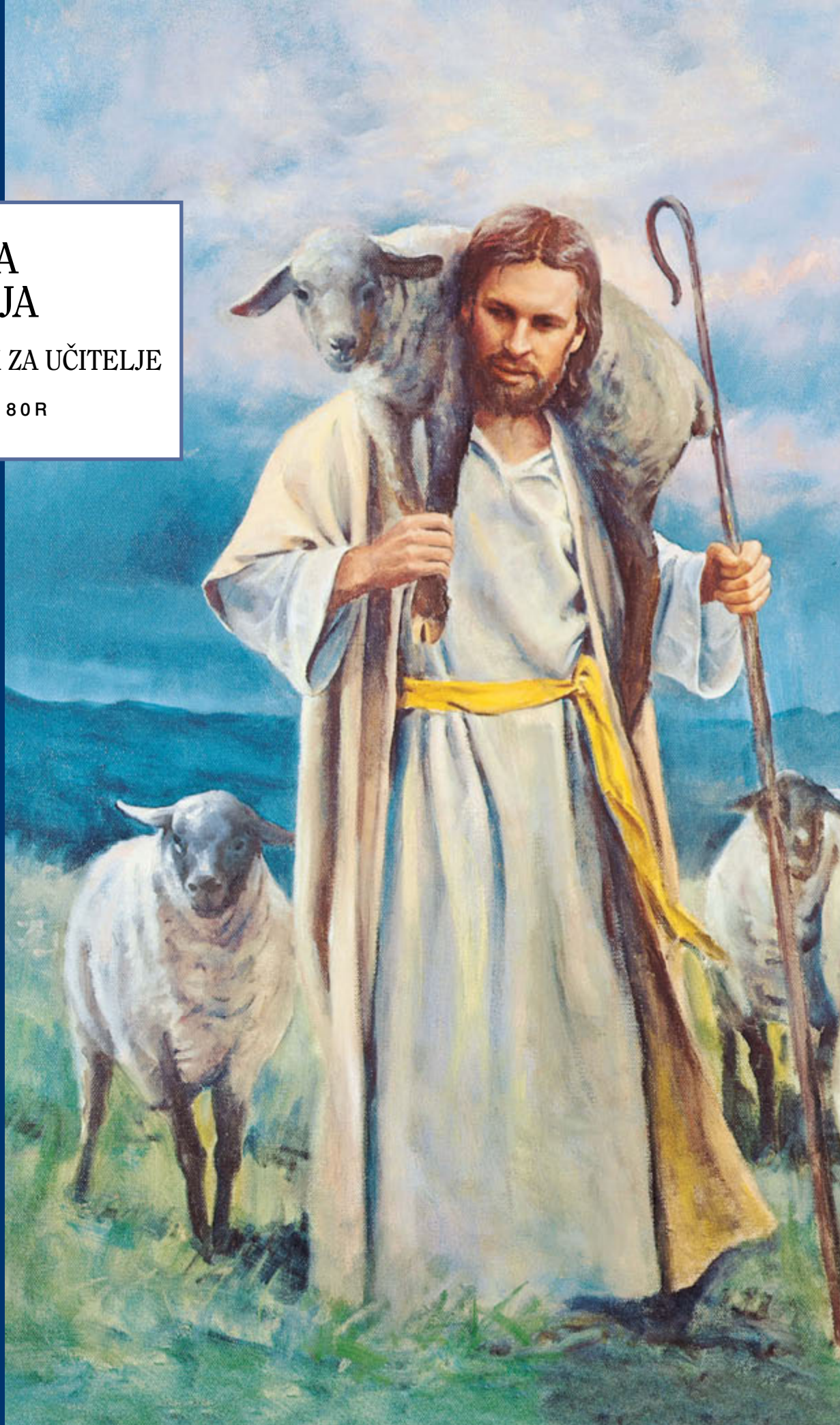

NAČELA VODENJA

PRIROČNIK ZA UČITELJE

RELIGION 180R

NAČELA VODENJA PRIROČNIK ZA UČITELJE

Religion 180R

Pripravil
Cerkveni izobraževalni sistem

Izdala
Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni
Salt Lake City, Utah

Svoje opombe in predloge,
vključno s tiskarskimi napakami, pošljite na naslov:
CES Editing, 50 E. North Temple Street,
Floor 8, Salt Lake City, UT 84150-2722, USA
E-naslov: ces-manuals@ldschurch.org

© 2001 by Intellectual Reserve, Inc.
Vse pravice pridržane.
Natisnjeno v ZDA.

V angleščini odobreno: 5/99
Prevod odobren: 5/99
Prevod priročnika *Principles of Leadership Teacher Manual: Religion 180R*
Slovenian

Uvod	v
1. lekcija	Voditelji in naš božanski potencial 1
	starešina Vaughn J. Featherstone, povzetek iz Neprimerljivi Kristus: <i>Naš učitelj in vzornik</i> 3
2. lekcija	Spoštujmo svobodno voljo tistih, ki jih vodimo 7
	brat Neal A. Maxwell, Pogled na vodenje 9
3. lekcija	Postanimo dobri pastir 14
	starešina James E. Faust, Te bom napravil za svoje voditelje 15
4. lekcija	Postanimo dober zgled 20
	predsednik Gordon B. Hinckley, Prerokov nasvet in molitev za mlade 21
5. lekcija	Poučimo se o svojih voditeljskih dolžnostih 28
	starešina Dallin H. Oaks, Starševsko vodenje v družini 29
6. lekcija	Služimo tistim, ki jih vodimo 33
	starešina Vaughn J. Featherstone, povzetek iz <i>Nakloni mi več čistosti</i> 35
	starešina M. Russell Ballard, povzetek članka Višje duhovništvo – življenjsko služenje v kraljestvu 36
7. lekcija	Naučimo se voditi z ljubeznijo 38
	brat Stephen D. Nadauld, odlomki iz priročnika <i>Principles of Priesthood Leadership</i> 40
8. lekcija	Pri vodenju se je pogosto potrebno žrtvovati 44
	starešina Gordon B. Hinckley, <i>Osamljenost voditeljev</i> 45
9. lekcija	K vodenju pristopajte dobre volje 48
	starešina Joseph B. Wirthlin, Lekcije, ki se jih naučimo na življenjskem potovanju 49
10. lekcija	Prve stvari postavimo na prvo mesto 57
	starešina M. Russell Ballard, Uravnovesimo življenjske potrebe 60
11. lekcija	Spoštujmo duhovništvo in ženske 64
	starešina Russell M. Nelson, Spoštujmo duhovništvo 66
12. lekcija	Pomagajmo drugim, da se bodo goreče zavzemali 71
	starešina Hugh B. Brown, Ribezov grm 73
	sestra Margaret D. Nadauld, Radost žensk 75
13. lekcija	Voditeljevo delo 78
	starešina Mark E. Petersen, Podoba cerkvenega voditelja 79
14. lekcija	Vodenje in sveti 84
	starešina M. Russell Ballard, Moč posvetovanja 86
	M. Russell Ballard, Posvetujte se na svetih 90

15. lekcija	Pomembnost poverjanja	93
	predsednik N. Eldon Tanner, Sporočilo: Vodimo, kot je vodil Odrešenik	95
16. lekcija	Načela sprejemanja odločitev	99
	predsednik Ezra Taft Benson, Predlogi za sprejemanje odločitev	99
17. lekcija	Vodenje uspešnih sestankov	105
	predsednik Boyd K. Packer, <i>Nezapisani red stvari</i>	106
18. lekcija	Notranji vpogled	113
	Predsednik Spencer W. Kimball, Jezus – popolni voditelj	114

UVOD

RELIGION 180R IN NJEGOV NAMEN

Religion 180R, *Načela Vodenja*, učence popeljeje v načela vodenja in metode, ki jim bodo pomagale voditi tako, kot je povšeči Jezusu Kristusu, popolnemu voditelju. Predsednik Spencer W. Kimball je pojasnil: »Zelo težko bomo postali dobri voditelji, če ne priznamo dejanskega obstoja popolnega voditelja, Jezusa Kristusa, in mu pustimo, da je luč, s katero vidimo pot!« (Jezus – popolni voditelj, *Ensign*, avg. 1979, str. 7)

Z rastjo Cerkve se povečuje tudi potreba po pripravah voditeljev. Člani Cerkve se lahko naučijo biti voditelji. Predsednik Gordon B. Hinckley je navedel naslednjo izjavo generala vojske Združenih držav, Marka W. Clarka: »V nasprotju s starim pregovorom, da se voditelj rodi in ne naredi, se je umetnosti vodenja moč naučiti in jo izpopolniti.« (v *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, str. 306)

Načela vodenja je pomemben tečaj, kjer predavanja potekajo enkrat tedensko. Udeležujejo se ga lahko vsi učenci, lahko pa je prilagojen posebnim skupinam, kot so, na primer, voditelji študentskega sveta pri inštitutu. Če je predavanje namenjeno za posebno skupino, poskrbite, da boste obvestilo o tem dodali na razredni urnik (npr.: »Za voditelje študentskega sveta«) Čeprav so *Načela vodenja* zasnovana kot predavanja za en ali za dva semestra, lahko zato, da bi zadostili krajevnim potrebam, pri lekcijah uporabite dodatno gradivo, da ga boste za študentski svet pri inštitutu imeli dovolj za vse leto.

Načela vodenja – priročnik za učitelje – vsebuje več lekcij, kot jih je moč poučevati v petnajsttedenskem semestru. Dodatne lekcije učiteljem dopuščajo nekaj proste izbire glede tega, katere teme želijo poučevati v razredu. Kadar gre za devettedensko obdobje, se za dve taki obdobji lekcije lahko razdelijo na dve skupini po devet. Tako predavanja za prvo obdobje, Religion 180R, kot tudi predavanja za drugo obdobje, Religion 181R, lahko skupaj imenujemo *Načela vodenja*.

NAČELA VODENJA – PRIROČNIK ZA UČITELJE

Načela vodenja – priročnik za učitelje – vključuje lekcijo za vsako od osemnajstih načel vodenja,

vzetih iz svetih spisov. Vrstni red, po katerem lekcije poučujete, lahko prilagodite svojim razmeram. Za zadostno razlago določenih načel bo nemara potrebna več kot le ena razredna ura. Lekcije razporedite tako, da se boste lahko pogovarjali o načelih, za katera menite, da so za učence najpomembnejša pri njihovih pripravah na voditeljske vloge v Cerkvi, šoli, okolici in doma.

Vsaka lekcija se začne z odlomkom iz svetih spisov, iz katerega je vzeto neko načelo vodenja. Poleg tega vsaka lekcija vključuje naslednje:

- *Poglavja lekcije* – podrobna načela, ki bodo učencem pomagala udeležati splošno voditeljsko načelo.
- *Razlaga* – pojasnila poglavij lekcije, vključno z dodatnimi odlomki iz svetih spisov in izjavami generalnih osebnosti.
- *Predlogi za poučevanje* – predlagani načini za poučevanje poglavij.
- *Učiteljevi viri* – govori in zapisi generalnih osebnosti, ki se nanašajo na načela vodenja. Tem sledijo vprašanja za preučevanje.

Govori v odlomku *Učiteljevi viri* in priložena vprašanja, so namenjeni učitelju kot pomoč pri pripravi na lekcije. Prav tako se lahko odločite, da boste govore in vprašanja uporabili v razredu ali jih dali učencem v branje. Zapomnite si, da se nekateri govori nanašajo neposredno na lekcijo, v kateri se nahajajo, medtem ko drugi govorijo o vodenju na splošno.

Naj vam ta priročnik za učitelje pomaga pri pripravi bodočih voditeljev in izpolnitvi upov predsednika Ezre Tafta Bensona: »Dragi mladi, imeli boste preizkušnje in skušnjave, skozi katere morate iti, toda pred vami pa so pomembni trenutki večnosti. Radi vas imamo in vam zaupamo. Molimo, da boste pripravljeni, da boste v roke vzeli vajeti vodenja. Rečemo vam, da vstanite in zasvetite (gl. NaZ 115:5) in bodite luč svetu, merilo drugim.« (To the Rising Generation, *New Era*, jun. 1986, str. 8)

VODITELJI IN NAŠ BOŽANSKI POTENCIAL

Pomni, vrednost duš je velika v Božjih očeh. (gl. NaZ 18:10)

NAČELA VODENJA

Če voditelji razumejo naš božanski potencial, jim to pomaga, ko nas vodijo k Jezusu Kristusu.

POGLAVJA LEKCIJE

1. Božanski potencial imamo zato, ker smo otroci nebeškega Očeta.
2. Jezus Kristus je naš Odrešenik.
3. Voditelji naj upoštevajo zlato pravilo.

PRVO POGlavJE BOŽANSKI POTENCIAL IMAMO ZATO, KER SMO OTROCI NEBEŠKEGA OČETA.

RAZLAGA

Psalmist je vprašal: »Kaj je človek, da se ga spominjaš?« (Ps 8:5) Nekateri ljudje verjamejo, da je človek le razumna žival, ki jo ženejo podzavestni vzgibi, družbeno–ekonomske sile ali prirojena nasilnost. Nekateri ljudje verjamejo, da človekovo obnašanje obvladujejo obljubljen nagrade ali pa zagrožene kazni. Nekateri ljudje pravijo, da je naš obstoj brez pomena.

Za razliko od njih pa sveti iz poslednjih dni razumemo, da smo vsi ljudje otroci nebeškega Očeta in da imamo potencial, da postanemo kot on (gl. Apd 17:29; Ef 4:6; Heb 12:9). Odrešenikov opomin, naj postanemo popolni, kot je popoln sam, je dokaz o našem božanskem potencialu.

Verjamemo, da imajo vsi ljudje veliko vrednost (gl. NaZ 18:10, 15), da so sposobni razpoznavati, kaj je prav in kaj narobe (gl. 2 Ne 2:5), da se zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa svobodno lahko odločajo med dobrim in zlom (gl. v. 26–27) in da so zato za svoje odločitve odgovorni (gl. v 10). Trdimo, da je Božji namen načrta odrešitve to, da bi bili radostni (gl. v. 25).

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Po sredini table potegnite navpično črto. Na levo stran napišite naslov *Nekaj posvetnih pogledov*

na človeško naravo. Na desno stran napišite naslov *Prepričanja svetih iz poslednjih dni o človeški naravi.* Pogovarjajte se o zgornji razlagi ter pod ustrezni naslov napišite obnovo posvetnih vidikov in razodetih vpogledov glede naše narave. Pozornost učencev usmerite na razumevanje svetih iz poslednjih dni o tem, da smo otroci nebeškega Očeta s potencialom, da postanemo kakor on.

Pogovorite se, kako nam znanje o tem, kdo smo in kaj lahko postanemo, lahko pomaga, da bi bili boljši voditelji. Učence spodbudite, naj razvijejo globlje razumevanje človeške narave in načrta odrešitve. Učencem povejte, da bodo, če bodo tako delali, imeli večjo željo in sposobnost, da bodo ljudi vodili k Jezusu Kristusu.

Pogovorite se, kako naše razumevanje božanske narave lahko vpliva na načrtovanje cerkvenih in družinskih dejavnosti.

Učenci naj preberejo naslednji odlomek: Moses 1:27–39. Pogovorite se o vprašanih, kot so:

- Kaj nam ti verzi povedo o tem, kdo smo?
- Kaj nam ti verzi povedo o našem potencialu?
- Ali mislite, da je bil Mojzes sposobnejši voditi ljudstvo po videnju, ki ga opisujejo tile verzi? Zakaj?
- Katere resnice, zaradi katerih lahko postanete boljši voditelj, opazite v teh verzih?

Razred razdelite v majhne skupine. Vsaka skupina naj si predstavlja, da so bili poklicani pripraviti konferenco mladih v kolu. Naredijo naj načrt konference in pripravijo dejavnosti, zaradi katerih bodo mladi spoznali, da so otroci nebeškega Očeta in da imajo božanski potencial. Skupine prosite, naj premislijo, kako bi se načrti za konferenco razlikovali, če bi jih za podobno skupino mladih pripravila necerkvena skupina. Pustite jim dovolj časa, da jih bodo dokončali, nato pa naj o svojih ugovotivtah poročajo pred razredom.

DRUGO POGlavJE **JEZUS KRISTUS JE NAŠ ODREŠENIK.**

RAZLAGA

Naše razumevanje narave in poslanstva Jezusa Kristusa vpliva na naš pogled na človeško naravo. Evangelij nas uči, da je Jezus Mesija, naš Odrešenik in božanski Sin Boga Očeta.

Nefiju je angel rekel: »Ti zadnji zapisi (Mormonova knjiga) [...] bodo potrdili resnico prvih (Svetega pisma) [...] in po njih bo razodeto vsem rodovom, jezikom in ljudstvom, da je Božje Jagnje Sin večnega Očeta in Odrešenik sveta; in da morajo vsi ljudje priti k njemu ali pa ne morejo biti odrešeni.« (1 Ne 13:40)

Odrešenik je že v otroštvu vedel, da je njegovo poslanstvo del načrta nebeškega Očeta. Starešina Neal A. Maxwell iz zbornice dvanajstih je pojasnil: »Že tako mlad je tako veliko vedel!« (*Men and Women of Christ*, 1991, str. 115) Apostol Janez je zapisal, da Jezus sprva ni prejel polnosti, temveč je nadaljeval od milostljivosti do milostljivosti, dokler ni prejel polnosti (gl. NaZ 93:13). Kristus je, ko se je njegovo služenje vse bolj razkrivalo, drugim spregovoril o svoji istovetnosti in poslanstvu. »Jaz in Oče sva eno,« je rekel učencem (Jn 10:30). Samarijanki pri Jakobovem vodnjaku je razodel, da je on dolgo pričakovani Mesija (gl. Jn 4:19–26, 42). Starešina Bruce R. McConkie, ki je bil član zbornice dvanajstih, je povzel Gospodovo pričevanje o samemu sebi pri kopeli v Betesdi: »Delal je z Očetovo močjo; omogočil je vstajenje; častiti ga moramo skupaj z Očetom; sodil bo vsem ljudem; pridigal bo dušam v ječi ter odprl grobove tistih, ki so zapustili Zemljo; v njem je bilo življenje prav tako kot v Očetu – vse to in veliko, veliko več (gl. Jn 5).«

(*The Promised Messiah: The First Coming of Christ*, 1978, str. 154)

Amulek je Zoramcem razložil: »Kajti potrebno je, da mora biti plačana odkupna daritev; kajti po velikem načrtu odrešitve večnega Očeta mora biti odkupna daritev plačana, sicer bo vse človeštvo neizogibno pogubljeno. [...]

Kajti potrebno je, da je veliko in poslednje žrtvovanje; da, ne žrtvovanje človeka, niti živali, niti nobene vrste ptic; kajti ne bo človeško žrtvovanje; pač pa mora biti neskončno in večno žrtvovanje. [...]

In glejte, to je celoten pomen postave, vsaka malenkost kaže na to veliko in poslednjo žrtev; in tista velika in poslednja žrtev bo Božji Sin, da, neskončna in večna.« (Al 34:9–10, 14)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učenci naj poiščejo odlomke iz svetih spisov, ki opisujejo vidike božanske osebnosti oziroma namen Jezusa Kristusa. Nekaj jih prosite, naj pred razredom preberejo odlomek, ki so ga našli. Pogovorite se, kaj sveti spisi in sodobni preroki učijo o tem, kdo je Jezus Kristus, in o tem, kaj je z odkupno daritvijo storil za vsakega od nas.

Razložite, da je odkupna daritev v središču načrta odrešitve. Omogoča nam vstajenje in vrnitev v nebeški dom. Pogovorite se o tem, zakaj je za cerkvene in družinske voditelje pomembno, da razumejo vlogo in načrt Jezusa Kristusa.

TRETJE POGlavJE **VODITELJI NAJ UPOŠTEVAJO ZLATO PRAVILO.**

RAZLAGA

Voditelji naj bodo do ljudi prijazni in spoštljivi. Vsak je otrok nebeškega Očeta z božanskim potencialom, za katerega je Odrešenik trpel in umrl. Veliko verjetneje je, da bodo ljudje pozitivno sprejeli voditelje, ki jim izkazujejo ljubezen in spoštovanje.

Odrešenik je učil: »Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim! To je namreč postava in preroki.« (Mt 7:12) Ta nauk je postal znan kot zlato pravilo.

Alma je učil: »Gospod da vsem narodom, glede na njihovo narodnost in jezik, da se poučuje njegovo besedo, da, v modrosti, vse, kar se mu zdi

primerno, da bi imeli.« (Al 29:8) Ne bi nas smelo presenetiti, če ljudstva, katerim evangelij ni bil razodet, razumejo veliko evangelijskih resnic.

Mnoga verstva imajo načela, ki so podobna temu Odrešenikovemu nauku. V spodnji tabeli jih je nekaj naštetih.

judovstvo	»Česar sam ne maraš, ne delaj bližnjemu. To je vsa postava; vse drugo so razlage.« (<i>Talmud, Shabbat, 31a</i>)
budizem	»Drugih ne prizadeni s tem, kar bi prizadelo tebe.« (<i>Udana–Varga, 5:18</i>)
konfucionizem	»Zagotovo je naslednje vrhunec ljubeče prijaznosti: Drugim ne naredi tistega, česar ne bi hotel, da bi drugi naredili tebi.« (<i>Analects, 15:23</i>)
islam	»Nihče izmed vas ni vernik, dokler bratu ne želi istega kot sebi.« (Suna)

Prirejeno po Davidu Wallechinskyju in Irvingu Wallacu, *The People's Almanac*, 1975, 1314–1315.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

V razredu vprašajte, če zna kdo zlato pravilo povedati na pamet. Če se nihče ne odzove, recite učencem, naj preberejo odlomek iz Evangelija po Mateju 7:12, in razložite, da ta Odrešenikov nauk pogosto imenujemo zlato pravilo. Učence opomnite, da Gospod navdihne pravične učitelje v vseh narodih (gl. Alma 29:8), in razložite, da različica tega pravila obstaja v mnogih verstvih. Predsednik Ezra Taft Benson je učil, da je zlato pravilo »formula za uspešen odnos z drugimi« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, str. 447).

Z razredom se pogovorite o lastnostih voditeljev, ki živijo po zlatem pravilu, in njihove ugotovitve napišite na tablo. V pomoč so vam lahko naslednji primeri.

Voditelji, ki živijo po zlatem pravilu:

- vidijo ljudi in naloge v celotni sliki.
- so optimistični glede ljudi, katerim služijo, in nalog, katerih se lotijo.
- razvijajo večjo sposobnost in željo po služenju drugim.

(gl. tudi sezname starešine Vaughna J. Featherstona v v naslednjem delu Učiteljevi viri)

Preberite odlomek iz Evangelija po Luku 10:25–37 in se pogovarjajte o tem, kaj ta prilika uči o zlatem pravilu. Premislite o naslednjih vprašanjih:

- Kaj bi lahko nekoga stalo, če je »dobri Samaritan«? Ali je za voditelje cena, ki jo morajo plačati, kdaj previsoka? Pojasnite.
- Ali morajo voditelji živeti po zlatem pravilu tudi, če od drugih ne morejo pričakovati, da bodo z njimi ravnali enako? Zakaj?
- Kako menite, da bi se naša država spremenila, če bi voditelji in državljani živeli po zlatem pravilu?

UČITELJEVI VIRI

starešina Vaughn J. Featherstone

član prvega zbora sedemdeseterih

Povzetele knjige Neprimerljivi Kristus: Naš Učitelj in Vzornik, 1995, str. 106–108, 110–111, 113–116, 119–120, 123–125, 128–132.

[Poveljnik Moroni je pismo Amoronu zaključil takole]: »Sedaj zaključujem svoje pismo: Jaz sem Moroni; jaz *sem vodja*.« (Al 54:14; poševni tisk dodan)

V svojo Mormonovo knjigo sem na rob zapisal: »Nihče ni izgovoril resničnejših besed kot takrat, ko je Moroni izjavil: 'Jaz sem vodja.'« Kakšen vodja!

Veliko let kasneje je bil Moroni opisan z naslednjimi besedami: »Če bi bili vsi ljudje in če so bili in če kdajkoli bodo kakor Moroni, glej, bi se same moči pekla za vekomaj zamajale; da, hudič bi nikoli ne imel moči nad srci človeških otrok.« (Al 48:17)

Ko je bil Moroni glavni poveljnik Nefijskih vojska, »je pretrgal svojo suknjo; in vzel je del le-te in nanjo zapisal – v spomin na našega Boga, svobodo in naš mir, naše žene in naše otroke – in ga pritrdil na konec droga.

In nadel si je šlem in prsni oklep in ščitnike in si okrog ledij opasal orožje; in vzel je drog, ki je imel na koncu le-tega njegovo pretrgano suknjo (in to je imenoval napis svobode), in priklonil se je do zemlje in mogočno molil h Gospodu, da bodo blagoslovi svobode počivali nad njegovimi brati, vse dokler bo ostala vsaj ena četa kristjanov, da bo posedovala deželo.« (Al 46:12–13)

V Moronijevih mislih ni bilo vprašanja o tem, da je voditelj. Zavedal se je svoje vloge in se odločil, da jo bo izpolnil. Z vso svojo dušo se je obrnil v pravo smer. Svojo vero je udejanjal z delom in molitvijo na kolenih in tega se ni sramoval delati javno.

Moroni je bil neustrašen voditelj neuklonljivega duha. Z dušo in srcem je bil pri namenu, ki je bil večji od njega samega; občutil ni niti malo strahu. Kadar berem o poveljniku Moroniju, prav z mozgu svojih kosti začutim ogenj. Česa vsega ne bi dali, da bi se lahko z ramo ob rami borili s takim človekom?

Moški, ženske in mladi bodo vedno sledili neki stvari, če bodo imeli voditelja; vendar pa Bog in vsaka organizacija težko uporabi ugovarjajočega voditelja. [...]

Prepričan sem, da se Moroni ni povsem zavedal, kako velik je. Dvomim, da je kdaj preučeval voditeljska načela iz priljubljene knjige ali na dragem seminarju. Preprosto je prišla velika potreba in Moroni je v svoji čistosti in zaupanju vase stopil naprej in pustil Gospodu, da ga je uporabil.

V Cerkvi smo vsi voditelji in tisti, ki sledijo. Cerkev je organizirana tako, da celo najmanjši med nami v življenju vodijo. Vodenje se lahko pokaže v vlogi hišnega učitelja, ki uči nekaj družin ali pa gre za kolski, okrožni ali celo področni poklic; lahko vodimo razred Mladenek ali pa vse mladenke v Cerkvi. [...]

Predsednik Harold B. Lee je dejal, da lahko le takrat, ko smo popolnoma na razpolago, postanemo vredni Kristusovi učenci. Zanimivo je, da pomanjkanje samozavesti ali manjvrednostni občutki tej misli ne nasprotujejo. Mojzes in Henoh sta bila oba »počasna v govoru« in čudovita v poklicu. Morda se počutimo, da smo nezadostni, vendar mora takrat, kadar je treba delo opraviti, nekdo stopiti naprej in to storiti.

Četrty razdelek Nauka in Zavez navaja, da ste, če imate željo po služenju Bogu, poklicani na delo (gl. v. 3). [...]

Vsi, ki so na razpolago in ki imajo željno srce, bodo poklicani za voditelje. To je del evangelijskega načrta. [...]

Voditelj mora biti sposoben imeti vizijo o delu. [...]

Kjer ni vizije, ljudje ne obstanejo, niti se sami ne izkažejo (gl. Prg 29:18). Pri delu niso s srcem in bodo neizogibno prej škodovali kot pa pomagali. Podobno bo tudi voditelj, ki nima vizije, znatno manj učinkovit. [...]

Če je vizija tako pomembna, kako jo potemtakem pridobimo? Tisti, ki imajo vizijo, imajo veliko skupnega:

- Pred seboj imajo celotno sliko.
- Zamislijo si, kaj se mora zgoditi, zato da bodo imeli rezultate, ki jih želijo.
- V celoti upoštevajo vse vire, potenciale in zmožnosti.
- V mislih vidijo, kako čudovite in veličastne stvari se lahko zgodijo, če celotna delovna sila deluje enotno.
- Nato se lotijo dela, da bi dosegli cilj.
- Imajo sposobnost, da svojo vizijo ljudem okrog sebe predstavijo prepričljivo, tako da se pridružijo tudi drugi.
- Na to, kar počnejo, gledajo kot na višji cilj in ne kot na projekt.
- Verski voditelji čutijo »sveto roko«, ki jim pomaga pri delu. [...]

Z menoj si predstavljajte veličino višjega cilja, za katerega se borimo. Dani so nam ključni, duhovništvo in načrt za največji višji cilj v večnosti. Od vseh Božjih otrok imamo le mi ključne do znanja o odrešitvi in povzdignjenju. [...]

Višji cilj je večji od mož ali prerokov. To je Odrešenikov višji cilj. To je višji cilj Boga, večnega Očeta. Če se Božjemu višjemu cilju pridružimo in v njem zvesto vztrajamo, bomo prejeli vse, kar učimo in oznanjamo. Velikokrat navajamo verz, včasih ne da bi o njem premislili, v katerem Bog pravi, da je njegovo delo in njegova slava, da bi človek dosegel nesmrtnost in večno življenje (gl. Moses 1:39). Predstavljajte si višji cilj z večnim pomenom in posledicami, tako pomemben višji cilj, da je vsa večnost odvisna od tega, ali ga bomo sprejeli ali pa zavrnili. Niti se ne zavedamo v celoti, kako čudovit privilegij imamo, da se lahko pridružimo. [...]

Zbor ali razred imata lahko višji cilj – misijonarsko delo, dobrodelnosti, vključitev

vseh članov zbora, priprava na tempelj, bratske in sestrskve vezi (enotnost) in mnoge druge. Kadar smo vključeni enotno, lahko dosežemo rezultate, o katerih si komaj upamo sanjati.

Stvari, ki jih imamo najraje, resnično lahko postanejo višji cilji. Družina, vera, država, pravice, svoboščine, svoboda, svobodna volja in delo – to je za večino zelo pomembno. [...]

Višji cilj, za katerega se zavzemamo, mora biti resničen in velike vrednosti; ne more biti izmišljen. Gospod nam nudi veliko osebnih višjih ciljev, kot so krst v edino pravo Cerkev, pečatenje v templju, odnosi v večni družini, misijonarsko delo, skrb za pomoči potrebne in lastno pojmovanje usode s potencialnim povzdignjenjem. [...]

Voditelj mora biti zgled. [...]

Zgled je v vsem, kar počnemo. V tem se voditelj ne spreminja. Ne more kazati ene strani svojega značaja na bojišču, druge pa, kadar je sam. [...]

To je Gospodovo delo. Iti mora naprej. Gospod moške in ženske obdaruje s talenti, te talente in voditeljske sposobnosti pa bi morali uporabiti tam, kjer lahko prinesejo največje rezultate. [...]

Voditelji nalogo vedno opravi. Spodbudijo vse okrog sebe. [...]

Moliti bi morali za duhovne voditelje, ki bodo dvigovali in spodbujali ljudi, ki bodo postali dejavnejši in učinkovitejši. [...]

Ugotovili bomo, da na naše življenje najbolj vplivajo tisti, ki svojo voditeljsko vlogo uporabljajo zato, da služijo drugim. Tisti, ki so sebični, domišljivi ali ponosni, služenje sovražijo, vendar se hitro polastijo oblasti. Radi imajo oblast, nadvlado in silijo k ubogljivosti. [...]

Voditelj, ki služi drugim, temelji na globokem spoštovanju človeških otrok. Za to so potrebne voditeljske lastnosti, ki ne ponižujejo, zasramujejo ali kako drugače vplivajo, da se tisti, ki jih vodimo, počutijo manjvredne. Voditelj, ki služi, druge spodbuja, blagoslavlja in jim spreminja življenje na pozitiven način. [...]

Voditelji, ki služijo drugim, v svoji vlogi izkazujejo naslednje lastnosti in načine dela:

- Razumejo vrednost vsake človeške duše.

- Imajo prirojen ali razvit občutek za skrb za druge.
- Takoj se javijo, da prevzamejo breme drugega.
- Pohitijo na pomoč nekomu, ki je v neprijetnem ali ponižujočem položaju.
- Vse ljudi obravnavajo po načelu enakosti.
- Ne čutijo, da so naloge, za katere zadolžijo druge, pretežke, da bi jih opravili sami.
- Niso užaljeni, če jih zmotijo ljudje, ki prestajajo čustvene travme ali stres.
- Od sebe pričakujejo več kot od drugih.
- Hitro pohvalijo, se zahvalijo in spodbujajo tiste, ki opravijo zadano nalogo.
- Ljudi presodijo po njihovem potencialu, ne nujno po eni sami negativni izkušnji.
- Ne lastijo si zaslug za dosežke drugega, za svoje lastne dosežke pa zasluge radi pripisujejo drugim.
- Preden obsodijo napake drugih ali kritizirajo, se pozanimajo o dejstvih.
- Vsem ljudem dajo občutek, da so imeli pomembno vlogo pri tem, da je projekt uspel.
- Ne prenesejo šal ali izjav, ki bi koga ponižale ali izpostavile.
- Vedno spodbudno grajajo na samem in hvalijo v javnosti.
- Pri svojem delu so popolnoma pošteni.
- Do vseh, ki so pod njihovim vodstvom, so enako pošteni.
- Vedno so pripravljeni prisluhniti obema stranema spora, pogovora ali težave. Vedo, da ima vsak kovanec dve plati. [...]
- Na razpolago so vsem, ne le tistim, ki imajo položaj ali moč.

Pravi voditelji, ki služijo drugim, ne potrebujejo seznama teh značajskih lastnosti, saj po njih živijo vsak dan. [...]

Voditelji, ki služijo drugim, tudi razumejo edinstvenost in individualnost vsakega posameznika. Spominjam se, da sem pred leti slišal grško legendo o prokrustu. Legenda govori o »pro-

kuristovi postelji«. Dolga je bila en meter in osemdeset centimetrov. Tiste, ki niso bili tako veliki, je raztegnil do dolžine postelje. Tiste, ki so bili večji od dolžine postelje, je za odvečne centimetre skrajšal. Vsakdo naj bi se tako prilegal prokrustovi postelji. Na srečo ta način ne velja pri Gospodu in v njegovem kraljestvu. Vedno pokliče izredne moške in ženske z veliko integriteto, stremljenjem, strogostjo in vero v Kristusa. Ena velikost postelje ne ustreza vsem in prav tako vsi niso pravi za isti poklic.

Vsakdo ne bo – in ne sme – biti glavni voditelj oddelka, kola ali generalnega nivoja Cerkve, vendar lahko vsakdo v določenem poklicu ali okoliščinah po svojih najboljših močeh doprinese kot voditelj, ki služi drugim. In to je vse, kar Odrešenik od nas pričakuje – največ, kar lahko damo, kjerkoli smo.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kdo je popolni zgled voditelja starešine Featherstonea? Zaradi katerih lastnosti je bil tak voditelj?
- Kaj poleg željnih src še potrebujemo, da bomo postal dobri voditelji?
- Kaj lahko storimo, da bomo razvili lastnosti, ki so skupne voditeljem z vizijo?
- Za kakšne višje cilje se lahko zavzemamo, medtem ko vodimo in služimo družini? Kaj pa v oddelku in organizacijah kola?
- Zakaj je pomembno, da voditelj daje dober zgled?
- Kaj mislite, katere lastnosti voditeljev, ki služijo drugim, so najpomembnejše in bi jih morali najprej razviti? Kako bi lahko začeli razvijati to lastnost? (*Opomba:* Učenci naj, če to vprašanje postavite v razredu, o odgovoru razmislijo potihem.)
- Kakšno zvezo z vodenjem ima »prokrustova postelja«?

SPOŠTUJMO SVOBODNO VOLJO TISTIH, KI JIH VODIMO

»Zato naj se vam srce razveseli in pomnite, da lahko svobodno delujete – lahko izberete pot večne smrti ali pot večnega življenja.« (2 Ne 10:23)

NAČELO VODENJA

Voditelji bi morali služiti tako, da drugim dopuščajo svobodno voljo.

POGLAVJI LEKCIJE

1. Cerkevni in družinski vodje bi morali spoštovati svobodno voljo tistih, ki jih vodijo.
2. Voditelji bi morali ustrezno dajati navodila in drugim dovoliti, da pri odločitvah sodelujejo.

PRVO POGlavJE CERKVENI IN DRUŽINSKI VODJE BI MORALI SPOŠTOVATI SVOBODNO VOLJO TISTIH, KI JIH VODIJO.

RAZLAGA

Starešina Boyd K. Packer je kot član zbora dvanajsterih dejal: »Edina svobodna volja, o kateri govorijo [sveti spisi], je moralna svobodna volja.« (v Conference Report, apr. 1992, str. 92 ali *Ensign*, maj 1992, str. 67; gl. NaZ 101:78) Ta svobodna volja je sposobnost odločanja med dobrim in zlom. Lehi je razložil, da »[lahko svobodno izbirate] prostost in večno življenje preko velikega Posrednika vseh ljudi oziroma [izberete] ujetništvo in smrt po ujetništvu in moči hudiča« (gl. 2 Ne 2:27). Jezus Kristus je vedno spoštoval svobodno voljo tistih, ki jih je v času med svojim delovanjem na Zemlji. Nikdar jih ni prisilil, da bi mu bili poslušni. (gl. Mt 22:15–22; Lk 18:18–30; Jn 6:28–71)

Večni načrt nebeškega Očeta nam pušča svobodno voljo. Svobodna volja je pomembna zato, da mi lahko postajamo podobni. To je razlog, zaradi katerega nam je Lucifer poskušal svobodno voljo odvzeti, Bog pa je napravil, da je bil vržen dol; in postal je Satan, da, in sicer hudič (gl. Moses 4:3–4).

Lehi je učil, da mora zato, da svobodno voljo lahko uporabljamo, »v vsem [obstajati] nasprotje« (2 Ne 2:11). Adam in Eva sta v Edenskem vrtu uporabila svobodno voljo in s tem povzročila padec. Kadar svobodno voljo uporabljamo tako, da se odločimo za dobro, postanemo pravičnejši, kadar pa jo uporabljamo tako, da se odločimo za zlo, postanemo krivičnejši. Za svoje odločitve smo odgovorni, vse dokler se odločamo svobodno. Brez svobodne volje ne bi bilo niti pravičnosti niti krivičnosti.

Voditelji morajo voditi pravično in druge spodbujati, da svobodno voljo uporabijo za pravične namene.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pogovorite se o pomenu besed *svobodna volja*, kot se jo uporablja v evangelijskem pogledu. Učencem pomagajte razumeti, zakaj je za voditelje pomembno, da to načelo razumejo.

Z učenci se pogovarjajte o verzu iz Nauka in zavez 121:41 in jim pomagajte razumeti izraze *prepričevanje*, *potrpežljivost*, *blagost*, *krotkost* in *nehlinjena ljubezen*. Učence prosite, naj v svetih spisih poiščejo in preberejo primere o ljudeh, ki so izkazali te voditeljske vrline.

Vprašajte, kako bi voditelji lahko prišli v skušnjavo, da ne bi upoštevali svobodne volje drugih. Uporabite lahko naslednja vprašanja:

- Ali voditelj, ki v nekom vzbuja krivdo, zato da bi ga k nečemu spodbudil, spoštuje svobodno voljo tega človeka? Svoj odgovor razložite.
- Kako to, da za spodbujanje drugih uporabljamo tekmovalnost, vpliva na spoštovanje svobodne volje? Na primer, ali mislite, da bi bilo dobro, da bi starešine in veliki duhovniki preverjali, kdo lahko doseže največje število hišnih poučevanj? Zakaj oziroma zakaj ne?
- Kako na spoštovanje svobodne volje vpliva nagajevanje za dobra dela? (Primer sta lahko starša, ki otroku za dobre ocene ponudita denar.)

DRUGO POGlavJE **VODITELJI BI MORALI USTREZNO** **DAJATI NAVODILA IN DRUGIM DOVOLITI,** **DA PRI ODLOČITVAH SODELUJEJO.**

RAZLAGA

Sveti spisi nas učijo, kako naj se obnašamo, ne da bi posegali v svobodno voljo drugih. Ko je bil prerok Joseph Smith zaprt v ječi Liberty, je pod navdihom zapisal, da se nebesa, če si svoje grehe prizadevamo zakriti ali svoj ponos, svojo nečimrno častihlepje opravičevati ali nad dušami človeških otrok v kakršni koli meri nepravilnosti izvajati nadzor oziroma oblast oziroma pritisk, umaknejo; Gospodov Duh je užaloščen; in ko se umakne, amen duhovništvu oziroma polnomočju tega človeka; ter [...] da nobena moč oziroma vpliv ne more biti oziroma se na osnovi duhovništva ne more obdržati drugače, kakor s prigovarjanjem, veliko potrpežljivostjo, ljubeznivostjo in krotkostjo ter nehlinjeno ljubeznijo (gl. NaZ 121:37, 41).

Starešina Vaughn J. Featherstone, član prvega zbora sedemdeseterih, je o teh verzih iz svetih spisov rekel: »Ko preučimo načela tega osupljivega nasveta, vidimo, da so v velikem nasprotju s splošnimi svetovnimi nazori o vodenju. Vodenje ljudi s prigovarjanjem je sveti Božji red. Prigovarjanje spodbudi preporod, spremembo srca, prepričanje ali obnovo. Prigovarjanje te, ki jih vodimo, pripelje do iste stopnje razumevanja, kot ga imamo sami. Ljudi ne sili proti njihovi volji, vendar željnim

učencem pomaga, da se spremenijo; in tako volja prigovarjalca in tistega, ki se mu prigovarja, postane ena.

Velika potrpežljivost pomeni, da Bog želi, da spoznamo, da vodenje na njegov način ne pride po hitri poti. Učimo, usposabljam in znova usposabljam in nato potrpežljivo čakamo na zelene rezultate. Velika potrpežljivost je več kot le potrpljenje. Zanj je potrebno življenje v čustva in spoznanje, da je vsak drugačen. Nekateri miselno ne morejo dojeti nekega pojma oziroma načela, drugi nemara ne pritrjujejo in potrebujejo prigovarjanje, spet drugim nemara manjka spodbuda. Zelo potrpežljivemu voditelju je pomembnejše, da razvija in usposablja duše, kot pa da je naloga opravljena hitreje ali kako drugače ali jo opravi nekdo drug.

Predsednik Harold B. Lee je nam je pozornost pogosto usmeril na Gospodov opomin, naj se vsak človek pouči o svoji dolžnosti (gl. NaZ 107:99). Beseda je bila *dana*. Če hočemo živeti kot Jezus Kristus, moramo nenehno iskati in rasti.« (*The Incomparable Christ: Our Master and Model*, 1995, str. 125-126)

Neal A Maxwell, ki je bil kasneje poklican v zbor dvanjsterih, je zapisal, da voditelji v osnovi uporabljajo enega od treh načinov vodenja: manipuliranje, usmerjanje in sodelovanje. Pri manipulativnem vodenju voditelj za doseg skupnih ciljev manipulira z ljudmi in okoliščinami. Pri usmerjalnem vodenju voditelj sprejema odločitve z ali brez vključevanja skupine. Pri vodenju s sodelovanjem skupina prevzame svoj del odgovornosti za sprejemanje odločitev. Razpravo brata Maxwella o teh načelih preberite v naslednjem delu Učiteljevi viri. Bodite pozorni na to, da brat Maxwell kot način vodenja predlaga kombinacijo usmerjanja in sodelovanja.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pogovarjajte se o treh načinih vodenja, kot jih predstavi Neal A. Maxwell (upravljanje, usmerjanje in sodelovanje), in jih zapišite na tablo. Pod vsakim načinom naštejite njegove prednosti in slabosti. Iz izjave brata Maxwella preberite naslednji odlomek:

»Tako izkušnje kot sveti spisi kažejo na pomembnost združitve načinov vodenja – *usmerjanja in sodelovanja*, kjer se ta dva načina

uporabljata in kjer so okoliščine zanju najprimernejše. V Cerkvii imamo edinstveno kombinacijo vodenja z usmerjanjem in sodelovanjem, pri čemer vsak raste in je vse bližje večnim ciljem.« (*A more Excellent Way: Essays on Leadership for Latter-day Saints*, 1967, str. 26)

Učence prosite, naj razmislijo o uspešnih cerkvenih in družinskih vodjih ter vprašajte, kaj jih dela uspešne. Pogovarjajte se, kako ti voditelji združujejo načine vodenja, ki jih je razložil brat Maxwell.

UČITELJEVI VIRI

brat Neal A. Maxwell

pokojni član zbora dvanajstih apostolov

Pogled na vodenje, A more excellent way: Essays on Leadership for Latter-day Saints, 1967, str. 15–29

Vodenje [vključuje sodelovanje]. Prav tako vključuje tveganje. Skrivnost vodenja se skriva v zapleteni človeški osebnosti, pomnoženi z zapletenostmi vseh vpletenih. Poskus, da bi opisali vodenje, je, kot da bi imeli več opazovalcev, ki poskušajo primerjati, kar vidijo v kalejdoskopu, medtem ko se slika spremeni že s samo podajo kalejdoskopa.

Učenjaki in raziskovalci so pri opisovanju skrivnosti vodenja velikokrat poskušali opredeliti določene ključne lastnosti, zaradi katerih bi bili voditelji, če bi te izjemne darove imeli, postali učinkoviti.

Medtem ko dobro vodenje večinoma prepoznamo, kadar ga doživimo ali opazimo, težko jasno izpostavimo bistvene lastnosti. [...]

Nemara je najbolje, da se oddaljimo od dreves, če hočemo videti gozd. Lastnost je »drevo«, za katerega je jasno, da je po svoje pomemben, toda vsa drevesa tvorijo gozd oziroma vzorec voditeljeve osebnosti, četudi ne moremo jasno ločiti vseh dreves ali videti pomembnosti njihove prepletenosti.

Način vodenja, ki ga vodja prevzame (četudi ne vedno zavestno), izvira iz njegovih predstav in doživljanja človeške narave. Thomas Jefferson je dopisniku dejal: »Oba na ljudi gledava kot na svoje otroke in jih imava po starševsko rada, toda ti

jih imaš rad kot majhne otroke, katerim se bojiš zaupati brez varstva, jaz pa jih imam rad kot odrasle, katerim dopuščam, da se svobodno odločajo.« Za nekatere so Jeffersonovi pogledi pretirano optimistični. Prerok Joseph Smith je na temo vodenja članov Cerkve dejal: »Učim jih pravih načel, nakar vodijo sami.« Vendar je za pomoč pri lastnem vodenju potreben duh.

Najvišji vzor pa nam seveda dajeta Bog Oče in Jezus Kristus. Joseph Smith nam v delu *Lectures of Faith* (Lekcije o veri) razlaga, da je Bog izpopolnil vsako značajsko lastnost, zaradi katere je Bog. To pomeni, da ima popolno znanje, moč, vero, pravičnost, presojo, milost, resnico in ljubezen. Ko prerok opisuje njegovo popolnost v vseh teh lastnostih, lahko hitro opazimo, da če ne bi bil popoln v vseh, ne bi mogel biti Bog. Nevarno bi bilo imeti popolno znanje brez popolne ljubezni. Imeti neomejeno moč brez popolnega usmiljenja bi bilo neznosno, popolnost v ljubezni brez popolnosti v resnici pa bi nam prinašala nebrzdano pretirano čustvenost. Vsak voditelj na Zemlji, ki se teh lastnosti ne trudi razvijati, ne more biti v celoti učinkovit ali v celoti gotov v smislu moči, s katero lahko vpliva in usmerja življenje drugih. [...]

Skupinam in organizacijam se je težko dvigniti nad nivo svojega vodstva in medtem ko je naše najvišje vodstvo božansko, je naše zemeljsko vodstvo sestavljeno iz nepopolnih ljudi, katerih šibkosti neizogibno vplivajo na družino, skupino in Cerkev ter na posameznike teh enot.

Zdi se, da obstajajo trije osnovni načini vodenja, vsak s svojimi omejitvami, prednostmi, razlikami in stranskimi vplivi. Najprej imamo *manipulativno vodenje*, ki v svoji negativni obliki sega od makiavelijskih vrst do preprostega upravljanja, ki ga nemara včasih vsak od nas zavedno ali nezavedno izvaja na ljudeh okrog sebe.

Manipulativno vodenje ima določene prednosti: Lahko nam da kratkoročne rezultate, reši neko težavo ali pomaga prebroditi krizo, tako da manipuliramo z ljudmi, čustvi in vzroki. Tistim, ki sledijo, lahko daje občutek dejavnosti in izpoljenosti, vendar od voditelja ne zahteva, da upošteva čustva in zamisli članov skupine, saj z njimi svobodno manipulira, tako da jih ne upošteva ali uporabi njihovo naivnost.

Pomanjkljivosti te oblike vodenja so: Lahko postane in ponavadi je strahovito ponižujoča; njen namen je, da izpolni želje in potrebe voditelja, ne pa nujno tudi potreb skupine. Pri hudobnem voditelju se lahko hudo izjalovi, z zmedo pa konča pri voditelju, ki ne manipulira spretno in za katerega je torej verjetneje, da bo razkrinkan zgodaj. Ljudi in njihova čustva izkoristi ali jih ne upošteva, ne da bi imel v mislih njihov razvoj.

Drugi osnovni vzorec vodenja je vodenje z usmerjanjem, kjer voditelj poskuša v razmerju do članov skupine ohraniti večjo »psihološko velikost«. Je prevladujoča osebnost in četudi je zelo iskren in predan, je očitno, da je on tisti, ki odloča in sprejema najpomembnejše odločitve.

Ta vrsta vodenja ima naslednje prednosti: Pogosto zelo hitro pripelje do rezultatov. Vsem sodelujočim daje občutek dejavnosti in izpolnjenosti. Daje jim poseben občutek varnosti, še posebej pri voditelju, ki mu lahko sledijo. Izogne se nekaterim omejitvam nezadostnosti skupine, saj voditelj po potrebi lahko pokliče člane skupine na pomoč, obenem pa ni vezan, da vse odločitve sprejema z njimi.

Vsi smo bili priča primerom tovrstnega vodenja v krizi. Dandanes na nekaterih področjih to ni priljubljena oblika vodenja, vendar se moramo spomniti, da ima resnične prednosti. [Nekdanji predsednik Združenih držav] Herbert Hoover je opazil, da hočejo imeti Američani, kljub temu da imajo radi »preprostega človeka«, v času krize, kot je na primer vojna, »izrednega generala«. [...]

Pri vodenju z usmerjanjem pa obstajajo tudi slabosti: tisti, ki sledijo, lahko postanejo zelo odvisni in se predolgo, v preveč stvareh in v preveč okoliščinah zanašajo na voditelja. Brigham Young je nedvomno spregovoril o tej vrsti skrbi, ko je potarnal:

»Bolj me skrbi, da ti ljudje tako zaupajo svojim voditeljem, da sami Boga več ne sprašujejo, ali voditelje vodi on. Bojim se, da se bodo ustalili v stanju slepega občutka o lastni varnosti in v roke voditeljev zaupali svojo usodo z nepremišljenim zaupanjem, ki bi samo po sebi preprečilo Božje namene glede njihove odreditve in oslabilo tisti vpliv, ki bi ga lahko dali svojim voditeljem, če bi le sami vedeli, po Jezusovih razodetjih, da jih vodijo po pravi poti.« (*Discourses of Brigham Young*, izbral John A. Widtsoe, 1941, str. 135) [...]

Predsednik Young je v tem primeru meril na bistveno načelo voditeljev in teh, ki sledijo. Za rast vpletenih članov ni pomembno le, da od Boga zahtevajo potrditev o vodenju kraljestva, temveč je za tiste, ki sledijo, pomembno tudi, da se pripravijo slediti tako, da bo njihov vpliv voditeljem kar najbolj v pomoč pri doseganju skupnih ciljev. Ne le, da tisti, ki sledijo, kot je rekel Brigham Young, »z nespametnim zaupanjem« ne uspejo razviti sebe in lastnih moči ter sredstev, ampak tudi oropajo voditelje tiste pomoči, ki si jo zaslužijo in jo včasih potrebujejo od članov, ki te potrebne lastnosti sami že razvijajo. V 58. razdelku Nauka in zavez je podan namig, da Gospod od članov Cerkev pričakuje, da veliko dosežejo sami od sebe brez nenehnega institucionalnega vztrajanja oziroma priganjanja. Niti ni stvarno niti modro pričakovati, da bodo voditelji vselej priskrbeli vse odgovore, da bodo priskrbeli rešitve za vse težave, ki se bodo pojavile. Za to bi morali biti voditelji vsevedni; poleg tega bi za to morali imeti takšno vrsto nenehno energijo in čas, kakršnih človek preprosto ne more dajati v nedogled.

Nasvet Brigham Younga je prav tako primeren danes, kot je bil takrat. Še posebej je potreben v Cerkvi, ki se v današnjem svetu vse bolj veča glede na število, ozemlje in strateški položaj.

Tu se pojavlja še eno komaj opazno načelo. Povezano je s tem, kaj je Jitro Mojzesu svetoval, ko mu je predlagal, kako naj bi ljudi vodil uspešneje. Jitro je Mojzesa pozval, naj pooblašča, ne le zaradi ljudi, temveč tudi zaradi sebe, kajti Jitro je opazil: »Sebe in ljudstvo, ki je pri tebi, boš čisto izmučil; kajti to je pretežavno zate, sam tega ne moreš opravljati.« (2 Mz 18:18)

Celo z najvišjimi, božanskimi sposobnostmi, so bili časi, ko se je moral Jezus umaknil pritiskom okolja, v katerem je bil, da je lahko neposredno govoril z nebeškim Očetom. Biti je moral zmožen sprejemati še posebej zato, ker je ves čas dajal. Obstaja značilna utrujenost od ljudi, ki se v nekaterih razmerah lahko polasti voditeljev; v takih okoliščinah nujno potrebujejo učinkovite privržence in ne takšnih, ki se nanje zanašajo za nasvet na vsakem koraku.

Prevelika odvisnost lahko prepreči načrte Boga, ki želi, da kot posamezniki rastemo in se razvijamo, *ter* tistih, ki sledijo, saj so lahko veliko

učinkovitejši in voditelje bolj podpirajo, če prevzamejo del obveznosti voditelja.

Vodenje z usmerjanjem ima potencialne slabosti v tem, da se voditelj pogosto ne zaveda vseh dejstev in doživljanja, ki jih imajo ti, ki sledijo. Talenti teh, ki sledijo, in članov skupine se ne morejo popolnoma razviti, če niso bolj vključeni v sprejemanje odločitev in izvajanje. Tovrstno vodenje se lahko izjalovi tudi pri iskrenem, predanem voditelju, ki usmerja, saj si ne prizadeva uporabiti vseh zmožnosti skupine, niti ni sam vedno dovolj vseveden, da bi se izognil napakam.

Vodenje z usmerjanjem, lahko navkljub vsem prednostim, ki jih prinaša, pripelje do vzvišenega odnosa nekaterih voditeljev do podrejenih, kadar se goreče trudijo, da bi jim dali navodila in obvestila. Zdi se, kakor da bi ti voditelji v teh situacijah hoteli kar najhitreje posredovati, karkoli že so hoteli povedati – navodila ali obvestila – in s tem čim prej opraviti. V nekaterih okoliščinah lahko duhovne odgovornosti odkrito prenesemo že s tem, da drugim zanje povemo, vendar to ne sme postati edini način vodenja. Nekateri od nas se raje, kot da bi izrazili tisto vrsto ljubezni, ki je »v celoti potrpežljiva znanost«, za človeštvo žrtvujemo, kot je zapisal Dostojevski, če »težka preizkušnja ne traja dolgo in se hitro konča, medtem ko drugi gledajo in ploskajo.«

Nadarjeni neposredni voditelj pogosto postane zelo nepotrpežljiv, kadar so ljudje okorni in povprečni. Poleg tega se lahko nadarjeni posameznik zadržuje, kadar je pod nadzorom nekoga, za katerega meni, da je manj sposoben od njega. Abraham Maslow je razložil: »Kadar golob ukaže orlu, je orel nesrečen.« Vendar se morajo ljudje v cerkvi orlov in golobov naučiti tako slediti kot voditi, in včasih golobi začasno vodijo orle, orli pa so se odgovorni iz te izkušnje učiti, tako kot se golobi. Toda, kot je še opazil Maslow, imajo nadarjeni tudi druga bremena. Včasih se tako bojijo svoje nadpovprečnosti, da svojih talentov v celoti ne pokažejo iz strahu, da bi jih drugi ne videli kot preveč prevladujoče in preveč sposobne. V takih situacijah prikažejo lažno ponižnost. Toda če so »golobi in orli« dolžni skrbeti drug za drugega, obstaja način, s katerim iz drugega izvedejo prave sposobnosti, talente in pomoč – vendar je za to potreben sistem odprtosti in zaupanja. [...]

Tretja vrsta vodstva je vodenje s sodelovanjem, kjer člani skupine močno prispevajo s sprejemanjem odločitev, kjer se skupino vodi demokratično, kjer so sprejeti postopki in postavljene navade, ki zagotovijo, da vse poteka tako. Tovrstno vodstvo ima naslednje prednosti: Pogosto zelo učinkovito uporabi talente, doživljanje in dejanja članov skupine. Članom skupine daje priložnost, da vlagajo v cilje in v reševanje težav, tako da se zagotovi večje soglasje skupine in boljše ekipno delo pri doseganju teh ciljev. Pogosto ustvarja izvrstne pogoje za posameznikovo rast.

Vodenje s sodelovanjem poskuša člane vključiti v največji možni meri. Kadar uspe, je izid s takim načinom vodenja veliko večji dosežek, kot bi ga dosegel posameznik sam. Pri vodenju s sodelovanjem se domneva, da vsak lahko kako prispeva, kar ni v nasprotju z naukom, da niso vsakomur dani vsi darovi, saj je mnogo darov in vsakemu človeku je dar dan po Božjem Duhu (gl. NaZ 46:11).

To vodenje v veliki meri sloni na takšnem sprejemanju odločitev, kjer se učinkovito upošteva povratne informacije (pogovor z drugo osebo ali skupino, ki prvi nekomu pove, kako je vplival na druge in kaj si misli o njegovih ciljih ter nameh). Vodenje s sodelovanjem vsem vpletenim omogoča, da priskrbijo koristne povratne informacije, medtem ko se pri usmerjevalnem vodenju pogosto zgodi, da je s tem, ko voditelj pridobi večji ugled in moč, vedno manj verjetno, da mu bodo tisti, ki sledijo, o tem spregovorili, četudi bi sam želel, da bi bilo drugače.

Slaba stran vodenja s sodelovanjem je ta, da se skupina včasih preveč osredotoči na čustva in postane preveč statična, da bi potrebno ukrepala. Skupina lahko posluša, a sliši le glas »negotove trobente«. Skupinsko reševanje težav se lahko, kadar se izjalovi, se lahko konča z zatrti posameznikovo ustvarjalnostjo in z veliko povprečnostjo.

Ko se je Albert Einstein spominjal, kako je razvijal relativnostjo teorijo, je zapisal »občutek, da sem voden, da grem naravnost proti nečemu oprijemljivemu«. Tovrstni ustvarjalni pogled – »grem naravnost proti nečemu oprijemljivemu« – se lahko v nekaterih okoliščinah zatre, kadar gre za vodenjem s sodelovanjem. Četudi so Einsteinu pogovori z njegovimi kolegi lahko pomagali, se ustvarjalni vpogled pogosto pridobi v samotni.

Kritik vodenja s sodelovanjem je vprašal: »Ali bi Mono Liso lahko naslikal odbor?« Isti kritik skupinskih dejanj pravi, da to pogosto vodi v »izničnje notranje gotovosti posameznikov«. Včasih je neprednost vodenja s sodelovanjem tudi ta, da prevladujoči posameznik nezavedno in nenamerano manipulira s člani skupine, medtem ko ti radostno predvidevajo, da pri sprejemanju odločitev sodelujejo, kar pa sploh ni res.

Vsak od teh načinov vodenja se sooča z bistvenimi in ponavljajočimi problemi vodenja, kot je ravnovesje med nujnostjo, da se delo opravi, in nujnostjo, da smo dojemljivi do čustev kolegov in sodelujočih. Vsi smo že kdaj bili člani kakšne skupine, kjer je bil voditelj tako osredotočen na nalogo, tako nestrpen, da bi delo opravil, da potem, ko je bilo naposled končano za ceno ranjenih čustev, ni ostalo končano, saj se skupina ni hotela podrediti, kar je nazadnje izničilo vse, za kar so se prej uspešno trudili. Opazili smo tudi, da člani skupine lahko postanejo užaljeni in se umaknejo, zato ker je voditelj preveč osredotočen na nalogo.

Videli smo tudi voditelje, ki se zaradi prevelikih skrbi za čustva članov skupine ne premaknejo naprej. Zaradi takšnega pomanjkanja vodstva lahko skupina zelo trpi. V nekaterih okoliščinah je nujno, da preidemo k dejanjem. [...]

Ko v Mormonovi knjigi preberemo verze, ki opisujejo resnično svobodno voljo, da ljudje sami delujejo in ne da se »deluje nanje« (2 Ne 2:26), vidimo, da je slednje enako kot beda. [...]

Tako izkušnje kot sveti spisi kažejo na pomembnost združitve načinov vodenja – usmerjanja in sodelovanja – tam, kjer se ta dva načina uporablja in kjer so okoliščine zanju najprimernejše. V Cerkvi imamo edinstveno kombinacijo vodenja z usmerjanjem in vodenja s sodelovanjem, pri čemer vsak raste in je vedno bližje večnim ciljem.

Predsednik zbora starešin, ki v zboru zbira prostovoljce za dobrodelno delo in ki ne ve točno, ali naj seje koruzo ali grah, bo storil najbolje, še posebej če ni strokovnjak za kmetijstvo, če bo prisluhnil članom zbora, ki nemara lahko svetujejo, za katero od poljščin je zemlja primernejša. Pametno bi bilo tudi, da pri sprejemanju odločitev vključi tudi člane, saj bodo morali pri koruzi zemljo okopavati, pri grahu pa puliti plevel – razen če predsednik želi vse to delati sam! Vodenje

s sodelovanjem nam pomaga, da pridobimo dejstva in čustva, ki so še ena oblika dejstev, s katerimi se moramo poglobljeno ukvarjati.

V nekaterih primerih pa je jasno najprimernejše vodenje z usmerjanjem. Brigham Young bi verjetno lahko porabil veliko let, če bi se po mučeniški smrti preroka Josepha Smitha ukvarjal z mlačnimi člani Cerkve in jih spodbujal, naj se mu pridružijo in sledijo na Zahod. Toda člani so bili končno bili primorani iti čez reko Misisipi; morali so zapustiti Nauvoo. Nastopil je čas dejanj. V nekaterih primerih morajo voditelji »iti čez reko«.

Voditelj najbolje lahko združuje vodenje z usmerjanjem in vodenje s sodelovanjem, če se osebno in resno zavzame, da bo v tem božansko zasnovanem postopku pridobil več znanja, vere, pravičnosti, presoje, milosti, resnice in ljubezni. Tako bo postal učinkovitejši in osebno vrednejši, da se mu zaupata moč in vpliv. Če bo ljubil popolneje, bo postal dojemljivejši za čustva članov skupine ter bo vedel, kdaj je primerno poudariti vodenje s sodelovanjem. Če bo nenehno povečeval svojo zakladnico znanja in resnice, bo dobil boljši vpogled, zaradi česar bo vedel, kdaj delovati z načinom usmerjanja. Člani skupine bodo voditelju lažje zaupali, če ga bodo videli, kako se na vso moč trudi, da bi razvil tovrstne lastnosti. Voditelj, ki z močjo dela nepremišljeno, ki je nedojemljiv za čustva članov skupine, ali ki je preveč prepričan v lastni prav, a je brez zadostnega znanja ali je slabo obveščen, ne bo mogel dolgo navdihovati teh, ki mu sledijo. Voditelj, ki položaj in vpliv uporabi zato, da prikrije svoje grehe, povečuje svoj ponos ali častihlepnost, ali da izvaja nadzor oziroma nadvlado, bo propadel tako organizacijsko kot tudi duhovno.

Cerkveni nauk, ki ga imamo, je božanski. Imamo vse prednosti tega, da smo del organiziranega kraljestva, kjer je Jezus Kristus Kralj kraljev in zakonodajalec, z živim prerokom, ki je njegov predstavnik na Zemlji. Zaradi tega imamo prednost pri spoznanju božanskega namena, razumevanja in navodil ter prednost pri polnomočju, s katerim lahko sprožimo dejanja v okoliščinah, ki zahtevajo hiter odziv. Toda v Cerkvi gre tudi za sodelovanje, saj je Božje delo v resnici naše. Imamo izjemno priložnost – veliko bolj kot jo izrabljamo – da lahko sodelujemo, tako da vodimo in sledimo, in imamo dejavnosti, s katerimi gradimo kraljestvo in s katerimi tudi sami lahko

rastemo. Več priložnosti imamo, kot jih sploh kdaj uvidimo, zato da uporabimo talente ter s svojimi čustvi in dejstvi sodelujemo v postopku sprejemanja odločitev v Cerkvi v tistih situacijah, kjer je vodenje s sodelovanjem primerno. [...]

Kadar z določenim načinom vodenja, ki ga prevzamemo, častimo Boga, mu čast najbolj izkazujemo s tem, da ga posnemamo v razvijanju tistih lastnosti, ki nam bodo zagotovile, da bomo vodili modro, učinkovito in varno. [...]

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- V kakšnem smislu je vodenje, po besedah brata Maxwella, vsaj delno skrivnost?

- Katere tri osnovne načine vodenja razlaga brat Maxwell? Katere so prednosti in slabosti vsakega od teh?
- Kateri način brat Maxwell priporoča za cerkvene voditelje?
- Kaj menite, ali bi voditelji bolj izboljšali vodenje z razvijanjem organizacijskih sposobnostih ali z razumevanjem in udejanjanjem osnovnih načel vodenja? Pojasnite.

POSTANITE DOBRI PASTIR

»Jaz sem dobri pastir in poznam svoje [ovce] in moje poznajo mene, kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce.« (Jn 10:14–15)

NAČELO VODENJA

Voditelji naj tistim, ki jih vodijo, izkazujejo ljubezen in skrb.

POGLAVJA LEKCIJE

1. Jezus Kristus je dobri pastir.
2. Cerkev in družinski vodje si morajo prizadevati, da bodo sledili vzoru vodenja, ki ga daje Gospod.

PRVO POGlavJE JEZUS KRISTUS JE DOBRI PASTIR.

RAZLAGA

V Svetem pismu so pastirji ponavadi predstavljal voditelje Božjega ljudstva (gl. Iz 63:11; Jer 23:2). Pastirji oprezajo za sovražniki, ki bi lahko napadli ovce, in jih branijo, kadar je potrebno. Skrbijo za bolne ali ranjene ovce ter poiščejo in rešijo tiste, ki so se izgubile ali ujele. V Kristusovih naukih pastirji ljubijo svoje ovce in si poskušajo prisluziti njihovo zaupanje. Ovce pastirja poznajo, ga imajo rade in mu zaupajo pastirju kot vsem drugim. Dobri pastir bo za svoje ovce tudi umrl. Kristus razlikuje pastirja od najemnika, ki ovce v nevarnosti zapusti, zato ker jih nima rad. (gl. Jn 10:11–13; *The Life and Teachings of Jesus and His Apostles*, priročnik za poučevanje Religion 211 in 212, 1979, str. 108–109)

Jezus Kristus je dobri pastir. V odlomku iz Evangelja po Janezu 10:14–15 Jezus razloži, da pozna svoje ovce in one njega, prav kakor se poznata Jezus in Oče. Tovrsten odnos se razvije sčasoma in zanj so potrebne osebne izkušnje. (več o Kristusu kot pastirju gl. 1 Mz 49:24; Ps 23; 80:1; Jn 10:1–30; Heb 13:20; 1 Pt 2:25; 5:4; Al 5:37–38; 58–60; He 7:18; 15:13; Mrm 5:17; NaZ 50:44)

Starešina Henry B. Eyring iz zbora dvanajstih apostolov je razložil: »Pastir pazi na ovce. V svetopisemskih zgodbah so ovce v nevarnosti

in nekdo jih mora zaščititi ter zanje skrbeti. Odrešenik nas svari, da moramo na ovce paziti, kakor to počne on. Zanje je dal svoje življenje. Njegove so. Ne moremo se približati njegovim merilom, če kot najemniki pazimo le, kadar je prikladno in kadar smo nagrajeni. [...]

Člani cerkve so ovce. Njegove so, nas pa je poklical, da nanje pazimo. Storit moramo več, kot da le opozarjamo na nevarnost. Moramo jih hraniti.« (v Conference Report, mar. – apr. 2001, str. 49 ali *Ensign*, maj 2001, str. 38)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Nekaj učencev naj pred razredom prebere navedke iz svetih spisov, ki so v drugem odstavku razlage, in naj bodo pozorni na nazive Jezusa Kristusa v teh odlomkih.

Sprašujte jih naslednja vprašanja. Za pomoč pri pogovoru uporabite podatke iz razlage.

- Zakaj so pastirji tako pomembni?
- Kaj pastirji počno?
- Kako se najemniki razlikujejo od pastirjev?
- Kako bi se ovce lahko drugače odzvale v pastirjevi oskrbi kot pa najemnika?
- Kaj je Jezus delal v svojem zemeljskem služanju, kar nas uči, kako naj bomo pastirji?

DRUGO POGlavJE CERKVENI IN DRUŽINSKI VODJE SI MORAJO PRIZADEVATI, DA BODO SLEDILI VZORU VODENJA, KI GA DAJE GOSPOD.

RAZLAGA

Gospod cerkvenim in družinskim vodjem naroča, naj bodo pastirji. Predsednik James E. Faust je učil: »Nocoj bi Božjemu duhovništvu rad spregovoril o njegovih zmožnostih, ki jih imajo bratje kot Gospodovi pastirji. Starešina Bruce R. McConkie je dejal: 'Vsakdo, naj služi v katerem koli cerkvenem poklicu, v katerem je zadolžen za duhovno in posvetno blaginjo za katerega koli Gospodovega otroka, je pastir teh ovc. Pastirji Gospodu odgovarjajo za varnost, [kar pomeni odrešitev] njegovih ovc.' (*Mormon Doctrine*, druga izdaja, 1966, str. 710) Duhovniki imajo veliko odgovornost bodisi kot očetje, stari očetje, hišni učitelji, predsedniki zbora starešin, škofje, kolski predsedniki ali v katerem drugem cerkvenem poklicu.« (v Conference Report, apr. 1995, str. 62 ali v *Ensign*, maj 1995, str. 45–46)

Dobri pastirji lahko postanemo le, če se z Gospodom zblizamo. Starešina Henry B. Eyring je pojasnil: »Tisti, ki vse vidi, ki brezmejno ljubi in ki nikoli ne spi – bdi z nami. On ve, kaj ovce vsak trenutek potrebujejo. To nam lahko pove z močjo Svetega Duha in nas pošlje k njim. [...]

Pastirje Izraela mora navdihovati ljubezen. To se lahko sprva zdi težko, ker Gospoda mogoče niti ne poznamo dobro. Vendar četudi je naša vera vanj sprva velike le za zrnice, bomo zaradi služenja ovcam imeli več ljubezni do njega in do njih. Začne se z malimi stvarmi, ki jih mora početi vsak pastir. Moliti moramo za ovce, in sicer za vsako, za katero smo odgovorni. Če bomo vprašali: 'Prosim, povej mi, kdo me potrebuje!' bomo dobili odgovor. V mislih bomo zagledali obraz ali ime. Lahko pa doživimo tudi naključno srečanje, za katerega čutimo, da ni naključje. V teh trenutkih bomo občutili Odrešenikovo ljubezen do njih in do nas. S tem, ko boste pazili na njegove ovce, ga boste imeli vse bolj radi. S tem pa se vam bosta povečala samozavest in pogum.« (v Conference Report, mar. – apr. 2001, str. 51 ali v *Ensign*, maj 2001, str. 39–40)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Na koncu lekcije pokažite slike. Katero je ponazarjal Odrešenik? Zakaj?

V razredu skupaj preberite odlomek iz Moronijeve knjige 7:47. Pogovarjajte se o dobrotljivosti in poudarite, da zato, ker je dobrotljivost čista Kristusova ljubezen, takrat, kadar izkazuje mo dobrotljivost drugim, imamo te ljudi radi, kot ima on rad nas. Pogovarjajte se, zakaj je tak odnos za družinske in cerkvene vodje pomemben.

Pogovarjajte se, zakaj bi morali biti družinski in cerkveni vodje pastirji tistim, katere vodijo (gl. razlago).

V razlagi preberite izjavo starešine Eyringa. Pogovarjajte se o naslednjih vprašanih:

- Kako si po besedah starešine Eyringa lahko pridobimo večjo samozavest in pogum?
- Kako je služenje povezano z ljubeznijo?
- Katere razmere v svetu naše voditelje pozivajo, naj bodo dobri pastirji?
- Kako lahko določimo, kateri način izražanja ljubezni in skrbi je v naši vlogi voditeljev primeren?

Učenci naj preberejo naslednje odlomke iz svetih iz Almve knjige: Al 56:3–11, 17, 43–49, 55–56. Nato se v razredu o teh odlomkih pogovarjajte. Vprašajte na primer:

- Ali mislite, da je bil Helaman dober pastir? Zakaj?
- Kako se je dva tisoč mladeničev, ki jih je Helaman vodil, odzvalo na njegovo vodenje?
- Ali mislite, da bi bilo teh dva tisoč mladeničev manj uspešnih, če bi bili vodeni drugače? Zakaj?

Učence spodbudite, naj razvijejo Kristusovo ljubezen do vsakogar, tako da bodo pripravljeni, da bodo dobri pastirji, ko se bo pojavila priložnost.

UČITELJEVI VIRI

starešina James E. Faust
član zbora dvanajstih
apostolov

»Te bom napravil za svoje voditelje«, v Conference Report, okt. 1980, str. 50–54 ali Ensign, nov. 1980, str. 34–37

Ponižen sem zaradi priložnosti, da lahko nocoj nagovorim duhovništvo. Rad bi spregovoril voditeljem Cerkve, še posebej bodočim voditeljem, mladeničem v Aronovem duhovništvu. Mladeniči, številni boste imeli voditeljske odgovornosti prej, kot si mislite. Ne zdi se mi, da je minilo veliko časa, odkar sem bil predsednik zbora diakonov. Kar zadeva hitro rastočo Cerkev po vsem svetu je vodenje eden naših največjih izzivov.

Voditelji prejemajo in dajejo zadolžitve.

Pred približno letom dni sem sedel na sestanku zbora starešin. Člani predsedstva so bili dobri, sposobni mladeniči, toda ko je bilo potrebno razdeliti duhovniške zadolžitve in delo opraviti, so se vključili le tiste, ki so bili prisotni in ki so se prostovoljno javili. Dodelili niso niti ene zadolžitve.

Eno prvih načel, ki se ga moramo zavedati, je, da Gospodovo delo napreduje preko zadolžitvev. Voditelji prejemajo in dajejo zadolžitve. To je pomemben del nujnega načela razdeljevanja nalog. Nihče bolj kot jaz ne ceni voljnega prostovoljca, a vsega dela ne moremo opraviti tako, kot Gospod želi, če delajo le tisti, ki so prisotni na sestankih. Velikokrat sem se spraševal, kako bi bil videti svet, če bi Gospod pri stvarjenju delo prepustil le prostovoljcem.

Če na izpolnjevanje zadolžitvev gledamo kot na gradnjo Božjega kraljestva in kot na priložnost ter tudi privilegij in čast, potem bi morali zadolžitve in izzive dati vsakemu članu zbora. Takšna vključenost mora vsebovati, v primerni modrosti in zaupnosti, tiste, ki to mogoče najbolj potrebujejo – nedejavni in delno dejavni bratje. Zadolžitve moramo vedno dodeliti z največjo ljubeznijo, premislekom in prijaznostjo. Tiste, ki jih prosimo, naj se odzovejo, moramo obravnavati spoštljivo in hvaležno.

Generalne osebnosti redno prejemajo zadolžitve od Prvega predsedstva in predsednika zbora dvanajsterih. Ne glede na to, ali takšne zadolžitve prejmejo pisno, kar je večinoma, ali osebno, so vedno naprošeni z »ali bi, prosim« ali »če vam ni odveč« ali »ali bi se prijazno odzvali na to ali ono«. Teh zadolžitvev se nikdar ne da z ukazom ali zahtevo.

Sledite Odrešenikovem zgledu

Vse odkar sem bil v drugi svetovni vojni prvič v Egiptu, me zanimajo starodavne razvaline.

Zanimivo je opazovati, zakaj nekateri stebri trdno stojijo, drugi pa zrušijo. Trdno stoječi so zelo pogosto takšni zato, ker so na vrhu obteženi. Mislim, da podoba načelo obstaja pri vodenju. Tisti, ki ostajajo zvesti duhovništvu, so pogosto tisti, ki nosijo neko težo odgovornosti. Tisti, ki so vključeni, bodo najverjetneje ostali predani. Tako bo torej uspešen voditelj zbora želel, da bi vsi v zboru imeli priložnost za služenje v nekem poklicu, primernem okoliščinam.

Najbolj vseobsežen kratek povzetek vodenja nam daje sam Odrešenik: »Rekel [jima] je: '[Hodita] za menoj.'« (Mt 4:19) Voditelj drugih ne sme prositi za nekaj, česar sam ne bi hotel storiti. Naša najvarnejša pot je, da sledimo vzoru Odrešenika, in naša varnost pa, da prisluhnemo in sledimo vodstvu njegovega preroka, predsednika Cerkve.

Dober voditelj »veliko pričakuje, močno navdihuje«

Pred nekaj leti sem potoval po argentinskem misijonu Rosario v severnem delu Argentine. Ko smo se peljali po cesti, smo šli mimo velike, premikajoče se črede goveda. Čreda se je premikala mirno in brez težav. Čreda je bila tiho. Nobenih psov ni bilo. Spredaj so čredo vodili trije gavči na konjih, v razdalji od štirinajstih do osemnajstih metrov drug od drugega. Ti trije jezdeci so v sedlih nagibali naprej, popolnoma sproščeni in prepričani, da jim čreda sledi. Za čredo je en sam jezdec pazil na zadnji del. Tudi on se je v sedlu nagibal naprej, kot da bi spal. Cela čreda se je premikala mirno, tiho in ukročeno. Zaradi tega dogodka sem jasno videl, da je približno tri četrtine vodenja v tem, da kažeš pot, ena četrtnina pa v sledenju.

Ko voditelj vodi, ni potrebno, da je njegov glas doni in je glasen. Tisti, ki poklicani za vodje v Učitejevi službi, niso poklicani, da bi bili šefi in diktatorji. Poklicani so zato, da bi bodo dobri pastirji. Ves čas morajo usposabljeni druge, da jih bodo nasledili in postali večji voditelji od svojih učiteljev. Dober voditelj veliko pričakuje, močno navdihuje in goreče spodbuja tiste, katere je poklican voditi.

Voditelj mora torej stvari pognati v tek in vplivati na življenje. Nekaj se mora premakniti in spreminiti. Poskrbeti mora za to, da tistim, ki so

pod njim, ne spodleti. Toda to mora storiti na Gospodov način. Biti mora orodje v rokah Vsemogočnega, da spreminja življenje. Vedeti mora, kje je, kam gre in kako bo tja prišel.

Poslušajte

Voditelj mora biti dober poslušalec. Pripravljen mora biti sprejeti nasvet. Pokazati mora iskreno zavzetost in ljubezen za vse, ki so pod njegovim okriljem. Noben duhovniški voditelj ne more nikdar biti učinkovit, če pred očmi nima trdne predstave o prehajanju voditeljskih ključev, ki jo najdemo v 121. razdelku Nauka in zavez, kjer piše, da nobena moč oziroma vpliv ne more biti oziroma se na osnovi duhovništva ne more obdržati drugače, kakor s prepričevanjem, veliko potrpežljivostjo, ljubeznivostjo, krotkostjo in nehlinjeno ljubeznijo, s prijaznostjo in čistim spoznanjem, kar bo močno razmahnilo dušo brez hinavščine in brez zvižanosti – s pravočasnim ostrim grajanjem, kadar te k temu vodi Sveti Duh; in potem po tistem z izkazovanjem velike ljubezni temu, katerega si grajal, da te ne bo presodil za svojega sovražnika (gl. NaZ 121:41–43).

Po mojih izkušnjah Sveti Duh le redko kdaj ostro graja. Vsaka graja naj bo ljubezniva, v kateri poskušamo tistega, ki ga grajamo prepričati, da je to za njegovo dobro. [...]

Božanska pomoč

Z vero v Gospoda in ponižnostjo lahko duhovniški voditelj v težavah z zaupanjem pričakuje božansko pomoč. Lahko, da bo potrebnega veliko truda in premišljanja, toda plačilo je resnično. Odgovor lahko dobi tako, kot ga je Enoš: '[V mislih sem zaslišal] Gospodov glas,' je rekel (En 1:10). V skladu z devetim razdelkom Nauka in Zavez pa lahko pride tudi kot občutek v prsih.

Potem, ko z močjo Svetega Duha ponižni voditelj prejme takšno božansko potrditev, lahko neomajno, s popolnim prepričanjem v mislih in srcu, da je to, kar počne, prav in da bi v takem primeru enako storil tudi Gospod sam. [...]

Večina od nas, ki smo v Cerkvi poklicani za voditelje, se počuti neprimerne zaradi neizkušenosti, pomanjkanja sposobnosti ali bornega znanja in izobrazbe. Eden izmed mnogih opisov Mojzesa je

takle: »Mož Mojzes pa je bil zelo ponižen mož, bolj kot vsi ljudje na površju zemlje.« (4 Mz 12:3)

Spominjam se, da je pred leti predsednik John Kelly, ki je takrat predsedoval teksaškemu kolu Fort Worth, poklical brata Felixa Velasqueza za predsednika španske veje. Kot se spomnim, je ta dobri mož delal na železnici kot avtomobilski nadzornik. Ko ga je predsednik Kelly poklical v ta poklic, je odgovoril: »Predsednik, ne morem biti predsednik španske veje. Ne znam brati.« Predsednik Kelly mu je nato obljubil, da bo, če bo poklic sprejel in marljivo delal, da bi ga poveličal, prejel podporo in blagoslove. Z Gospodovo pomočjo se je ta ponižni mož z marljivim trudom naučil brati. Kot predsednik veje je dobro služil veliko let zapored, sedaj pa služi v velikem svetu tistega kola. Gospod svoje služabnike blagoslavlja na mnoge načine. [...]

Svetovanje – »umetnost vodenja«

Sedaj prihajam do umetnosti vodenja prek duhovništva v cerkvenem vodstvu. Rad bi navedel predsednika Stephna L. Richardsa, ki je rekel:

»Kot vidim, je bistvo cerkvenega vodstva vodstvo prek svetov. [...] Komajda mine dan, da ne bi opazil modrosti, Božje modrosti, da je ustvaril svete, ki vodijo njegovo kraljestvo. V duhu, s katerim delamo, se ljudje z navidez različnimi pogledi in povsem različnimi ozadji sestajajo in pod vodstvom tega duha s skupnim posvetovanjem dosežejo soglasje.« (v Conference Report, okt. 1953, str. 86; poševni tisk dodan)

Skupno posvetovanje voditeljev je ključno za uspešno delovanje predsedstva ali škofovstva. Toda kaj pa, kadar je težko oziroma nemogoče doseči enotnost pri sprejemanju odločitev? Predsednik Joseph F. Smith nam je svetoval takole:

»Če se škofje in svetovalci ne morejo zediniti ali če imajo predsedniki in svetovalci različne občutke ali nazore, je njihova dolžnost, da se zberejo, da pridejo skupaj pred Gospoda in pred njim postanejo, dokler na dobijo Gospodovega razodetja in dokler resnice ne uvidijo enako, da lahko nato pred ljudi stopijo enotni.« (*Gospel Doctrine*, 5. izdaja, 1939, str. 156)

Bodite zgled osebne pravičnosti

Tisti, ki vodijo Cerkev, morajo biti zgled osebne pravičnosti. Prizadevati si morajo stalno vodstvo Svetega Duha. Svoje življenje in dom morajo spraviti v red. Račune morajo plačevati pošteno in vestno. V vsem, kar počno, morajo biti vzor. To morajo biti častni možje z integriteto. Če si bomo prizadevali za stalno vodstvo Svetega Duha, bo Gospod odgovoril.

Medtem ko sem služil kot področni nadzornik v Južni Ameriki, se je v Montevideu v Urugvaju zgodila najbolj nepozabna izkušnja. Ker sem takrat živel v Braziliji, sem hotel zamenjati nekaj denarja, zato me je brat Carlos Pratt peljal do menjalnice v središču Montevidea. Predstavil me je enemu izmed uradnikov in ta je dejal, da mi bodo zamenjali tisoč dolarjev. V gotovini tisoč dolarjev nisem imel, ampak le ček, ki sem ga dvignil na banki v Salt Lake Cityju. Menjalnica še nikdar prej ni poslovala z menoj. Pravzaprav me še nikdar prej niso videli in niso mogli pričakovati, da me še kdaj bodo. Nikakor niso mogli preveriti, če imam tisoč dolarjev na banki, iz katere sem dobil ček. Toda moj ček so vzeli brez obotavljanja – temeljili so le na dejstvu, da sem mormon in da so že poslovali z drugimi mormoni. Iskreno povedano, bil sem zelo hvaležen in vesel njihovega zaupanja. [...]

»Utrdite svoje brate«

Ko je Odrešenik Petra nekoliko usposabljal za voditelja, mu je rekel: »Ko se boš nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate.« (Lk 22:32)

Zanimivo je, da je uporabil besedo utrditi, kar pomeni okrepiti. Zelo težko je krepiti, če se ne znate dobro sporazumevati. Težave se pogosto pojavijo, ne zato, ker je načrt slab, ampak ker ni primernega sporazumevanja. [...]

Duhovniški voditelji imajo posebno priložnost, da vodijo duhovniške razgovore. Voditelj lahko posebej z osebnim pristopom in razgovori doseže naslednje:

1. Navdihuje in spodbuja.
2. Pooblašča in zaupa.
3. Kliče na odgovornost in spremlja potek.

4. Poučuje z zgledom in z načeli.

5. Velikodušno izkazuje hvaležnost.

Nekateri voditelji držijo vajeti preveč na trdo in pogosto omejujejo prirojene talente in darove tistih, ki so poklicani delati ob njihovi strani.

Pri vodenju ne pride vedno do usklajene simfonije vere, sposobnosti in talentov skupine, kar omogoča največjo učinkovitost in moč. Včasih gre za zelo glasen solo. Predsednik Lee je učil o globljem pomenu besed iz svetih spisov, s tem ko je rekel, naj se vsakdo pouči o svoji dolžnosti in z vso marljivostjo deluje v službi, v katero je poklican (gl. NaZ 107:99). Poleg tega, da se moramo vsi poučiti o svojih dolžnostih, bi morali voditelji pustiti oziroma dovoliti svojim sodelavcem, da bi postali povsem učinkoviti v svojih službah in poklicih, ter da bi bili pomočniki v celoti oblečeni v primerno polnomočje. [...]

Molim, da bomo z marljivim delom z vodstvom Svetega Duha tisti, ki smo bili, in tisti, ki še bomo poklicani k vodenju, jasneje videli svoje dolžnosti in imeli večjo vizijo za doseganje ciljev in zarisali pravičnejšo smer.

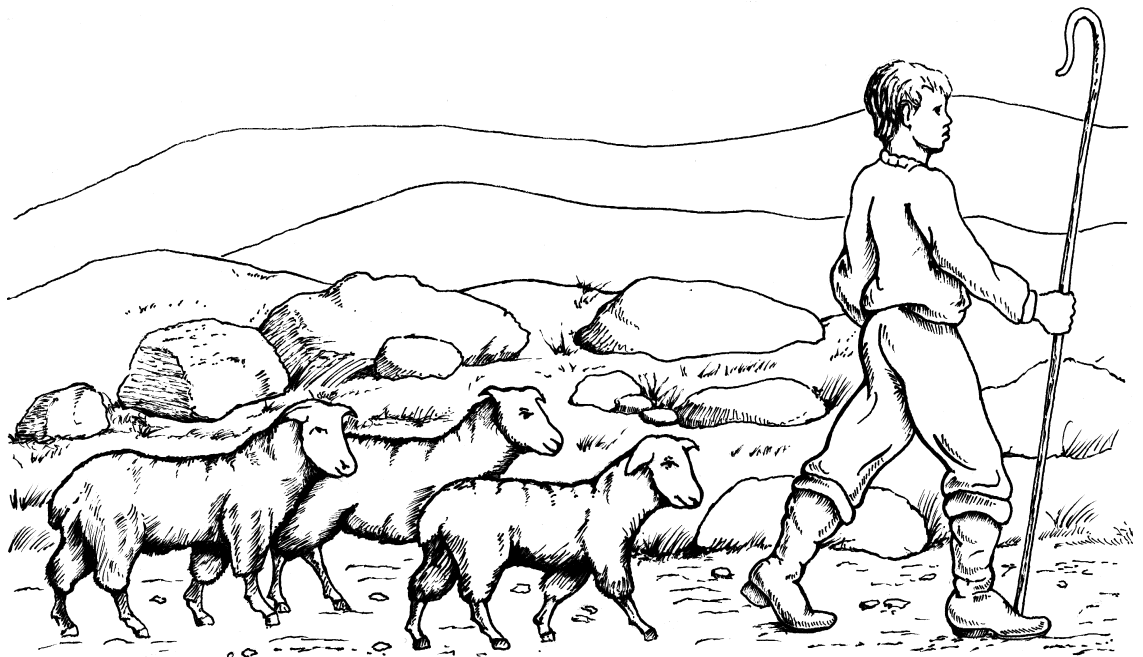
Pričujem, da Cerkev raste in uspeva, ker smo pod vodstvom in vplivom Božjega svetega duhovništva. Verjamem, da naši voditelji lahko doprinejo veliko duhovno moč, ki je potrebna za vodenje Božjega dela preko osebnih razodetij, do katerih so upravičeni, če so pravični. Gospodov nasvet Jozuetu je neprecenljiv: »Ali ti nisem ukazal, krepak in odločen bodi? Ne boj se in se ne plaši; kjer koli boš hodil, bo s teboj Gospod, tvoj Bog.« (Joz 1:9)

Ponižno molim, da bo tako, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Zakaj je pomembno, da voditelji dajejo zadolžitve tistim, katerim predsedujejo?
- Na katerih načelih temelji poverjanje zadolžitvev?
- Katero načelo vodenja najdemo v Odrešenikovem opominu »Hodite za menoj«?
- Kako lahko voditelji vedo, če vodijo tako, kot je povšeči Gospodu?

- Kaj lahko voditelji, poleg tega, da morajo postati vredni, da bi imeli Duha, naredijo, da izpolnijo dolžnosti, ki jih imajo do teh, katere vodijo?
- Kaj je »umetnost vodenja«?
- Kaj se lahko zgodi, če voditelj poskušajo »držati vajeti preveč na trdo«?

POSTANIMO DOBER ZGLED

»Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti. Svetilke tudi ne prižigajo in ne postavljajo pod mernik, temveč na podstavek, in sveti vsem, ki so v hiši. Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 5:14–16)

NAČELO VODENJA

Voditelji morajo biti ljudem, ki jim služijo, zgled Jezusovega učenca.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Voditelji s tem, ko si prizadevajo razvijati lastnosti Jezusa Kristusa, dajejo zgled tistim, ki jim služijo.

PRVO POGlavJE VODITELJI S TEM, KO SI PRIZADEVAJO RAZVIJATI LASTNOSTI JEZUSA KRISTUSA, DAJEJO ZGLED TISTIM, KI JIM SLUŽIJO.

RAZLAGA

Ko se je vstali Gospod prikazal v Ameriki, je učencem razložil, da ga takrat, ko njihova luč sveti, posnemajo (gl. 3 Ne 18:24).

Starešina James E. Faust je, ko je bil še v zboru dvanajsterih, o vodstvu rekel: »Tisti, ki so v Cerkvi voditelji, morajo biti zgled osebne pravičnosti. Prizadevati si morajo za stalno vodstvo Svetega Duha. Njihovo življenje in dom morata biti urejena. Biti morajo pošteni in vestno plačevati račune. Z vsem svojim obnašanjem morajo biti vzor.« (v Conference Report, okt. 1980, str. 53 ali *Ensign*, nov. 1980, str. 36)

Starešina Dean L. Larsen je takrat, ko je bil član predsedstva prvega zbora sedemdeseterih, pojasnil: »Od tistih, ki sprejmejo evangelij, se pričakuje, da bodo v življenju obrodili sadove, ne le za lastno dobro in blagoslov, temveč zato, da bodo k resnici pripeljali druge. [...]

Njihovo življenje bo na izjemne načine obrodilo sadove evangelija in tako bodo postali znamenje vsem, ki iščejo luč in resnico.« (v Conference Report, okt. 1985, str. 85 ali *Ensign*, nov. 1985, str. 68)

Predsednik Gordon B. Hinckley je zapisal: »Pravi voditelj že po svoji naravi nosi breme tega, da mora biti zgled. [...] Če se vrednot ne utrdi in ne upošteva pri vrhu, bo obnašanje na nižjih položajih resno ogroženo in spodkopano. Resnično, v vsaki organizaciji, kjer je tako – naj bo družina, združba, društvo ali narod – bodo vrednote, ki se jih zanemarja, sčasoma izginile.« (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes*, 2000, str. 170)

Voditelji so bolj sposobni pomagati ljudem, če poskušajo posnemati Odrešenikovo življenje in nauke. Gospod je napredoval od milosti do milosti, dokler ni postal popoln (gl. NaZ 93:13). Med njegove lastnosti spadajo znanje, moč, pravičnost, presoja, ljubeznivost, milost, potrpežljivost, resnica, ponižnost, krotkost, pokornost, prijaznost, blagost, modrost, nesebičnost, ubogljivost, zavezanost k spoštovanju naše svobodne volje, sočutje, neustrašnost, integriteta in vedrost. (Zapomnite si: vsako od teh lastnosti lahko uporabite za témo lekcije.)

Voditelji, ki te lastnosti razvijejo, se bodo znali jasno sporazumevati s tistimi, katere vodijo, jih imeli radi, ne da bi jih poskušali nadzorovati, se veselili njihove dobrote in dosežkov ter se uprli satanovim skušnjavam. Če ne sledimo vzoru Jezusa Kristusa, tvegamo, da bomo druge odvrnili od tega, da bi prišli h Kristusu. Alma je svojeglavemu sinu:

»Glej, o sin moj, kako veliko krivičnost si priklical nad Zoramce; kajti ko so videli tvoje obnašanje, niso hoteli verjeti mojim besedam.« (Al 39:11)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učence prosite, naj preučijo pomen Odrešenikove izjave »Jaz sem luč sveta« (Jn 8:12), in se o njej v razredu pogovorite. (gl. tudi Jn 9:5; 3 Ne 9:18, 11:11; Etr 4:12; NaZ 11:28; 12:9; 45:7; 88:5–13)

Zakaj morajo cerkveni in družinski vodje evangelij živeti in ne le spodbujati druge, naj tako delajo?

V razredu se pogovarjajte o Odrešenikovih poznanih značajskih lastnostih in jih napišite na tablo. Vprašajte, kako nam bo razvijanje teh lastnosti v življenju pomagalo, da bomo boljši voditelji. Pogovorite se, kaj odlomka iz Evangelija po Mateju 16:24 (vključno z dodatkom iz Joseph Smith Translation, opomba 24d) in iz Almolve knjige 39:11 učita o pomembnosti zgleda.

Učencem pričujte, da vselej, kadar sledijo Odrešenikovemu zgledu, izžarevajo njegovo luč, ki ji drugi lahko sledijo. Učence opomnite, da moramo prav tako kot on napredovati od milosti do milosti (gl. NaZ 93:17; gl. tudi 2 Ne 28:30).

UČITELJEVI VIRI

predsednik Gordon B. Hinckley

predsednik Cerkev

»Prerokov nasvet in molitev za mlade,« Ensign, jan. 2001, str. 2–11 ali New Era, jan. 2001, str. 4–15

Mislím, da še nikdar prej, v tej Cerkvi ni bilo takega sestanka. Tako veliko vas je ta večer tu. Kako dobro ste videti!

Nekateri ste prišli z dvomi. Nekateri ste prišli z visokimi pričakovanji. Rad bi, da bi vsi vedeli, da sem na kolenih prosil Gospoda, naj me blagoslovi z močjo in sposobnostjo in jezikom, ki se vas bo v srcu dotaknil.

Izven te dvorane je na stotine tisoč drugih, ki nas spremljajo. Vse vas pozdravljam. Hvaležen sem za to izjemno priložnost, da vam lahko spregovorim, in se zavedam pomembnosti tega.

Sedaj sem star, v letih – imam jih čez devetdeset. Dolgo sem živel in živel sem z veliko ljubeznijo do fantov in deklet te Cerkev. Kako resnično čudovita skupina ste! Govorite različne jezike. Vsi ste del velike družine. Obenem pa ste tudi posamezniki, vsak s svojimi težavami, z željo po odgovorih na vprašanja, ki vas begajo in skrbijo. Kako zelo vas imamo radi in nenehno molimo, da bi vam duh pomagal. V življenju imate veliko težkih odločitev in sanj, upanja ter hrepenenja, da bi našli to, kar bi vam prineslo mir in srečo.

Nekoč, zelo dolgo je že tega, sem bil vaših let. Ni me skrbela droga ali pornografija, saj tega takrat ni bilo. Skrbela me je šola in to, kam me bo pripeljala. To je bilo obdobje strašne gospodarske krize. Skrbelo me je, kako se bom preživiljal. Misijon sem služil po končanem univerzitetnem študiju. Poslali so me v Anglijo. Z vlakom smo potovali v Chicago, v mestu prestopili na avtobus in nato potovali v New York, kjer smo ujeli parnik za Britanske otoke. Med vožnjo z mestnim avtobusom v Chicagu je neka ženska vprašala šoferja: 'Kaj je tista stavba pred nami?' Rekel je: 'Gospa, to je stavba čikaške Gospodarske zbornice. Vsak teden se zgodi, da nekdo, ki je izgubil premoženje, skoči skozi enega od tistih oken. Nima za kaj živeti.«

Takšni so bili tisti časi – hudi in grdi. Nihče, ki ni živel v tistem obdobju, tega nikoli ne bo popolnoma razumel. Z vsem srcem upam, da se nič takega ne bo nikoli več ponovilo.

Sedaj ste se začeli soočati z življenjem. Tudi vas skrbi šola. Razmišljate o poroki. Soočate se z marsičem. Obljubim vam, da vas Bog ne bo zapustil, če boste hodili po njegovih poteh in sledili njegovim zapovedim.

To je čas velikih priložnosti. Tako srečni ste lahko, da živite. Nikdar prej v zgodovini človeštva v življenju ni bilo toliko priložnosti in izzivov. Ko sem se rodil, je bila v Združenih državah in drugih zahodnih državah povprečna življenjska doba moških oziroma žensk petdeset let. Sedaj je več kot petinsedemdeset let. Si lahko predstavljate? Povprečno lahko pričakujete, da boste živeli vsaj petindvajset let dlje od nekoga, ki je živel leta 1910.

To je obdobje izbruha znanja. Na primer, ko sem bil vaših let, ni bilo antibiotikov. Vsa ta čudovita medicina je bila odkrita in izpopolnjena v nedavnih

časih. Izginile so nekatere največje zemeljske epidemije. Koze so včasih pokosile celotno prebivalstvo nekega področja. Vse to je popolnoma izginilo. To je čudež. Otroška paraliza je bila včasih strah in tret pet vsake matere. Spominjam se, da sem v okrajni bolnišnici obiskal moža z otroško paralizo. Bil je v velikih kovinskih pljučih, ki so mu pomagala dihati. Zanj ni bilo upanja; sam ni mogel dihati. Umril je ter zapustil ženo in otroke. Te grozne bolezni zdaj ni več. Tudi to je čudež. In podobno je tudi z drugimi stvarmi.

Seveda se soočate z izzivi. Vsak rod, ki je kdaj živel na svetu, se je soočal z izzivi. O tem bi lahko govorili cel večer. Toda verjamem, da je izmed vseh izzivov, s katerimi so se soočali v preteklosti, najlažje premagati te, ki jih imamo danes. To pravim zato, ker jih rešimo. Večina teh vključuje posameznikove odločitve glede obnašanja, toda te odločitve lahko sprejmemo in jih udejanjamo. Potem je izziv za nami.

Predpostavljam, da vas večina hodi v šolo. Veseli me, da imate to priložnost in željo. Upam, da pridno študirate in da je vaša srčna želja, da bi pri vseh predmetih dobili odlično oceno. Upam, da vam bodo učitelji naklonjeni in da bo vaš študij obrodil najvišje ocene in prvovrstno izobrazbo. Pri študiju vam ne bi mogel želeči boljšega.

Nocoj naj vam učitelji naklonijo odlične, desetke oziroma a-je, katere upam, da si zaslužite. Rad pa bi vam spregovoril o nekaj devetkah oziroma b-jih. Vi pridobite desetke oziroma a-je, jaz pa vam bom dal devetke oziroma b-je.

1. *Bodite hvaležni.*
2. *Bodite pametni.*
3. *Bodite čisti.*
4. *Bodite zvesti.*
5. *Bodite ponižni.*
6. *Bodite pobožni. [...]*

Bodite hvaležni. V slovenskem jeziku obstaja besedica, ki morebiti pomeni več, kot vse ostale. To je »hvala«. Podobno besedo najdemo v vseh drugih jezikih, kot na primer *gracias, merci, danke, obrigado, domo.*

Navada, da rečemo hvala, je značilna za izobraženega moškega ali žensko. S kom je Gospod

nezadovoljen? S tistimi, ki ne priznavajo, da je v vsem njegova roka (gl. NaZ 59:21). To pomeni tiste, ki so nehvaležni. Dragi prijatelji, živite s hvaležnostjo v srcu. Bodite hvaležni za čudovite blagoslove, ki so vam dani. Bodite hvaležni za izjemne priložnosti, ki jih imate. Bodite hvaležni staršem, ki tako zelo skrbijo za vas in ki trdo delajo, da bi vas preživljali. Dajte jim vedeti, da ste hvaležni. Materi in očetu recite hvala. Hvala recite prijateljem. Hvala recite učiteljem. Hvaležnost izrazite vsakomur, ki vam naredi uslugo ali vam kakorkoli pomaga.

Zahvalite se Gospodu, ker je do vas dober. Vsemogočnemu se zahvalite za njegovega ljubljene Sina, Jezusa Kristusa, ki je za vas naredil, kar ne more nihče drug na tem svetu. Zahvalite se mu za velik zgled, za izjemne nauke in za iztegnjeno dlan, ki spodbuja in pomaga. Pomislite na pomen njegove odkupne daritve. Berite o njem in berite njegove besede v Novi zavezi ter v odlomkih iz Tretjega Nefija v Mormonovi knjigi. Berite jih potihem ter nato o njih premišlujte. Nebeškemu Očetu se v srcu izpovejte v hvaležnosti za dar njegovega ljubljene Sina.

Zahvalite se Gospodu za njegovo čudovito Cerkev, obnovljeno v tem pomembnem zgodovinskem obdobju. Zahvalite se mu za vse, kar vam le-to nudi. Zahvalite se mu za prijatelje in ljubljene, za starše, za brate in sestre, za družino. Naj vas duh hvaležnosti vodi ter vam blagoslovlja dneve in noči. Delajte na tem. Spoznali boste, da bo to obrodilo čudovite sadove.

Drugi B – *bodite pametni.*

Prihajate v najbolj tekmovalno dobo, kar jih je kdaj bilo na svetu. Okrog vas je eno samo tekmovanje. Potrebujete vso izobrazbo, ki jo lahko pridobite. Žrtvujte svoj avto, žrtvujte vse, kar je potrebno žrtvovati, da boste usposobljeni za delo sveta. Svet vam bo v veliki meri plačal glede na to, kolikor misli, da ste vredni, vaša vrednost pa bo narasla, ko boste na svojem izbranem področju pridobivali vse več izobrazbe in strokovnega znanja.

Pripadate cerkvi, ki uči o pomembnosti izobrazbe. Gospod vam je dal nalogo, da pridobivajte umsko, čustveno in fizično znanje. Gospod je rekel, naj se marljivo učimo o tem, kar je tako v nebesih, kot na zemlji in pod zemljo, o tem, kar je

bilo, kar je in kar v kratkem še bo, o stvareh doma in po svetu, o vojnah in prepletenostih narodov in o zakonih, ki vladajo deželam, in naj pridobivamo znanje tudi o državah in kraljestvih, da bomo v vsem pripravljeni (gl. NaZ 88:78–80).

Imejte v mislih, da to niso moje besede. To so besede Gospoda, ki vas ima rad. Želi, da usposobite svoj um in roke, da boste postali dober vpliv v življenju, ki ga boste imeli. In če boste tako delali in če boste živeli spoštovanja vredno in z odliko, boste prinesli spoštovanje Cerkvi, kajti sprejemalo se vas bo kot moške in ženske z integriteto in sposobnostmi in veliko strokovnostjo. Bodite pametni. Ne bodite nespametni. Drugih ne morete preslepiti ali prevarati, ne da bi preslepili ali prevarali sebe.

Pred mnogimi leti sem delal za železnice na sedežu podjetja v Denverju. Bil sem nadzornik za, kakor temu rečem, nazdor prometa. To je bilo v tistih časih, ko so se skorajda vsi vozili s potniškimi vlaki. Nekega jutra sem od sodelavca iz Newarka v New Jerseyju prejel telefonski klic. Rekel je: »Vlak številka ta in ta je prišel, a nima vagona za prtljago. Tristo potnikov je nekje izgubilo prtljago in zelo so jezni.«

Takoj sem šel na delo, da bi odkril, kam je izginila. Ugotovil sem, da je bila pravilno naložena na pravem vlaku v Oaklandu v Kaliforniji. Prepeljana je bila na našo železnico v Salt Lake Cityju, prenesena v Denver in vse do Puebla, prestavljena na drugo linijo in prepeljana v St. Louis. Tam naj bi s prtljago rokovala druga železnica, ki naj bi jo nato peljala v Newark v New Jerseyju. Toda neki lahkomišlni kretničar v St. Louisu je kretnice premaknil le za sedem centimetrov, in nato potegnil vzvod, da bi vagon odklopil. Ugotovili smo, da je prtljažni vagon, ki bi moral biti v Newarku v New Jerseyju, dejansko ostal v New Orleansu v Louisiani – 2.400 kilometrov od cilja. Le zaradi sedem centimetrskega premika lahkomišelnega delavca v St. Louis je vagon zavil na napačen tir in razdalja od pravega cilja se je hitro povečevala. Tako je tudi v življenju. Namesto da bi šli po ravni poti, nas napačne predstave odvedejo v drugo smer. Odmik od našega prvotnega cilja je lahko zanemarljivo majhen, a če se nadaljuje, lahko ta majhen odmik postane velika vrzel in takrat se znajdemo daleč od cilja, kamor smo bili namenjeni.

Ali ste si kdaj ogledali kakšna petdeset metrska ogradna vrata na kmetijah? Ko se odprejo, zelo široko zanihajo. Pri tečajih se skorajda ne premikajo, medtem ko je premik na drugem koncu izjemno velik. Dragi mladi prijatelji, malenkosti, na katerih se življenje obrača, so tiste, ki nam močno spreminjajo življenje.

Bodite pametni. Gospod želi, da na vsakršnem področju, ki ga izberemo, pridobivamo umsko in fizično znanje. Naj gre za popravljanje hladilnikov ali za delo izkušenega kirurga, se morate izuriti. Poiščite najboljše šole, ki so na voljo. V svetu, ki je pred vami, postanite delavec z integriteto. Ponavljam, zaradi tega izobraževanja boste Cerkev prinesli spoštovanje in boste neizmerno blagoslovljeni.

Nikakršnega dvoma ni, niti najmanjšega, da se izobrazba obrestuje. V življenju ne ubirajte bližnjic. Če jih boste, boste zanje vedno znova plačevali.

Tretji B – *bodite čisti*. Živimo v svetu, polnem umazanije in nesnage, v svetu, ki zaudarja po zlu. Povsod okrog nas je. Na televizijskem ekranu, v filmih, v priljubljeni literaturi, na medmrežju. Dragi prijatelji, tega si ne smete dovoliti gledati. Ne smete dovoliti, da se vas ta uničujoči strup dotakne. Ne hodite mu blizu. Temu se izogibajte. Ne smete se izposojati in gledati filmov, ki prikazujejo sramotne stvari. Mladenci, ki imajo sveto Božje duhovništvo, te nesnage ne smejo mešati s svetim duhovništvom.

Izogibajte se zlobnim pogovorom. Gospodovega imena ne izgovarjajte vnemar. V sinajskem gromu je Gospodov prst na kamnite plošče zapisal: »Ne izgovarjaj po nemarnem imena Gospoda, svojega Boga!« (2 Mz 20:7)

To, da po nemarnem vnemar in žaljivo uporabljamo ime Vsemogočnega ali njegovega ljubljenege Sina, ni znak odraslosti, četudi mnogi to pogosto počno.

Previdno si izbirajte prijatelje. Oni so tisti, ki vas bodo vodili bodisi v eno smer bodisi v drugo. Vsak si prijatelj želi. Vsak prijatelj potrebuje. Nihče ne želi biti brez njih. Toda vedno imejte pred očmi dejstvo, da so prijatelji tisti, ki vas bodo vodili po poteh, katerim boste sledili.

Medtem ko morate biti prijazni do vseh ljudi, si zelo previdno izberite tiste, katere želite imeti blizu

sebe. Oni bodo vaši zaščitniki v času, ko boste omahovali med odločitvami, in v zameno boste tudi vi lahko rešili njih.

Bodite čisti. Ne zapravljajte časa za pogubno zabavo. Nedavno je neka potujoča skupina v Dolini Salt Lake priredila predstavo. Slišal sem, da je bila umazana, pregrešna, zlobna v vseh pogledih. Mladina iz te skupnosti je za vstopnino plačala od osemnajst do petindvajset evrov. Kaj so dobili za svoj denar? Le zapeljiv glas, ki jih je spodbujal, naj se obrnejo v smer umazanije življenja. Prijatelji, prosim vas, temu se izogibajte. Ne bo vam pomagalo. Lahko vam le škoduje.

Pred kratkim sem govoril vašim materam in očetom. Med drugim sem jim govoril o tetovažah.

Katera stvaritev je veličastnejša od človeškega telesa? Kako osupljivo je to, s čimer je Vsemogočni kronal svoje delo!

Pavel je v pismu Korinčanom rekel: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas? Če pa kdo Božji tempelj uničuje, bo Bog uničil njega. Božji tempelj je namreč svet in to ste vi.« (1 Kor 3:16–17)

Ali ste kdaj pomislili, da je vaše telo sveto? Ste Božji otrok. Vaše telo je njegova stvaritev. Ali boste to stvaritev skazili s podobami ljudi, živali in besed, vrisanimi v kožo?

Obljubljam vam, da bo, če boste imeli tetovaže, prišel čas, ko boste svoja dejanja obžalovali. Ni jih moč izmiti. So stalne. Odstranite jih lahko le z dragim in bolečim postopkom. Če imate tetovaže, jih boste na sebi najverjetneje nosili do konca življenja. Verjamem, da bo prišel čas, ko se jih boste sramovali. Izogibajte se jim. Kot vaši bratje vas prosimo, ne postanite tako nespoštljivi do telesa, katerega vam je dal Gospod.

Naj omenim uhane in obročke v drugih delih telesa. Na tem ni nit možatega. Nič privlačnega. Mladenci ste bolje videti brez tega in verjamem, da se boste brez tega tudi bolje počutili. Vam, mladenke, pa ni potrebno, da si v ušesa obešate po več parov uhanov. Zadosti je en skromen par uhanov.

To omenjam, ker, kot sem že rekel, se tiče vašega telesa.

Kako resnično prelepo je urejeno dekle, ki ima čisto telo in misli. Je Božja hčerka, na katero je Večni Oče lahko ponosen. Kako lep je fant, ki je urejen. Je Božji sin, ki se ga presodi za vrednega, da je Božji duhovnik. Na telesu ne potrebuje teta-važ in uhanov. Prvo predsedstvo in zbor dvanajsterih sta enotna v opominjanju proti temu.

In medtem ko govorim o tem, bi rad še enkrat poudaril problem pornografije. V Združenih državah je to postala petnajst milijard evrov vredna dejavnost, kjer nekaj malo ljudi bogati na račun na tisoče ljudi, ki so njihove žrtve. Temu ne hodi-te blizu. Resda je vznemirljivo, ampak vas bo pogubilo. Popačilo vam bo čute. V vas bo vzbudilo poželenje, za katerega potešitev boste storili vse. In ne ustvarjajte si poznanstev prek medmrežja in klepetalnic. Lahko vas z vlečejo v samo brezno žalosti in zagrenjenosti.

Reči moram tudi nekaj glede nedovoljenih po-živil. Vem, kaj si mislite o njih. Ne zanima me, kako raznolika je ponudba. Če jih boste jemali, vas bodo pogubila. Postali boste njihov suženj. Ko boste enkrat od njih odvisni, boste storili vse, da bi dobili denar, da bi jih še kupili.

Ko sem gledal televizijski program, sem začuden spoznal, da so v dvajsetih odstotkih primerov starši tisti, ki so otrokom dali droge. Tega ne razumem, kar to vidim kot neumnost teh staršev. Kakšno prihodnost razen suženjstva vidijo v tem za svoje otroke? Nedovoljena poživila bodo popolnoma pogubila te, ki od njih postanejo odvisni.

Moj nasvet in prošnja, čudoviti fantje in dekleta, je, da se temu popolnoma izognete. Ni potrebno, da bi jih preizkusili. Ozrite se okrog sebe in videli boste vpliv, ki ga imajo na druge. Nobenemu fantu ali dekletu, mladeniču ali mladenki svetih iz poslednjih dni ni potrebno, da bi jih sploh poskusili. Ostanite čisti pred temi odvisnostmi, ki spreminjajo miselne vzorce misli in ustvarjajo odvisnosti.

In sedaj le še beseda o najpogostejših in najtež-je obvladljivih težavah vas, fantov in deklet. Gre za razmerja, ki jih imate drug z drugim. Opravka imate z najmočnejšim od človeških nagonov. Močnejša je mogoče le še volja po življenju.

Gospod nas je z veličastnim razlogom ustvaril tako, da se med seboj privlačimo. Toda če tega

nimamo pod nadzorom, prav ta privlačnost postane kot sod smodnika. Čudovita je, če se z njo pravilno ravna. Če uide iz nadzora, pa postane pogubna.

Iz tega razloga Cerkev odsvetuje zgodnje zmenke. Pravilo ni postavljeno za to, da vam kakor koli škodi. Postavljeno vam je v pomoč in vam bo pomagalo, če ga boste upoštevali.

Stalno sestajanje v mladih letih pogosto vodi v tragedije. Raziskave so pokazale, da dlje fant in dekle hodita, verjetneje je, da bosta zašla v težave.

Boljše je, prijatelji, da se sestajate z različnimi spremljevalci, dokler se niste pripravljene poročiti. Zabavajte se, ampak se izogibajte se intimnosti. Roke držite pri sebi. Resda to ni lahko, vendar je mogoče.

Fantje, ki nameravate na misijon, se morate zavedati, da vam spolni greh to priložnost lahko prepreči. Lahko mislite, da boste to prikrili. Dolgotrajne izkušnje so pokazale, da ne morete. Če hočete učinkovito služiti misijon, potrebujete Gospodovega Duha in prikrita resnica s tem Duhom ne more soobstajati. Prej ko slej se boste čutili primorane priznati prejšnje prestopke. Prav je povedal Sir Galahad: »Moja moč je moč desetorih, ker je moje srce čisto.« (lord Alfred Tennyson, *Sir Galahad*, 1842, 1. kitica)

Dragi mladi prijatelji, v zadevah spolnosti veste, kaj je prav. Veste, kdaj hodite po nevarnih tleh, kjer se je zelo lahko spotakniti in zdrsiti v brezno greha. Prosim vas, bodite previdni in stojte na varnem, stran od pečine greha, čez katero lahko tako zlahka pademo. Ohranite se čiste temnega in žalostnega zla spolnih prestopov. Hodite v sončni svetlobi miru, ki jo prinaša ubogljivost Gospodovim zapovedim.

Torej, če je kdo med vami mejo že prestopil, če se je že prekršil, ali obstaja upanje zanj? Seveda! Kjer je resnično kesanje, tam bo odpuščanje. Ta postopek se začne z molitvijo. Gospod je rekel, da je tistemu, ki se svojih grehov pokesa, odpuščeno in Gospod se jih ne spominja več (gl. NaZ 58:42). Če lahko, o svojem bremenu povejte staršem. Predvsem pa priznajte škofu, ki čaka pripravljen, da bi vam pomagal.

Naslednji B – *bodite zvesti*.

Shakespeare je rekel, naj bomo zvesti sebi in tako, kakor za nočjo pride dan, se bo zgodilo, da

do nikogar ne bomo krivični (gl. *Hamlet*, prvo dejanje, 3. prizor, str. 78–81). Imate izjemno dediščino. Imate veliko zaledje plemenitih prednikov. Veliko vas je potomcev pionirjev, ki jih je na stotine in tisoče umrlo v pričevanju o resnici tega dela. Če bi se uzrli na vas, bi vas motrili: »Bodite zvesti. Bodite predani. Bodite 'zvesti veri, ki so očetje v srcu jo imeli, zvesti resnici, v slavo katere mučeniki so uveli'.« Rekli bi: »Vera očetov, vera sveta, zvesti do smrti ti bomo vsa leta.« (gl. *Hymns*, št. 254 in 84)

In tisti med vami pa, ki niste potomci prednikov pionirjev, pripadate cerkvi, ki se je v rodovih utrdila zaradi zvestobe in neomahljive predanosti njenih članov. Kako čudovito je pripadati družbi, katere nameni so plemeniti, katere dosežki so izjemni, katere delo je povzdigujoče, celo junaško. V vseh okoliščinah bodite Cerkvi zvesti. Obljubim vam, da vas vodilne osebnosti te Cerkve nikdar ne bodo nikdar vodile narobe. Vodili vas bodo po poteh sreče.

Vi, ki ste člani te Cerkve, ji morate biti predani. To je vaša cerkev. Ravno tako veliko odgovornost imate na svojem področju delovanja kot jaz na svojem. Pripada vam ravno toliko kot meni. Sprejeli ste njen evangelij. Pri krstu z vodo ste sprejeli zavezo. To zavezo obnovite vsakič, ko vzamete zakrament. Te zaveze boste nadgradili, ko se boste poročili v templju. Ne smete jih jemati zlahka. Preveč pomembne so. To je tisto delo, ki ga je Bog zasnoval, da bi svojim sinovi in hčeram dal nesmrtnost in večno življenje.

Pred Bogom hodite v veri, z dvignjeno glavo, ponosni na članstvo v tem velikem načrtu in kraljestvu, ki ga je na Zemlji obnovil v tem poslednjem razdobju polnosti časov. Zakaj? Da vam prinese srečo.

Bodite zvesti svojim prepričanjem. Veste, kaj je prav in kaj narobe. Veste, kdaj počnete, kar je prav. Veste, kdaj uporabljate moč za dosego pravih ciljev. Bodite predani. Bodite zanesljivi. Bodite resnicoljubni, moji ljubi družabniki v tem velikem kraljestvu.

Peti B – *bodite ponižni*.

V življenju ni prostora za nadutost. Ni prostora za domišljavost. Ni prostora za sebičnost. Opravljati moramo veliko delo. Stvari moramo

dovršiti. Potrebujemo usmeritev v iskanju izobrazbe. Potrebujemo pomoč pri izbiri večne partnerice oziroma partnerja.

Gospod je rekel, naj bomo ponižni in Gospod Bog nas bo vodil za roko in nam dal odgovore na molitve (gl. NaZ 112:10).

Kako veliko nam je obljubljeno v tej izjavi! Če smo brez domišljavosti, ponosa in nadutosti, če smo ponižni in ubogljivi, potem nas bo Gospod vodil za roko in odgovoril na naše molitve. Mar bi lahko prosili za kaj več? S tem se ne more primerjati nič.

Odrešenik je v velikem govoru na gori razglasil: »Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.« (Mt 5:5)

Verjamem, da so krotki in ponižni tisti, ki so učljivi. Pripravljene so se učiti. Za vodstvo v življenju so pripravljene prisluhniti šepetu mirnega, tihega glasu. Gospodovo modrost postavljajo nad svojo modrost.

In to nas pripelje do zadnjega B-ja – *bodite pobožni*.

Sami ne morete narediti ničesar. Ko pogledam to veliko občestvo, vem, da ste tisti mladi, ki molite, ki greste na kolena in govorite z Gospodom. Veste, da je on vir vse modrosti.

Potrebujete njegovo pomoč in tudi veste, da potrebujete njegovo pomoč. Sami ne morete narediti ničesar. To boste spoznali in se z leti vse bolj zavedali. Živite tako, da boste z Gospodom lahko govorili mirne vesti. Pojdite na kolena in se mu zahvalite za dobroto, ki vam jo izkazuje, in mu povejte za pravične želje svojega srca. Čudež vsega tega je, da vas sliši. Odzove se. Odgovarja – ne vedno tako, kot želimo mi, a v meni ni dvoma, da odgovarja.

Vi, fantje in dekleta, imate tako veliko odgovornost. Vi ste plod vseh rodov, ki so šli pred vami. Telo in um so vam dali starši. Nekega dne boste postali starši in prihodnjim rodovom predali telesne in umske lastnosti, ki ste jih dobili od prednikov. Ne prelomite verige rodov svoje družine. Ohranite jo svetlo in močno. Tako zelo veliko je odvisno od vas! Tako zelo dragoceni ste! Tako zelo veliko pomenite tej Cerkvi! Brez vas ne bi mogla

biti takšna. Bodite pogumni in ponosni na svojo dediščino, da ste Božji sinovi in hčere. K Bogu se obračajte za razumevanje in vodstvo. Živite po njegovih navodilih in zapovedih.

Lahko se zabavate. Seveda se lahko! Želimo, da se zabavate. Želimo, da uživate življenje. Nočemo, da ste zadržani. Želimo, da ste krepki in veseli, da požete in plešete, se smejete in ste srečni.

Toda v vsem tem bodite ponižni in pobožni in nebesa se bodo smehljaje sklonila k vam.

Želeti vam ne bi mogel nič boljšega kot to, da bi živeli življenje, da bi bilo vaše služenje predano in prostovoljno, da bi prispevali k znanju in blagru sveta, v katerem živite, in da bi to počeli ponižno in zvesto pred Gospodom. Ima vas rad. Mi vas imamo radi. Želimo vam, da bi bili srečni in uspešni, da bi pomembno prispevali svetu, v katerem živite, in pri nadaljevanju tega velikega in kraljevskega Gospodovega dela.

Torej, bratje in sestre, to so moji B-ji – bodite hvaležni, bodite pametni, bodite čisti, bodite zvesti, bodite ponižni, bodite pobožni.

Na koncu sedaj molim za vas.

O Bog, Večni Oče, kot tvoj služabnik se priklanjam pred teboj v molitvi za te mlade ljudi, razkropljene po svetu, ki so se nočoj zbrali po vseh občestvih. Prosim, naklonjeno se jim nasmejni. Prosim, prisluhni jim, ko v molitvah dvigajo glas k tebi. Prosim, nežno jih vodi za roko v smeri, po kateri naj sledijo.

Prosim, pomagaj jim hoditi po poteh resnice in pravičnosti in jih obvaruj hudobije sveta. Blagoslovi jih, da bodo včasih srečni in včasih resni, da bodo uživali življenje in pili njegovo polnost. Blagoslovi jih, da bodo živeli tako, da jih boš kot svoje ljubljene sinove in hčere v svojih očeh sprejel. Vsakdo je tvoj otrok, ki je sposoben delati velike in plemenite stvari. Vodi jih po visoki poti, ki vodi k uspehu. Obvaruj jih pred napakami, ki bi jih lahko pogubile. Če so grešili, jim odpusti presstopke in jih vodi nazaj na pot miru in napredka. Za te blagoslove ponižno molim s hvaležnostjo zanje in kličem nadnje tvoje blagoslove ljubezni in naklonjenosti, v imenu tega, ki nosi bremena naših grehov, Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Naštejte šest B-jev predsednika Hinckleyja in povejte, zakaj so tako pomembni?
- Katerih načel vodenja se lahko naučimo iz nagovora predsednika Hinckleyja? (gl. še posebej njegovo molitev za mlade) Zakaj so ta načela pomembna?
- Zakaj je za Gospodove služabnike hvaležnost pomembna? Kaj lahko voditelj stori, da bi navdihnil hvaležnost Gospodu?
- Predsednik Hinckley je omenil vrata in tečaje. Kaj bi lahko tečaji predstavljali pri vodenju? Kaj bi lahko predstavljala vrata? Kako nam, voditeljem, ta oris lahko pomaga?
- Kako se lahko osredotočimo na intelektualno izobraževanje in izboljšanje sposobnosti?
- Kaj nam predsednik Hinckley svetuje glede prijateljev? Zakaj je ta nasvet pomemben?
- Naštejte nekaj stvari v govoru predsednika Hinckleyja iz odlomka »bodite čisti«, ki jih *lahko* in katerih *ne smemo* delati?
- Zakaj je ponižnost pomembna za vodenje v kraljestvu?
- Kakšno vlogo mora pri vodenju imeti molitev? Zakaj?

POUČIMO SE O SVOJIH VODITELJSKIH DOLŽNOSTIH

Naj se vsak pouči o svojih dolžnostih in nadvse marljivo deluje v službi, ki mu je bila dodeljena. (gl. NaZ 107:99)

NAČELO VODENJA

Cerkveni in družinski vodje morajo poznati svoje dolžnosti, če hočejo tistim, ki jim služijo, pomagati, da bodo prejeli evangelijske blagoslove.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Voditelji so učinkovitejši, če se poučijo o dolžnostih, ki jih prinaša njihov položaj.

PRVO POGLAVJE VODITELJI SO UČINKOVITEJŠI, ČE SE POUČIJO O DOLŽNOSTIH, KI JIH PRINAŠA NJIHOV POLOŽAJ.

RAZLAGA

Gospod v Nauku in zavezah 107:99–100 vsem svetuje, naj se poučijo o svojih dolžnostih. Ti verzi so namenjeni tistim, ki služijo v duhovniških poklicih, vendar se duh tega nasveta nanaša na vse voditelje. Starešina Richard L. Evans, ki je bil član dvanajsterih, je učil: »Našim družinam, Cerkvi, skupnosti, narodu in Božjemu kraljestvu bolje služijo najbolje pripravljene ljudje. Pripravljenost in znanje, z zvestobo, sta neskončno boljše kot pa le zvestoba. In tisti, ki zaradi nepomembnih razlogov odnehajo, tisti, ki se prenehajo učiti, tisti, ki ne nadaljujejo s svojimi prizadevanji, da bi povečali svoje sposobnosti, mislim, da svoje dolžnosti ne opravljajo v celoti.« (v Conference Report, okt. 1969, str. 55)

V vsaki voditeljski vlogi so edinstvene dolžnosti. O teh dolžnostih se lahko poučimo iz priročnikov, od voditeljev, drugih, ki so to delo opravljali, na sestankih za usposabljanje, z lastnim opazovanjem, prizadevanjem za Duha, preučevanjem svetih spisov in molitvijo.

Poklici na voditeljskem položaju dajo ljudem priložnost, da se učijo in uporabljajo različne sposobnosti, kot je »presoja alternativ, razpolaganje s časom, pooblaščenje in spodbujanje drugih. Vendar pa se vse cerkvene voditelje spodbuja, naj

se osredotočijo predvsem na ljudi, naj predvsem hranijo ovce v Gospodovi čredi, naj člane spoznajo in jih vzljubijo, naj prisluhnejo posameznikom, jih imajo radi in jim pomagajo pri njihovih potrebah. [Predsednik David O. McKay je rekel]: »Voditeljeva dolžnost je [...], da člana uči ljubiti – ne voditelja ali učitelja, ampak resnico o evangelijski.« (v Conference Report, okt. 1968, 143–44) Da bi to lahko počeli, se voditeljem redno svetuje, naj si prizadevajo odkriti duhovne darove presojanja in modrosti (primerjaj z Lk 12:12; gl. NaZ 84:85). (v Daniel H. Ludlow, urednik *Encyclopedia of Mormonism*, 5 knjig, 1992, 2:818)

Voditelji se morajo poučiti o svojih dolžnostih in o tem, kaj drugi od njih pričakujejo. Na primer, razredni predsednik ima lahko zadolžitve, da pozdravi učence v razredu, da se sestaja z učiteljem in drugimi razrednimi predstavniki za načrtovanje dejavnosti, da usposablja druge razredne predstavnike, da praznuje rojstni dan učencev, da pomaga učencem, ki se soočajo z izzivi ali ne prihajajo, itn.

Starši so kot družinski vodje odgovorni za svojo blaginjo in za blaginjo otrok. Njihove dolžnosti vključujejo tudi napotke, ki so podani v razglasu »Družina: Razglas svetu« (*Ensign*, nov. 1995, str. 102).

Pomožni in duhovniški voditelji so odgovorni, da tistim, ki jim služijo, pomagajo prejeti evangelijske blagoslove. Med njihove dolžnosti lahko spada

vodenje sestankov, nadzorovanje hišnega in obiskujočega poučevanja, poročanje drugim voditeljem, svetovanje, razgovori, pripravljane proračuna, klicanje ljudi k služenju, usmerjanje dobredelnih dejavnosti in splošna pomoč za dobro delovanje organizacij. Glavna odgovornost duhovniških in pomožnih voditeljev je podpora in spodbujanje staršev v njihovi dolžnosti, da doma poučujejo evangelij.

Cerkveni in družinski vodje morajo ponavadi razviti naslednje sposobnosti:

- ovrednotenje različnih možnosti,
- sprejemanje odločitev,
- načrtovanje dejavnosti,
- razpolaganje s časom,
- določanje zadolžitvev,
- spodbujanje,
- osredotočanje na ljudi namesto na naloge,
- pogovor s tistimi, katerim služijo, in z drugimi voditelji,
- poučevanje,
- sočutno poslušanje,
- spoznavanje ljudi in izražanje ljubezni,
- pomoč ljudem pri osebnih potrebah,
- poučevanje drugih o ljubezni do evangelijskih resnic,
- uporaba duhovnih darov, kot sta razsodnost in modrost,
- delovanje v okviru nauk in pravil.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Dva ali tri učence vprašajte, s kakšnim delom njihovi starši preživljajo družino. Če so glava družine učenci, jih lahko vprašate, kakšno delo opravljajo. Pogovarjajte se o sposobnostih, znanju in pristopu, ki so potrebni za takšno delo.

Poudarite, da bi se moral vsak član pripraviti na to, da bo postal cerkveni ali družinski vodja. Vsaka voditeljska vloga ima edinstvene dolžnosti.

Vprašajte, zakaj je za voditelje pomembno, da se o svojih dolžnostih poučijo. Mar ni dovolj, da so voditelj dobri ljudje in poskušajo pomagati drugim?

Z učenci navedite nekaj dolžnosti v različnih cerkvenih in družinskih voditeljskih funkcijah. Pogovarjajte se, kako se o teh dolžnostih lahko poučimo. Učence spodbudite, naj stremijo k temu, da bi se poučili o vseh svojih dolžnostih, kadarkoli jim bo dodeljen voditeljski položaj.

Naredite seznam dolžnosti predsednice Društva za pomoč. Naredite še seznam dolžnosti predsednika zbora starešin. Opozorite na to, da lahko podobni seznam naredimo za kateri koli cerkveni ali družinski voditeljski položaj. Poudarite pomembnost tega, da se voditelji poučijo o svojih dolžnostih, zato da so lahko koristni služabniki.

Ponovite nekaj načinov, kako se kot voditelji lahko poučimo o svojih dolžnostih.

Vprašajte, kaj bi nas lahko odvrnilo od tega, da se poučimo o voditeljskih dolžnostih, in se pogovarjajte o tem, kako lahko take ovire premagamo.

Učence spomnite na velike blagoslove, ki jih dobijo tisti, ki drugim pomagajo priti k Jezusu Kristusu (gl. NaZ 18:15–16).

UČITELJEVI VIRI

starešina Dallin H. Oaks

član zbora dvanajstih apostolov

»Starševsko vodenje v družini«, Ensign, jun. 1985, str. 7–11

Hvaležen sem za priložnost, da staršem v Cerkvah lahko spregovorim o starševskem vodenju v družini. Svoje napotke namenjam vsem staršem, tako mladim kot starim. Govorim tistim, ki morajo starševsko vlogo izvajati sami, in tistim, ki ta jarem nosijo skupaj v srečni zakonski zvezi.

Pomembnosti starševstva in družine ne moremo nikdar pretirano poudarjati. Temelj Božjega vodenja je večna družina. Naša teologija se prične z nebeškima staršema, naša največja težnja pa je, da tak status dosežemo tudi sami. Evangelij Jezusa Kristusa je načrt nebeškega Očeta v korist njegovih duhovnih otrok. Evangelijski načrt je mogoč zaradi žrtvovanja našega starejšega Brata. Kot zemeljski starši sodelujemo v evangelijskem načrtu tako, da duhovnim otrokom nebeških staršev omogočimo zemeljsko telo. Resno zatrjujemo,

da je polnost večne odrešitve družinska zadeva. Resnično lahko rečemo, da je evangelijski načrt nastal na svetu večne družine, izvršujemo ga v naših zemeljskih družinah, vpliva pa na naše večne družine. Nič čudnega torej, da je Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni cerkev, v središču katere je družina.

Kot starši v Sionu smo odgovorni, da svoje potomce poučujemo evangelij Jezusa Kristusa, vključno s tem, da je Božje zapovedi potrebno spolnjevati in prejeti odrešilne evangelijske uredbe.

Kot starši se vsi želimo izboljšati. Nobena naloga ni bolj vsakdanja, a vendar nobena pomembnejša. Predsednik Joseph F. Smith je svetoval:

»Nikdar ne bi smeli izgubiti poguma pri tistih vsakdanjih nalogah, ki jih je Bog zadal navadnim ljudem. Vsakdanje delo bi morali opravljati z radostnim duhom in z mislijo ter prepričanostjo, da sta naša sreča in večni blagor odvisna od tega, ali bomo dobro delali tisto, kar moramo, tisto, kar nam je Bog zadal kot dolžnost.«

Predsednik Smith je načelo starševstva uporabil takole:

»Konec koncev je v tem, da dobro opravimo to, kar je Bog zadal vsem navadnim ljudem, največja veličina. Večji je tisti, ki je uspešen oče oziroma uspešna mati, kakor tisti, ki je uspešen general ali uspešen državnik.«

Uspeh v poklicu – celo v najbolj cenjenem – je zgolj začasen, zaključuje predsednik Smith, medtem ko je uspeh v starševstvu »popoln in večno veličasten«. (*Gospel Doctrine*, 5. izdaja, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, str. 285)

Navkljub pomembnosti naše naloge so ti časi za starše težki. Stres in težave sodobnega življenja predstavljajo velike težave za starše. O tem pričuje tista opredelitev z grenkim prizvokom, da je družina »skupina ljudi, ki imajo ključne od iste hiše«.

Priljubljena izraza »osvoboditev žensk« in »osvoboditev moških« nakazujeta druge težave. Tovrstna »osvoboditve« pogosto pomeni oprostitev moških in žensk njihovih družinskih obveznosti. Moški ali ženske, ki družino zapustijo ali jo zemarjajo, so lahko prosti obveznosti, vendar ujetniki greha. Ne glede na to, kaj se dogaja na kratek rok, nihče ne more doseči prave osvoboditve ali

svobode, če zbeži pred večnimi odgovornostmi. Za večno svobodo je potrebno skrbno izpolnjevati družinske obveznosti.

Ko preučujemo pridige voditeljev prvega stoletja obnovljene Cerkev, smo začudeni, kako poredko so govorili o družinskih obveznostih. V nasprotju pa je v zadnjih časih to pogosta tema poučevanja. Zakaj je temu tako?

Ko sem bil še deček na kmetiji, je bil vsak večer družinski večer in nismo imeli televizije, ki bi motila naše družinske dejavnosti. Razen nekaj uric v šoli se je vse, kar se je med dnevom zgodilo, zgodilo po družinskih napotkih. Ponavadi smo kmetijo zapustili le dvakrat tedensko – v soboto, ker smo šli po nakupih, in v nedeljo, ker smo šli v cerkev. Takšen je bil življenjski vzorec skoraj vseh članov obnovljene Cerkev v prvem stoletju. V takih okoliščinah skoraj ni bilo potrebe po redno organiziranih družinskih večerih. In skorajda ni bilo potrebe, da bi poudarjali pomembnost družine ali pomembnost družinskih obveznosti.

Danes imajo le redko kateri mladi stalne družinsko usmerjene dejavnosti tistih prejšnjih dni. Mestno življenje in sodobna prevozna sredstva mladim zlahka omogočajo, da svoj dom uporabljajo za prenočišče, kjer prespijo in občasno kaj pojedjo, vendar pa tam skorajda nimajo nobenih dejavnosti. Organizirane sprostitevne dejavnosti in izjemno hitra prevozna sredstva mlade odtegnajo nadzoru staršev.

Večini članov Cerkev starševsko vlogo oteži tudi način preživljanja. V starih časih je bila družina enota gospodarskega *proizvajanja* – organizirana in urejena. Vsi moji štirje stari starši so obdelovali zemljo ter prizadevanje otrok usmerili v družinske poljedelske ali živinorejske kmetije. Vsa družina je skupaj pridelovala hrano, vzdrževala dom in služila denar za tisto, kar je bilo potrebno kupiti.

Danes le redko katera družina dohodek služi skupaj. V teh časih je večina družin enota gospodarske porabe, za kar ni potrebna visoka stopnja organiziranosti in sodelovanja. V takšnih okoliščinah se morajo starši še posebej truditi, da starši z otroki kaj delajo skupaj, vendar je pomembno, da to počno.

V prejšnjih časih je na povezanost v družini močno vplivalo to, da so se družinski člani trudili doseči skupen cilj – kot na primer krčenje divjine

ali ustanavljanje podjetništva. To načelo je tako pomembno, da je neki poročevalec predlagal: »Če v družini primanjkuje skupnih težav, najemite volka, da bo zavijal v vrata.« (*Time*, 15. dec. 1967, str. 31) Večina staršev ima dovolj težav, ne da bi si še kakšno sposojali. Toda morda jih morajo prepoznati in družinske člane organizirati v enotno prizadevanje, da bi jih rešili.

Kadar družinski člani skupaj počno pomembne stvari, se povežejo. Otroci bi morali delati skupaj pod vodstvom staršev. Skupno delo, celo le za določen čas, je pomembno. Prav tako pa tudi družinski vrt. Zaželeni so tudi skupni načrti za pomoč drugim. Družina ima lahko svoj stalni misijonarski sklad. Raziskujejo in zapisujejo lahko družinsko zgodovino in o to pokažejo drugim. Pripravijo lahko družinska srečanja. Družinske člane se lahko uči osnovnih veščin preživetja, vključno s tem, kako upravljati z denarjem, skrbeti za lastnino in pridobiti splošno izobrazbo. Učenje jezikov je uporabna priprava na misijonarsko služenje in sodobno življenje. Učitelji teh tém so lahko starši, stari starši ali drugi člani širše družine.

So takšni, ki bodo nemara rekli: »Za to vendar nimamo časa.« Za to, da bi imeli čas delati tisto, kar je res vredno truda, predlagam, da bo veliko staršev spoznalo, da se bo družina prebudila, če bodo ugasnili televizijo. V družinah v Združenih državah je televizija prižgana povprečno sedem ur na dan. (*USA Today*, 17. maj 1984) Še več, raziskava iz leta 1984 o gledanju televizije v krajih, kjer so pretežno člani Cerkve, je pokazala, da sedemdeset odstotkov vprašanih – večinoma odraslih – televizijo dnevno gleda vsaj tri ure. Skoraj polovica te skupine je televizijo gledala vsaj pet ur.

Predsednik David O. McKay je učil:

»Dom je prvi in najvplivnejši kraj, kjer se otroci učijo življenjskih lekcij: o resnici, spoštovanju, kreposti, samoobvladovanju, vrednosti izobrazbe, poštenem delu in o pravici do življenja. Pri vzgoji in poučevanju otrok nič ne more nadomestiti doma in noben drug uspeh ne more zapolniti neuspeha doma.« (*Family Home Evening Manual 1968–69*, str. iii)

Starši so glavni učitelji. Najučinkoviteje poučujejo z zgledom. Družinski krog je idealen kraj za izkazovanje in učenje prijaznosti, odpuščanja,

vere v Boga in vseh drugih možnih kreposti evangelija Jezusa Kristusa.

Oče predseduje in ima glavno odgovornost vodenja družine, toda starševstvo je, razumljivo, skupna odgovornost. Oba starša zavzemata vodilno vlogo pri poučevanju otrok in oba se morata skupaj posvetovati in drug drugega podpirati. Pri tem prizadevanju si morajo starši zapomniti čudoviti prispedobe o sveči in ogledalu predsednika Kimballa: »Svetlobo lahko dajemo na dva načina: če smo sveča ali če smo ogledalo, ki jo odseva. Starši smo lahko oboje.« (v Conference Report, področna konferenca v Stockholmu na Švedskem, 1974, str. 49) Pri sveti dolžnosti poučevanja Božjih otrok morajo biti starši enotni in združiti prizadevanja, da bodo lahko pregnali iz življenja svojih otrok sile teme.

Družinski krog je prav tako najboljša organizacija za boj proti sebičnosti in razbrzdanosti, tistih odvisnostnih tematik, za katere se zdi, da so pesmi siren sodobnega življenja. V nasprotju s sebično samoljubnostjo, ki nas obdaja, bi se morali truditi graditi družinsko življenje po vzoru Odrešenikove požrtvovalnosti. Učil nas je, naj se predajamo služanju drugim. Kralj Benjamin je v svoji veliki zaključni priliki ljudem rekel, naj svoje otroke učijo, »[da bodo hodili] po poteh resnice in treznosti [...] [ter] medsebojne ljubezni in medsebojnega služanja« (Moz 4:15).

Noben človeški odnos ni primernejši za takšne nauke kot družina, kjer starši resnično ljubijo in se v življenju predajajo služanju svojim otrokom. Starši bi morali poučevati načela obnovljenega evangelija, vključno z in predvsem o odkupni daritvi našega Odrešenika Jezusa Kristusa. Starši bi morali prav tako poučevati o manj pomembnih stvareh, v katerih se žrtvujejo za družino. Če to počno v pravem duhu – tako z zgledom kot z navodili – bo ta nauk otrokom pomagal, da bodo postali bolj ljubeči in spoštljivi do staršev. Otroci se bodo s tem tudi pripravljali, da bodo nekoč sami postali starši.

Starši učijo, družinski člani pa se učijo tako, da stvari počnejo skupaj.

V družini bi morali skupaj na kolenih moliti zjutraj in zvečer, da bi se zahvalili za blagoslove in molili za stvari, ki se jih tičejo.

Družine bi morale skupaj častiti, sodelovati v cerkvenem služenju in pri družinskem času za duhovne misli.

Družinski člani bi preučevati in učiti skupaj. To bi moralo vključevati skupinsko branje in pogovor o svetih spisih ter skupinsko upoštevanje drugih pomembnih vrednot, kot je praktično znanje, ki je potrebno za življenje v sodobnem svetu.

Družine bi morale, kot je bilo prej predlagano, delati skupaj. V družini bi se prav tako morali skupaj igrati, tako da se radostna sprostitev povezuje z dejavnostmi družine.

V družini bi se morali skupaj posvetovati, se posvečati vsem témam, ki so pomembne za družino in njene člane.

V družini bi morali skupaj jesti. Čas obroka je za družino pristen čas, da se zbere in pogovarja. Takšne priložnosti bi bilo škoda zamuditi zaradi družinskih prepиров ali odtujenosti družinskih članov, ki hrano pograbijo in se razkropijo na vse strani, kot bi bila kuhinja le trgovina s hitro hrano.

V družini bi morali beležiti družinske običaje in svete dogodke. Skupaj bi se morali o takih dogodkih tudi pogovarjati, da bi okrepili družino in njene posameznike. Predsednik Kimball nas je opomnil: »Navdihujoče zgodbe iz našega življenja in tiste naših prednikov [...] so močno orodje za poučevanje,« vir navdiha za nas in za naše potomce.« (*Ensign*, jan. 1982, str. 4)

Presunljivo je dejstvo, da je družinski večer idealna priložnost za skoraj vsako vrsto družinskega druženja. To je popoln kraj, kjer družina skupaj moli, se uči, se posvetuje, se igra in skupaj celo dela. Večina nas to ve, vendar se sprašujem, koliko nas resnično v celoti izkoristi družinski večer. [...]

Razsežnost naših dolžnosti kot staršev je razodeta v naslednji preroški izjavi predsednika Spencerja W. Kimballa:

»Prišel bo čas, ko bodo le tisti, ki globoko in dejavno verjamejo v družino, lahko ohranili svoje družine sredi zla, ki se okrog nas povečuje.« (*Ensign*, nov. 1980, str. 4)

V tej najpomembnejši nalogi ohranjanja družine potrebujemo vso pomoč, ki jo lahko prejemo. Pri teh prizadevanju smo upravičeni do nebeških blagoslovov in jih bomo prejeli. Smo služabniki Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa in njegovim napotilom sledimo, ko se kot starši v Sionu trudimo izvrševati svete dolžnosti. Da bi bili pri teh prizadevanjih marljivi in blagoslovljeni!

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Ali lahko naštejete nekaj bistvenih dolžnosti staršev kot družinskih vodij?
- Katere razloge našteva starešina Oaks, zaradi katerih so prvi cerkveni voditelji redkeje kot današnji govorili o družinskih obveznostih?
- Kaj lahko po besedah starešine Oaksa v družini storimo, da bomo enotni?
- Kaj je po mnenju starešine Oaksa najučinkovitejši način, s katerim naj starši poučujejo?
- Ali lahko naštejete nekaj stvari, ki jih družina lahko počne skupaj?
- Kaj lahko voditelji storijo, da bi okrepili starše in dom kot kraj evangelijskega poučevanja in kot delavnico, kjer naj bi živeli po Odrešenikovih naukih?

SLUŽIMO TISTIM, KI JIH VODIMO

»On pa jim je rekel: 'Kralji poganov gospodujejo nad njimi in njihovi oblastniki se imenujejo »dobrotniki«. Med vami pa naj ne bo takó, ampak največji med vami naj bo kakor najmlajši in voditelj kakor strežnik. Kdo je namreč večji: kdor sedi pri mizi ali kdor streže? Ali ne tisti, ki sedi? Jaz pa sem sredi med vami kakor tisti, ki streže.'« (Lk 22:25–27)

NAČELO VODENJA

Cerkveni in družinski vodje služijo Gospodu tako, da služijo tistim, katere vodijo.

POGLAVJA LEKCIJE

1. Odrešenik je bil popoln voditelj in popoln služabnik.
2. Naučiti se moramo biti voditelji služabniki.
3. Če razumemo potrebe ljudi, katerim služimo, lahko postanemo boljši voditelji služabniki.

PRVO POGlavJE ODREŠENIK JE BIL POPOLN VODITELJ IN POPOLN SLUŽABNIK.

RAZLAGA

Mati Jakoba in Janeza je Jezusa Kristusa med njegovim služenjem na Zemlji nekoč prosila za posebno naklonjenost za svoja sinova. Jezus je razložil: »Veste, da vladarji gospodujejo nad pogani in da jim velikaši vladajo.

Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati med vami velik, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti med vami prvi, naj bo vaš služabnik, tako kot tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« (Mt 20:25–28)

Jezus je po svoji zadnji večerji na dan pashe apostolom umil noge in jih nato vprašal: »Razumete, kaj sem vam storil?

Vi me kličete 'Učitelj' in 'Gospod'. In prav govorite, saj to sem.

Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge.

Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil.

Resnično, resnično, povem vam: Služabnik ni večji kot njegov gospodar in poslanec ne večji kot tisti, ki ga je poslal.« (Jn 13:12–16)

Starešina Neal A. Maxwell, član zbora dvanajsterih, je razložil: »Voditelj služabnik popolnoma pooseblja Jezusa.« (*Even As I Am*, 1982, str. 62) Jezus je zemeljsko poslanstvo preživel tako, da je zdravil, blagoslavljal, poučeval in služil, ne da bi se oziral na družbeni položaj. Ljudem je pomagal (služil) glede na njihove največje potrebe. Odrešenik je v govoru o kruhu življenja dejal, da mu mnogi sledijo zaradi čudežev, ki jih je storil. Drugi mu sledijo, ker jim je dal kruha in rib. Odrešenik je vedel, da potrebujejo več od čudežev in kruha, da bodo nahranili svojega duha. Poklical jih je, naj »[jedo meso] Sina človekovega in [pijejo njegovo kri]«, ter jim obljubil, da bo ta »kdor je ta kruh, [...] živel za vekomaj« (gl. Jn 6:53, 58). Peter je v imenu dvanajsterih pričeval, da je Jezus resnično govoril »besede večnega življenja.« (v. 68)

Predsednik James E. Faust, svetovalec Prvega predsedstva, je učil: »Osnovne potrebe človeštva [...] – samospoštovanje, duševni mir in osebno zadovoljstvo – lahko popolnoma zadovoljimo, če zvesto

ubogamo Božje zapovedi. To drži za vsakogar v vsaki državi ali kulturi.« (v Conference Report, apr. 1995, str. 81 ali *Ensign*, maj 1995, str. 62)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

V razredu preberite naslednja odlomka iz svetih spisov: Mt 20:25–28 in Jn 13:12–16. Nato vprašajte: Kako se vodenje v Božjem kraljestvu razlikuje od vodenja v svetu? O odgovorih se pogovorite (gl. razlago).

Učenci naj v svetih spisih poiščejo primere služenja Jezusa ali tistih, ki mu sledijo. Prav tako naj v svetih spisih poiščejo odlomke, ki razlagajo pomembnost služenja. Prosite jih, naj o odlomkih, ki jih bodo našli, povedo drugih.

Pojasnite, da je Jezus »popolnoma posebljal« predstavo o voditelju služabniku. Pogovorite se, v kakšnem smislu je Gospodova odkupna daritev največje služenje, kar jih je kdaj bilo.

DRUGO POGlavJE NAUČITI SE MORAMO BITI VODITELJI SLUŽABNIKI.

RAZLAGA

Med najboljšimi primeri voditelja služabnika poleg Jezusa Kristusa so starodavni in sodobni preroki ter misijonarji. Kralj Benjamin je ljudi učil o pomembnosti služenja: »Ko služite soljudem, le Bogu služite.« (Moz 2:17) Amon je zato lahko poučeval Kralja Lamonija in njegovo ljudstvo, ker je najprej postal služabnik (gl. Al 17–19). Starešina Neal A. Maxwell je o preroku Josephu Smithu rekel: »Ali je bil Joseph voditelj služabnik? Zelo nazoren! Neka deklica in njen bratec sta na poti v šolo obtičala v globokem blatu. Prerok Joseph je počepnil in nama obrisal blato s težkih čevljev, iz žepa vzel robček in nama obrisal objokan obraz. Govoril nama je prijazno in spodbudno in naju radostna poslal naprej v šolo.« (*Juvenile Instructor*, 15. jan. 1892, str. 67)

Neki fant je zapisal, kako je z Josephom bežal pred drhaljo in »bolezen ter strah sta me oropala moči. Joseph se je moral odločiti, ali naj me pusti, da me ujame drhal, ali pa ogrozi sebe, da bi mi pomagal. Izbral je slednjo pot, me dvignil na svoja široka ramena in me z občasnimi postanki nesel čez močvirje in skozi temo. Nekaj ur kas-

neje sva prišla na edino cesto in kmalu prišla na varno. Josephu je herkulovska moč omogočila, da mi je [rešil] življenje.« (New Era, dec. 1973, str. 19) (v Conference Report, okt. 1983, str. 78 ali *Ensign*, nov. 1983, str. 56)

Starešina L. Tom Perry iz zbora dvanajstih apostolov je o predsedniku Howardu W. Hunterju rekel: »Njegova življenjska zgodba je polna zgodb o odločnosti, dosežkih, veri in pravi krščanski ljubezni. Vsem nam je v navdih. On je naš prerok. Pri njegovih nogah sedimo v želji, da bi se gostili z modrostjo tega pravega in zvestega voditelja služabnika.« (v Conference Report, okt. 1994, str. 23 ali *Ensign*, nov. 1994, str. 19)

Starešina Neal A. Maxwell je zapisal: »Voditelj služabnik je popolnoma posebljen v Jezusu Kristusu in če želimo postati kot on, moramo tudi mi biti takšni.

Resnično, od naše želje po služenju drugim je odvisna koristnost našega življenja.« (*Even As I Am*, str. 62)

Drugače rečeno, starešina Russell M. Nelson iz dvanajsterih je rekel: »Če si prizadevamo postati gospodarji in ne služabniki [...], to lahko uniči delavca in delo.« (v Conference Report, apr. 1996, str. 19 ali *Ensign*, maj 1996, str. 15) Predsednik Gordon B. Hinckley je zapisal: »Največje delo storimo s tem, ko služimo drugim.« (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes*, 2000, str. 161)

Starešina Vaughn J. Featherstone je naštel koristne lastnosti in navade voditeljev služabnikov. Ta seznam se nahaja v učiteljevih virih v prvi lekciji (str. 5).

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Vsakemu učencu dajte izvod seznama starešine Featherstonea o lastnostih voditeljev služabnikov (str. 5). Z učenci se pogovarjajte o posameznih lastnostih in kako nam lahko to, da jih razvijemo, pomaga, da postanemo boljši družinski in cerkveni vodje.

Učence razdelite po v majhne skupine. Vsaka skupina naj prebere drugo poglavje Mozijeve knjige. Razložite, da to poglavje vsebuje začetek poslednjega govora, ki ga je kralj Benjamin imel pred ljudstvom. Učencem povejte, naj bodo pozorni,

kako je kralj Benjamin zgled voditelja služabnika in kako je ljudi učil, naj drug drugemu služijo. Ko bodo zaključili, se pogovarjajte o tem, kaj so se iz življenjskih nauk kralja Benjamina naučili o voditeljih služabnikih.

TRETJE POGLAVJE ČE RAZUMEMO POTREBE LJUDI, KATERIM SLUŽIMO, LAHKO POSTANEMO BOLJŠI VODITELJI SLUŽABNIKI.

RAZLAGA

Voditelji so učinkovitejši, kadar razumejo potrebe tistih, katerim služijo. Nekatere potrebe so skupne vsem. Če nam v trebuhu kruli, se um osredotoči na potrebo po hrani. Podobno se nekdo, ki je bolan ali nima zadosti oblačil, nima zatočišča ali prihodka, se verjetno težje osredotočil na druge skrbi.

Poleg telesnih potreb imamo ljudje tudi duševne, čustvene in duhovne potrebe. Ljudem gre ponavadi bolje, kadar imajo dobre prijatelje, podporo družine, priznanje, občutek pripadnosti skupini z vrednotami ali dobrim namenom in občutek vrednosti.

Nekatere potrebe se z leti spreminjajo. Na primer, mladi ponavadi močneje kot starejši čutijo pritisk vrstnikov in potrebo po družbeni sprejetosti. Druge potrebe zadevajo vse, ne glede na starost ali okoliščine. Na primer, vsi moramo vedeti, da Boga zanima, kaj se nam v življenju dogaja.

Obstajajo različni načini, kako lahko bolje razumemo potrebe tistih, katerim služimo. Na primer, ob branju poročil iz svetih spisov o Jezusu in njegovih voditeljih, kako služijo ljudem, se lahko vprašamo, kako je neki določeni voditelj spoznal potrebe ljudi? Kako so mu ljudje svoje potrebe sporočili? Kaj je voditelj o njih vedel, zaradi česar je lahko spoznal njihove potrebe? Za katere telesne potrebe so morali voditelji včasih najprej poskrbeti, preden so lahko ljudem pomagali pri duhovnih potrebah?

O potrebah ljudi na splošno se lahko poučimo z branjem, opazovanjem, če hodimo v razred za voditelje in z molitvijo. Spomnimo se lahko tudi svojih potreb in kako se z njimi soočamo.

Predsednik Gordon B. Hinckley je razložil: »Če se bomo k Bogu ozirali z ljubeznijo in hvaležnostjo in če bomo služili, ne da bi pričakovali plačilo, bomo bolj hoteli služiti ljudem, manj mislili

nase in bolj pomagali. Načelo ljubezni je osnovno bistvo dobrote.« (*Standing for Something*, str. 9)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pogovarjajte se o gradivu v razlagi. Lahko vprašate vprašanja, kot so:

- O katerih potrebah bi morali premisliti, ko se trudimo postati boljši voditelji služabniki?
- Ali lahko naštejete nekaj edinstvenih potreb mladih, na katere bi morali biti voditelji pozorni?
- Katere knjige so vam pomagale razumeti potrebe drugih?

Pogovarjajte se o izkušnjah, ki so vam pomagale, da ste se bolj zavedali potreb drugih. V razredu se pogovarjajte o Amonovem misijonarskem delu (gl. Al 17–19). Učenci naj bodo pozorni na to, kaj je Amon storil, da bi razumel in izpolnil potrebe kralja Lamonija.

Zaključite lahko s tem, da v razlagi preberete izjavo predsednika Hinckleyja.

UČITELJEVI VIRI

*starešina Vaughn J.
Featherstone*

*član prvega zbora
sedemdeseterih*

*odlomki iz Nakloni mi več
čistosti, 1991, str. 11–14*

Načelo vodenja s služenjem izvira iz samega izvira vse resnice, Boga, večnega Očeta, in pride k nam preko Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina. Oba sta naš najvišji zgled vodenja s služenjem. [...]

Mar Učiteljev klic, naj vodimo s služenjem, ne zveni dobro? Rekel je: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vas bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam; kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko.« (Mt 11:28–30)

V Evangeliju po Marku beremo, da so se učenci prepirali, kateri izmed njih je največji: »Tedaj je sedel, poklical dvanajstere in jim rekel: 'Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik.'« (Mr 9:35)

Voditelji služabniki služijo ljudem, vsem, ki so edinstveno ustvarjeno po Božji podobi našega vsemočnega Očeta. Vase zagledani uradniki, upravitelji in voditelji se večinoma zanimajo le za pravila, predpise, politiko in programe. Takim ljudem so moški in ženske pomembni le, dokler so »uporabni« za doseganje ciljev.

Koliko upravnikov, uradnikov in voditeljev bi opazilo navidez nepomembne ljudi, kako delajo čudovite stvari? »Sedel je nasproti zakladnici in gledal, kako množica meče denar vanjo. Mnogo bogatih je veliko vrglo.« (Mr 12:41) Jezus je poznal njihove darove. Bila so dobra dejanja in storili so veliko dobrega. Jezus ni podcenjeval ničesar, kar je kdo dal. Veliko današnjih voditeljev preračuna le vsoto denarja, ki ga lahko uporabijo za nadaljnji dobiček pri velikih vsotah. Komajda opazijo vdovo, ki je bila nedvomno v zadregi, nepomembna, ubožno oblečena, verjetno trepetajoča in ponižna, ki je prišla k zakladnici. Noter je vrgla dva novčiča, dva izmed najmanj vrednih Judovskih kovancev. Dva novčiča nista zadostovala niti za hlebec kruha. Najbrž si ni upala niti dvigniti pogleda iz strahu, da bi kdo ne videl njenega bornega daru in je zasmehoval. Predstavljam, kako je hitro odšla, da bi se izognila zadregi in sramoti.

Jezus je poklical učence in jim rekel:

»Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico. Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje.« (Mr 12:43–44)

Sprašujem se, če je Bog, ki je Gospodar nebes in Zemlje, vdovi v srcu nekako povedal o svoji ljubeči in iskreni hvaležnosti za njen dar.

starešina M. Russell Ballard

član zbora
dvanajstih apostolov

odlomki iz članka Višje duhovništvo – življenjsko služenje v kraljestvu, *Ensign*, sept. 1992, str. 71, 73

Vse Božje duhovnike združuje skupna vez služenja. Vstali Janez Krstnik je to izrazil ob sveti priložnosti, ko je ljudem na Zemlji spet dal Aronovo duhovništvo. Ta angelski Božji glasnik, tisti, ki mu je bila dana čast, da je krstil Odrešenika, je preroka

Joseph Smitha in njegovega družabnika pri delu, Oliverja Cowderyja nagovoril z besedami »moja tovariša služabnika«. (gl. NaZ 13:1) Kako čudovit primer ponižnega služenja v Božjem kraljestvu!

Vsak moški ali fant, ki je duhovnik, ne glede na duhovništvo ali poklic, v katerega je posvečen, je *tovariš služabnik* v delu Gospoda Jezusa Kristusa.

Četudi sem v posvečeni službi apostola v Melikzedekovem duhovništvu, s tovariši služabniki služim v Gospodovem delu skupaj s pravkar posvečenim diakonom ali starešino v Cerkvi.

Medtem ko je apostol Pavel povedal resnico, da je »Bog [...] v Cerkvi postavil najprej apostole« (1 Kor 12:28), je povedal tudi resnico, da je pomemben vsak del telesa. Nihče v nobeni duhovniški službi ne more drugim reči: »Ne potrebujem vas«, ker smo vsi tovariši služabniki in služimo Gospodu. (gl. verz. 14–28) Naš skupen in najpomembnejši cilj je, da opravljamo *Božje delo*. Vsakega duhovnika, ki deluje v okviru dolžnosti svojega poklica, se potrebuje zato, da izvršuje Gospodovo delo.

Ponavljam, duhovniška služba ni podeljena zato, da imamo boljši naziv, temveč za služenje. Vi in jaz smo *tovariši služabniki* v Cerkvi Jezusa Kristusa. [...]

Predsednik David O. McKay je izjavil:

»Duhovništvo pomeni služenje. To velja tudi za njegov božanski izvir, kot lahko spoznamo iz veličastnega razglasa, da je to [Božje] delo in slava – da človeku prinese nesmrtnost in večno življenje. Iz Boga izhaja služenje, ki vodi k odkupitvi Božjih otrok.« (*Pathways to Happiness*, Salt Lake City: Bookcraft, 157, str. 231) [...]

Prosim, da premislite o naslednjih besedah predsednika Mariona G. Romneyja:

»Služenje ni nekaj, kar moramo prestajati na Zemlji, da bi si zaslužili pravico do življenja v celestialnem kraljestvu. Služenje je namreč tista tkovina, iz katere je stekano povzdignjeno življenje in celestialno kraljestvo.

Če vemo, da je služenje tisto, kar izpolnjuje nebeškega Očeta, in če vemo, da želimo biti tam, kjer je on in kakor on, zakaj nam je potem potrebno zapovedati, naj drug drugemu služimo? [...] Služenje je bistvo božanstva.« (*Ensign*, nov. 1982, str. 93)

Bratje, dragocen blagoslov je, da smo lahko Božji duhovniki in da imamo priložnost, da lahko neomejeno služimo bližnjim. Vem, da Gospod Jezus Kristus živi, in molim, da bi vas Bog blagoslovil, mlade in stare, z globoko hvaležnostjo za to, da ste duhovniki, ter z večjo željo po služenju bližnjim in nebeškemu Očetu, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kako lahko, ko služimo drugim, opazimo in izrazimo hvaležnost za tisto, kar dobro počno? (gl. razpravo starešine Featherstona o vdovinem novčiču)
- Kako lahko iskrena pohvala pozitivno vpliva na druge?
- Kako ste se počutili, kadar vaš vloženi trud ni bil opažen? Kaj bi želeli, da bi se zgodilo?
- Kakšno je po vašem mnenju pravo ravnotežje med ljudmi in programi?
- Iz izjav starešine Ballarda izberite nekaj izjav, ki se vam zdijo pomembne, in se o njih pogovarjajte.

NAUČIMO SE VODITI Z LJUBEZNIJO

»Dobrotljivost pa je čista Kristusova ljubezen in traja na vekomaj; in kdor jo poslednji dan poseduje, bo zanj dobro. Zatorej, moji ljubljene bratje, molite k Očetu z vso močjo svojega srca, da vas bo navdala ta ljubezen, ki jo je podelil vsem, ki resnično sledijo njegovemu Sinu, Jezusu Kristusu.« (Mor 7:47–48)

NAČELO VODENJA

Kristusu podobno vodenje temelji na dobrotljivosti.

POGLAVJI LEKCIJE

1. Ljubezen je največji razlog za voditeljevo služenje.
2. Če smo ljubeči, smo lahko boljši voditelji.

PRVO POGLAVJE LJUBEZEN JE NAJVEČJI RAZLOG ZA VODITELJEVO SLUŽENJE.

RAZLAGA

Dobrotljivost je »najvišja, najplemenitejša, najmočnejša vrsta ljubezni, ne le naklonjenost; to je čista Kristusova ljubezen. [V svetih spisih] ni nikoli uporabljena, da bi pomenila miloščino ali dobra dela ali dobrotu.« (Bible Dictionary, »Charity«, str. 632)

Apostol Pavel je učil, da je ljubezen večja od katerega koli javnega služenja ali kakšnega drugega duhovnega daru: »Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbele.

In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič.

In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi. [...]

Ljubezen nikoli ne mine. Preroštva bodo prenehala, jeziki bodo umolknili, spoznanje bo prešlo,

kajti le delno spoznavamo in delno prerokujemo.

Ko pa pride popolno, bo to, kar je delno, prenehalo. [...]

Za zdaj pa ostanejo vera, upanje in ljubezen, to troje. In največja od teh je ljubezen.« (1 Kor 13:1–3, 8–10, 13)

Starešina Dallin H. Oaks iz zbora dvanajstih apostolov je učil: »Ni dovolj, da le *delamo*, kar je prav. Delovati moramo iz pravih razlogov. Sodoben izraz je *dober motiv*. Sveti spisi ta pravilni duševni odnos pogosto ponazarjajo z besedami *trden namen v srcu* ali *parvi namen*. [...]

Če ne delujemo iz pravih razlogov, se nam naša dela ne bodo štela za pravičnost. [...]

Nikakršnih blagoslovov ni v domnevno dobrih delih, če so ta storjena iz napačnih razlogov.« (*Pure in Heart*, 1988, str. 15, 33; gl. tudi Mor 7:6–11)

Ob neki drugi priložnosti je starešina Oaks naštel šest razlogov, zaradi katerih ljudje služijo:

1. »Zavoljo bogastva in slave.«
2. »Da bi si pridobili dobro družbo.«
3. »Zaradi strahu pred kaznijo.«
4. »Iz občutka dolžnosti ali zaradi zvestobe.«
5. »Iz upanja na večno plačilo.«
6. »Iz ljubezni do Boga in bližnjih.«

Temu zadnjemu razlogu – dobrotljivosti – starešina Oaks pravi, »najvišji razlog od vseh. [...] To je tisto, čemur sveti spisi pravijo 'odličnejša pot'

(1 Kor 12:31).« (v Conference Report, okt. 1984, str. 14–16 ali *Ensign*, nov. 1984, str. 13–14)

Cerkveni in družinski vodje potrebujejo vodstvo, vizijo in moč, ki jo lahko da le Gospodov Duh, ta Duh pa naleti na ovire, kadar naši razlogi za služnje niso iskreni. Voditelji bi morali služiti iz ljubezni in ne iz drugih, manj vrednih razlogov.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učence vprašajte, ali so pomembnejši razlogi, dejanja ali dosežki, in se o njihovih odgovorih pogovarjajte. Razložite, da so ljudje nagnjeni k temu, da dobroto svojih dejanj ocenjujejo glede na dosežke. (na primer: Koliko denarja si zaslužil? Koliko ljudi si krstil?) Vendar Gospod gleda na srce oziroma na razlog za naša dejanja (gl. NaZ 137:9). Starešina Neal A. Maxwell iz zbora dvanajstih apostolov je pojasnil: »Vse je – na začetku in na koncu – odvisno od naših želja. Te oblikujejo naše miselne vzorce. Naše želje so torej pred našimi dejanji in so v samem bistvu naše duše.« (v Conference Report, sep. – okt. 1995, str. 28 ali *Ensign*, nov. 1995, str. 23)

Opreделите ljubezen in razložite, da je to za voditelja najvišji razlog za služnje (gl. razlago). V razredu ali v majhnih skupinah se pogovarjajte o vprašanih, kot so na primer:

- Ali lahko naštejete nekaj razlogov, zaradi katerih služimo kot vodje v Cerkvi ali družini? Ali so vsi enako pomembni?
- Kaj bi moral storiti, če mojih razlogov za služnje v vlogi voditelja ne navdihuje ljubezen?
- Kako se lahko naučim imeti rad ljudi, katerim služim?

DRUGO POGlavJE ČE SMO LJUBEČI, SMO LAHKO BOLJŠI VODITELJI.

RAZLAGA

Starešina Dallin H. Oaks je zapisal: »Zahteva po tem, da morajo naša dobra dela spremljati dobri razlogi, je komaj opazna in težko izvedljiva. [...]

Če hočemo postati čisti v srcu – če hočemo doseči povzdignjenje – moramo svoj odnos in prednostne naloge povzdigniti na duhovno raven, obvladati moramo svoje misli, spremeniti

svoje motive in izpopolniti svoje želje. Kako naj to storimo?

Prvi korak k spremembi odnosa in prednostnih nalog je, da se soočimo z lastno nepopolnostjo ter potrebno po spremembi. [...]

Začnemo s tem, da se izprašamo. Če se znebimo vsega pretvarjanja in lažnih prepričanj, če iskreno preiščemo svoje notranje globine, bomo poskusili odkriti svoj resnični odnos in prednostne naloge. [...]

Duhovnost iščemo z vero, kesanjem in krstom, z medsebojnim odpuščanjem, s postom in molitvijo, s pravičnimi željami ter čistimi mislimi in dejanji. Duhovnost iščemo v služenju bližnjim, pri čaščenju, kadar se gostimo z Božjo besedo, v svetih spisih in v naukih živih prerokov. Duhovnost dosežemo, kadar z Gospodom sklenemo in spolnujemo zapovedi, ko si zavestno prizadevamo izpolnjevati Božje zapovedi. Duhovnosti se ne pridobi čez noč. To je posledica zaporednih pravih odločitev. To je žetev pravičnega življenja. [...]

Če hočemo doseči duhovnost, spremeniti svoje motive in izpopolniti želje, se moramo naučiti nadzorovati svoje misli. Prerok Alma je zvestega sina Helamana učil: 'Naj bodo vse tvoje misli usmerjene h Gospodu, da, naj gre vsa tvoja predanost srca Gospodu za vekomaj.' (Al 37:36) [...]

Najvišji dobri motiv za katero koli dejanje je ljubezen – čista Kristusova ljubezen. Ta motiv pridobimo na dva načina: prvič, s tem da za ljubezen molimo, in drugič, da služimo.

Na svoje motive lahko vplivamo z molitvijo. [...]

Če se hočemo naučiti služiti s čisto Kristusovo ljubeznijo, moramo služiti Bogu in bližnjim.« (*Pure in Heart*, str. 18, 140–41, 144–45, 148)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Z učenci se pogovorite, kako razvijati čistost v srcu in ljubezen, da bomo boljši voditelji. Zaključke napišite na tablo. (Lahko gre za spremembo odnosa, obvladovanje svojih misli in priznanje svojih nepopolnosti. Gl. razlago.)

Premislite, da bi učencem predlagali, naj organizirajo projekt, v katerem bi v šoli ali soseski nekemu služili, v mislih pa imejte, da je pri takšnem prizadevanju pomembna ljubezen.

UČITELJEVI VIRI

*brat Stephen D. Nadauld
prej član drugega zbora
sedemdeseterih*

*odlomki iz priročnika
Principles of Priesthood
Leadership, 1999, str.
102–106, 109–119*

Cerkev raste izjemno hitro v zelo raznolikem okolju in zato je potrebno učinkovito duhovniško vodenje. Vodenje je se razlikuje od upravljanja. Največji izziv današnjih duhovniških voditeljev je v tem, da prav naredijo nekaj majhnih stvari. Mislim, da obstajajo tri *prave* stvari, zaradi katerih bodo, če jih delamo v duhu molitve in marljivo, duhovniški voditelji pri opravljanju Gospodovega dela močni in učinkoviti. To so:

I. Poučujte načrt odkupitve

To je prvi od treh razlogov. Prvič, iz duhovnega vidika se v trinajstem poglavju Almove knjige naučimo, da je vsakemu Melkizedekovemu duhovniku odrejena dolžnost, da uči načrt odkupitve. Drugič, na splošno vemo, da so voditelji tisti, ki poosebljajo vrednote skupine. Tretjič, iz izkušenj vemo, da spremembo vedenja dosežemo prej, če govorimo o nauku in načelih, kot pa če govorimo o vedenju. (gl. Boyd K. Packer, v Conference Report, okt. 1986, str. 20 ali *Ensign*, nov. 1986, str. 17)

II. Služite

Služenje, streženje in blagoslavljanje življenj je bistveni vidik evangelija in duhovniškega vodenja. Ker je ljubezen bistvo krščanskega obnašanja, je potrebno, da jo voditelji razumejo in odkrito udeležujejo. Če člani opazijo, da jih ima voditelj resnično rad in skrbi zanje, se bodo lažje pustili voditi.

III. Imejte vizijo in bodite osredotočeni

Le z razvijanjem, izboljševanjem in prikazovanjem jasne, dosegljive slike prihodnosti lahko duhovniški voditelj delo uspešno premakne naprej. Ta vizija tega, kar želi doseči zbor, oddelek ali kol, mora biti skladna z namenom Cerkve in z navodili predsedujočih. [...]

Obstajajo tri bistvene dejavnosti, ki označujejo vodenje, voditelje ločujejo od upravnikov in zagotavljajo učinkovitost. [...] Te tri zamisli in

vprašanja pod rimskimi številkami, ki bi se jih moral vprašati vsak voditelj, so zopet podane kot 15. vzorec. [...]

15. vzorec

UČINKOVITI DUHOVNIŠKI VODITELJI

I. Poučujte načrt odkupitve

- Ali si vzamem čas za preučevanje in razumevanje načel načrta odkupitve, tako da jih bom lahko jasno učil?
- Ali o načrtu učim družinske člane, člane zbora, oddelka ali kola ter prijatelje in sosede?
- Ali načrt učim na zakramentnem sestanku, na sestankih voditeljev, konferenci oddelka in kola, v razgovorih in priložnostih za svetovanje?

II. Služite

- Ali je moje služenje osebne narave ali zgolj odgovor na ustaljene zadolžitve?
- Če mi je težko resnično skrbeti za druge, kako naj to spremenim?
- Ali se trudim slediti Odrešenikovemu vzoru?

III. Imejte vizijo in bodite osredotočeni

- Ali razumem poslanstvo Cerkve?
- V kateri skupini bi lahko našel izvedljivo vizijo tega, kar je moč storiti?
- Na kateri dve ali tri stvari se lahko osredotočim?
- Kako naj pri izidih, na katere se osredotočim, ocenim napredek?

Kjer koli se trudimo voditi, vključno z duhovništvom, bo učinkovitost večja, če bomo pozornost usmerili v nekaj, kar bom označil kot »postopek«. Upoštevati moramo, koliko je opravljenega in kakšno je medsebojno sodelovanje med duhovniškim voditeljem in člani kola, oddelka ali zbora.

Kot primer vzemimo nedavno ovodvelo žensko, ki je prišla k škofu in mu izrazila žalost, ker ne bo nikdar več mogla moliti na zakramentnem sestanku. Ko jo je škof vprašal, zakaj misli, da ne bo nikdar več poklicana za molitev na zakramentnem sestanku, je razložila: »Škof, opazila sem, da za molitev na zakramentnem sestanku vedno zaprosite moža in ženo, in ker je moj mož sedaj mrtev, se mi zdi, da nikoli več ne bom dobila te priložnosti.«

Škof je po nekaj trenutkih premišljevanja končno spoznal, da težava izvira iz zgrešenega

postopka – pri pripravah programa za zakramentni sestanek je član škofovstva po ustaljeni navadi poklical družino, kjer so vsi člani, in prosil za dve molitvi! En telefonski klic za dve molitvi je resda zadoščal, toda v tem primeru ni bil učinkovit za blagoslavljanje življenja članov oddelka.

Postopek je bil izključevalen in ne vključevalen. Zadoščal je, a ni bil učinkovit. Mislim, da se učinkoviti voditelji naučijo voditi postopke ali načine, na katere organizacija nekaj počne. Ko se učinkoviti voditelj loteva postopka, naslovi potrebe posameznikov, ki so del organizacije. Ste se že kdaj vprašali naslednje? Zakaj hočem biti vključen v določeno organizacijo? Zakaj bi čas in trud vlagal v to organizacijo namesto v mnoge druge? Zakaj so predanost, strast, vznemirjenje ali navdušenje tisti dejavniki, zaradi katerih se želimo družiti in dati vse od sebe? Med drugim razmislite o naslednjih šestih potrebah oziroma dejavnikih.

- Vključenost v nekaj, kar ima smisel.
- Zavedanje, da je voditeljem in drugim mar.
- Sodelovanje pri napredku in uspehu.
- Biti del skupine.
- Védenje, kaj se dogaja.
- Je zabaven.

Seveda verjamem, da se ljudje pridružijo Cerkvi zato, ker je prava. Toda ali so predani, navdušeni, vznemirjeni in privrženi? [...]

Vodenje v današnjem raznolikem okolju in organizacijah je pogosto boljše s skupinskimi voditelji kot pa z genialnimi posamezniki. Preveč je spremenljivk, preveč vlaganja, preveč odgovornosti in preveč trenutnih sprememb, da bi jih nekdo, ki deluje sam, lahko izpeljal in zmogel. [...]

To načelo drži pri skoraj vseh naših prizadevanjih in velja tudi v Cerkvi. Za učinkovito cerkveno vodenje je potreben skupinski pristop in poudarek na dogajanju v skupini. [...]

Izziv za [...] duhovniške voditelje v današnji Cerkvi je, da prepoznajo razliko med zadostnim in učinkovitostjo. Za škofovstvo ali kolsko predsedstvo prav gotovo zadošča, da o neki težavi premislijo in se odločijo, ne da bi se poglobili oziroma prav veliko razpravljali. Nekatere vrste odločitev so take, kjer zaupnost ali kaj podobnega zahteva, da mora duhovniški voditelj odločitev

sprejeti sam ali v skrajnem primeru v posvetovanju s svetovalcema. V takih primerih sta tako zadostnost in učinkovitost ponavadi najboljše doseženi s strani posameznika in ne z vključevanjem skupine. Celó v takih okoliščinah so se modri voditelji naučili, da je zbiranje čim več podatkov, podrobno preučevanje vseh možnosti in izvedba zadostnih analiz predpogoj za pridobitev Gospodovega navdiha.

Vendar obstaja veliko okoliščin, v katerih so duhovniški voditelji lahko najučinkovitejši, kadar se vidijo kot ekipne voditelje. [...]

Člani organizacije morajo biti za to, da bi se kaj spremenilo, vključeni v razpravo, analiziranje in iskanje različnih rešitev. Če duhovniški voditelj želi, da se nekaj zgodi, mora sebe začeti gledati kot voditelja ekipe. Primerna voditeljska skupina v oddelku je oddelčni svet. V kolu je to kolski svet. [...]

Učinkoviti duhovniški voditelj je ekipni voditelj. Vsak v ekipi je član Cerkve in skrbi za njen uspeh. Vsak bi moral dobiti enako priložnost za sodelovanje, kot tudi nekaj priložnosti, da nosi odgovornost za posledice. Prosim, zapomnite si! Ekipno vodenje *ni* sprejemanje odločitev z glasovanjem ali skupinsko zmedo, kjer nihče ni glavni.

Končne odločitve morajo sprejeti posvečeni, oddeljeni duhovniški voditelji. Najboljše odločitve pa bodo sprejeli tisti voditelji, ki dopustijo čas za sodelovanje in spodbujajo navdih.

Sporazumevanje z vključevanjem

Normalno je, da nekdo v organizaciji želi vedeti, kaj se dogaja. Te občutke lahko voditelji spregledajo ali pa jih uporabijo za krepitev predanosti in navdušenja. Težava je v tem, da sta za sporazumevanje s člani skupine potrebna čas in trud. Prezaposlenemu voditelju se to nemara ne zdi nujno potrebno. Vedno pa se postavlja pomembno vprašanje o tem, kaj bi bilo potrebno povedati drugim in kaj je najboljše ohraniti zaupno. Vsaka organizacija se sooča s temi vprašanji in tudi Cerkev ni izjema.

Duhovniškim voditeljem na vseh ravneh se obširno in primerno svetuje, kako pomembno je ohranjanje zaupnosti, kadar imajo opravka z občutljivimi podatki glede življenja ali obnašanja

članov. Ta zaupnost je bistvena za postopek kesanja in mora obstajati, zato da voditelji ohranijo zaupanje članov Cerkve. Tega načela se nikdar ne poudarja preveč. Poleg že povedanega tudi verjamem, da obstajajo priložnosti za upravičeno komunikacijsko vključevanje, ki je primerno, dobrodošlo in ki okrepi postopek vodenja. Izziv za duhovniške voditelje je v tem, da ta vprašanja, o katerih se je potrebno odprto pogovarjati, prepoznajo in se nato potrudijo te pogovore tudi omogočiti. [...]

Trud, ki ga vložimo za vzpostavitev sodelovanja vseh vključenih, se bo mnogokrat povrnil v povečani predanosti in navdušenju in bo voditelju dal moč, da bo izpolnil poslanstvo Cerkve.

Espirit de corps

Izraz *Espirit de corps* je v slovarju *American Heritage Dictionary* opredeljen kot duh predanosti in navdušenja članov skupine drug do drugega, do skupine in njenih namenov. Skupina, ki ima takšnega duha, uresniči svoje namene, ima močne vezi med člani in je zabavno biti del nje. Modri voditelji lahko te občutke primerno spodbujajo in opazujejo dosežen napredek ter delo skupine. Večina športnih ekip izkazuje *espirit de corps*. Obstaja v veliko uspešnih podjetjih, vojskah in domoljubnih organizacijah ter je splošno priznan kot pomemben dejavnik njihovega uspeha. Toda ali je to načelo primerno za Cerkev? Na primer, ali kot cerkveni voditelji želimo v cerkvenih dejavnostih podpirati odnos »delaj na lastno pest« in pričakovati predanost, ki izključuje vsako dejavnost ali druženje? Ali je v Cerkvi primerno razmišljati tako, da bi se zabavali? (Poznam cerkvenega voditelja, ki pravi, če se ne zabavate, ne delate prav. Mislim, da ima zelo prav.) [...]

Odgovor ni enak za vsako skupino in vsakega voditelja. Nekateri voditelji uporabijo osebnost in naravno nagnjenost, da spodbujajo zblíževanje, navdušenost in duha. Drugi se ob takem načinu počutijo nelagodno in neprijetno. Medtem ko je *espirit de corps* lahko pomemben dejavnik voditeljevega uspeha, ni potrebno, da bi bil voditelj osebno odgovoren za spodbujanje tega načela. Tudi drugi lahko to načelo vnesejo v skupino. Pameten voditelj bo spodbujal duha

in zanos, ki bo prišel s strani mladega, zagnanega svetovalca, predsednika odbora za dejavnosti ali predsedstva Mladenk. Seveda je *espirit de corps* in smisel za zabavo moč zlorabiti. [...]

Toda, kadar so toplina, humor in zabava nadzorovano in primerno vključeni v okvir spoštljivosti do Odrešenika in njegovega dela, so lahko pri vodenju izjemno učinkoviti. [...]

Če se duhovniški voditelj redno sprašuje vprašanja, kot so: Ali se člani v mojega kola, oddelka ali zbora počutijo, da so vključeni v dogajanje? Ali so »v skupini«? Ali se počutijo, da so dobro obveščeni in vključeni? Ali se imajo lepo in se v služnji in na splošno v Cerkvi dobro počutijo? – če se sprašuje takšna vprašanja, se resnično zaveda, kaj se dogaja. [...]

Zaključujem s tem, da sem prepričan, da je duhovniški voditelj lahko učinkovit, če naredi *nekaj* pravih stvari. Bistveni temelj, ki se ga ne sme zanemariti, mora biti osebna pravičnost in pripravljenost, da se prizadeva za Duha in se od njega učit. Ko postavimo tak temelj, so prave naslednje stvari: prvič, poučujte načrt odkupitve, drugič, služite, kot bi služil Odrešenik, tretjič, imejte vizijo in v tej viziji se osredotočite na majhno število ciljev. Če bo povrh tega voditelj pozoren tudi na postopke, ki so potrebni za vključitev članov in pridobitev njihove predanosti, bo postal čudovito učinkovit vodja. Voditelj bo srečen in uspešen, življenje članov bo blagoslovljeno in Gospodovo delo se bo nadaljevalo z vodstvom in močjo. [...]

Verjamem, da nas bo v tem času Bog blagoslovil z modrostjo, izkušnjami, duhovno rastjo in uspehom v naših poklicih. To je resnično moje upanje in molitev za vsakega duhovniškega voditelja.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Ali glede na brata Nadaulda lahko naštejete tiste tri dejavnosti, ki ločujejo voditelje od upravnikov?
- Kaj brat Nadauld misli z besedo »postopek«?
- Ali lahko naštejete nekaj prednosti tega, da v postopek sprejemanja odločitev vključimo tiste, ki jih vodimo?

- Kdaj je za voditelja boljše, da ravna sam?
- Ali lahko naštejete nekaj lastnosti skupine, ki ima *esprit de corps*?
- O čem morajo premisliti voditelji, ko v svoji skupini preiščujejo o *esprit de corps*?
- Kakšen temelj predlaga brat Nadauld, da bi postali dober voditelj?

PRI VODENJU SE JE POGOSTO POTREBNO ŽRTVOVATI

»Kdor ne sprejme svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden. Kdor najde svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel.« (Mt 10:38–39)

NAČELO VODENJA

Cerkveni in družinski vodje se morajo biti pripravljene žrtvovati, da bodo lahko pomagali tistim, katerim služijo.

POGLAVJI LEKCIJE

1. Jezus Kristus je bil s svojim služenjem zgled žrtvovanja.
2. Voditelji se morajo biti pripravljene žrtvovati za tiste, katerim služijo.

PRVO POGlavJE JEZUS KRISTUS JE BIL S SVOJIM SLUŽENJEM ZGLED ŽRTVOVANJA.

RAZLAGA

Jezus Kristus je bil popoln zgled žrtvovanja za druge. Noben dar ni večji od daru njegove odkupne daritve. Predsednik Spencer W. Kimball je o Odrešeniku rekel: »Vedno je dajal, redko prejemal. Nikdar ni dal čevljev, hlač ali vozila; nikdar ni dal parfuma, srajce ali krznenega plašča. Njegovi darovi so bili takšne narave, da je prejemnik le stežka zamenjal ali vrnil isto vrednost. Njegovi darovi so bili izjemni: oči slepim, ušesa gluhih in noge hromim; čistost nečistim, zdravje bolnim in življenje mrtvim. Njegovi darovi so bili priložnost za potrte, svoboda za zatirane, luč v temi, odpuščanje za skesane, upanje za obupane. Njegovi prijatelji so mu dali prenočišče, hrano in ljubezen. On jim je dal sebe, svojo ljubezen, svoje služenje, svoje življenje. Modrijani so mu prinesli zlato in kadilo. Njim in vsem drugim zemljanom je dal vstajenje, odrešitev in večno življenje. [...] Dajati sebe je svet dar.« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, uredil Edward L. Kimball, 1982, str. 246–247)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Eden izmed učencev naj naglas prebere odlomek iz Evangelija po Mateju 10:37–39, nakar se pogovarjajte o misli, da je za to, če hočemo biti

Kristusovi učenci, potrebno žrtvovanje. Pojasnite, da nam je Jezus Kristus dal zgled, ko se je za nas žrtvoval. Učence prosite, naj naštejejo nekaj stvari, katere je žrtvoval.

DRUGO POGlavJE VODITELJI SE MORAJO BITI PRIPRAVLJENI ŽRTVOVATI ZA TISTE, KATERIM SLUŽIJO.

RAZLAGA

Gospod je prve cerkvene voditelje pozval, naj v njegovem služenju izgubijo sebe. V začetkih svojega zemeljskega služenja je, »ko je šel ob Galilejskem jezeru, [...] zagledal Simona in Andreja, Simonovega brata, ki sta metala mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča.

Jezus jima je rekel: 'Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi!'

Takoj sta pustila mreže in šla za njim.« (Mr 1:16–18)

Levi (Matej) je tudi pustil svoje vsakdanje življenje, da bi sledil Učeniku (gl. Lk 5:27–28). Tudi Peter in drugi apostoli so zapustili vse (gl. Lk 18:28). Tako Peter kot Pavel sta izrazila pripravljenost, da bi zanj izgubila svoje življenje (gl. Jn 13:37, Apd 21:13). Odrešenik je od vseh svojih učencev pričakoval, da bodo razvili nesebičnost do drugih (gl. Lk 3:11; 9:23).

Gospod govori vsem svetim, naj opustijo posvetne stvari in si prizadevajo postati bolj sveti. Alma je ljudem v Zarahemli rekel: »In sedaj pravi vam, vsem vam, ki želite slediti glasu dobrega pastirja, stopite proč od hudobnih in bodite ločeni in se ne dotaknite njihove nečistosti.« (Al 5:57; gl. 2 Kor 6:17) Gospod pravi vsakemu od nas, naj bomo pred njim strtega srca in skesanega duha (gl. npr. 3 Ne 9:20).

Cerkveni in družinski vodje se morajo biti pripravljene žrtvovati, da bodo lahko pomagali tistim, katerim služijo. V različnih časih so lahko poklicani dali svoj čas, talente in sredstva za blagoslavljanje življenj drugih. Starešina M. Russell Ballard iz zbora dvanajsterih je pojasnil:

»Žrtvovanje je dokaz čiste ljubezni. Stopnja naše ljubezni do Gospoda, do evangelija in do bližnjih se lahko meri po tem, kaj smo zanje pripravljene žrtvovati.« (v Conference Report, apr. 1992, str. 108 ali *Ensign*, maj 1992, str. 76)

Kadar se voditelji žrtvujejo za tiste, katerim služijo, naj v mislih ohranijo nasvet kralja Benjamina: »Kajti ne zahteva se, da bi človek tekel hitreje, kot ima moči. In spet, potrebno je, da bi bil marljiv, da bo tako osvojil nagrado; zato naj bo v vsem, kar delate, red.« (Moz 4:27; gl. tudi NaZ 10:4) Starešina Neal A. Maxwell, ki je bil takrat član predsedstva prvega zbora sedemdeseterih, je zapisal: »Kadar tečemo hitreje, kot zmoremo, postanemo neučinkoviti in tudi utrujeni.« (*Desposition of a Disciple*, 1976, str. 58)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učence prosite, naj povedo nekaj primerov, ko so se ljudje (kot npr. starši in škofje) žrtvovali, da so pomagali njim ali komu drugemu. Vprašajte, kako se običajno žrtvujejo misijonarji, da bi ljudje sprejeli evangelij.

Na tablo napišite stvari, za katere so cerkveni in družinski vodje lahko poklicani, da jih žrtvujejo, zato da pomagajo tistim, katerim služijo. Vključite tisto, kar morajo biti voditelji pripravljene dajati, kot na primer čas in talente. Vključite tudi šibkosti, katere morajo biti pripravljene opustiti, kot na primer posvetno življenje (gl. razlago).

Pogovarjajte se o tem, kako voditeljevo žrtvovanje pomaga tistim, katerim služi. Pogovarjajte se o tem, kako Gospod blagoslovi voditelje, ki se tako žrtvujejo.

Učenci naj preberejo odlomek iz Mozijeve knjige 4:27 in razložijo, kako se nanaša na cerkvene in družinske vodje. Povejte pojasnila iz razlage in razložite, da morajo voditelji v svojem služenju »poznati pravo mero.«

UČITELJEVI VIRI

starešina Gordon B. Hinckley

član zbora dvanajstih apostolov

Osamljenost voditeljev, *Brigham Young University Speeches of the Year*, 4. nov. 1969, str. 3–6

Osamljenost spremlja vse poglede vodenja. [...]

Vedno je bilo tako. Cena vodenja je osamljenost. Cena za zvestobo svoji vesti je osamljenost. Cena za privrženost načelom je osamljenost. Mislim, da je neizbežna. Odrešenik sveta je bil mož, ki je hodil v osamljenosti. Ne poznam izjave, ki bi bolje poudarila patos osamljenosti, kot ga naslednja:

Lisice imajo brloga in ptice neba gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil. (Mt 8:20)

V zgodovini ni bolj osamljenega prizora, kot je Odrešenik na križu, sam, Odkupitelj človeštva, Odrešenik sveta, ki izvršuje odkupno daritev, Božji Sin, ki trpi za grehe človeštva. Ko premišlujem o tem, pomislim na izjavo Channinga Pollocka.

Juda je s svojimi tridesetimi srebrniki propadel. Kristus na križu je bil največja osebnost časa in večnosti.

Joseph Smith

Tudi Joseph Smith je bil osamljen človek. Veliko ljubezen čutim do fanta, ki je prišel iz gozda, ki po tisti izkušnji nikdar več ni mogel biti isti, ki je bil napadan in preganjan in zaničevan. Ali lahko začutite patos v naslednjih besedah fanta preroka?

Kajti videl sem videnje. To sem vedel in vedel sem, da to ve Bog, in tega nisem mogel zanikati, niti si tega nisem upal storiti, kajti vedel sem, da bi s tem užalil Boga in prišel pod obsodbo. (Joseph Smith – *History* 1:25)

Le redko kateri prizor je bolj žalosten, vsaj v naši zgodovini, kot ta o preroku, ki ga je v čolnu čez reko Misisipi peljal Stephen Markham, vedoč, da mu sovražniki strežejo po življenju in da so ga tudi nekateri iz njegovih lastnih vrst obtoževali, da beži. Prisluhnite njegovemu odgovoru:

Če je moje življenje brez vrednosti za moje prijatelje, je brez vrednosti zame. (History of the Church, 6:549, jun. 1844)

Zgodovina Cerkve

Moji mladi prijatelji, to je bila zgodovina te Cerkve in upam, da je ne bomo nikdar pozabili. Prišla je kot plod voditeljskega položaja, katerega nam je podelil nebeški Bog, ki je prinesel obnovo evangelija Jezusa Kristusa. In ko je prišel razglas o edini pravi in živi Cerkvi na vsej Zemlji, smo bili takoj postavljeni v osamljen položaj, v osamljenost zaradi vodenja, pred katero se ne moremo skriti ali ji pobegniti in katero moramo drzno in pogumno in odločno pogledati v oči. V zgodovini so nas pogosto izgnali, presejali in brusili oziroma preganjali in lovili. [...]

Vračam se k Pavlovim besedam:

»Od vseh strani pritiskajo na nas, pa nismo utesnjeni. Ne vidimo poti, pa jo še najdemo.

Preganjajo nas, pa nismo zapuščeni. Ob tla nas mečejo, pa nismo uničeni.« (2 Kor 4:8–9)

Osamljenost misijonarjev

Včeraj sem govorim z očetom nekega misijonarja. Rekel je: »Ravno sem govoril s sinom, ki je v drugi deželi. Pobit je in skrušen. Osamljen je in prestrašen. Kaj naj storim, da mu bom pomagal?«

Rekel sem: »Koliko časa je že tam?«

Odvrnil je: »Tri mesece.«

Rekel sem: »Mislim, da to izkusi skoraj vsak misijonar, ki je tam tri mesece. Le redko kateri fant ali dekle, ki je poklican iti v svet, da z veliko odgovornostjo predstavlja Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, večino časa v prvih mesecih misijona ne občuti strašne osamljenosti, ki jo prinese ta odgovornost. Toda ko služi Gospodu, prav tako spozna prijetno in čudovito družbo Svetega Duha, ki občutek osamljenosti blaži in odvzame.«

Osamljeni spreobrnjenec

Podobno je tudi s spreobrnjencem. Danes zjutraj sem pomislil na prijatelja, ki ga poznam še iz časa, ko sem bil pred šestintiridesetimi leti na misijonu v Londonu. Spominjam se, kako je ponoči v dežju prišel do najinega stanovanja. Potrkal je na vrata in povabil sem ga naprej.

Rekel je: »Z nekom moram govoriti. Sam sem. Neizpolnjen sem.«

In jaz sem dejal: »Kaj je narobe s teboj?«

Rekel je: »Ko sem se pred malo manj kot letom dni pridružil Cerkvi, mi je oče rekel, naj odidem od hiše in se nikdar ne vrnem, in se tudi nikoli nisem.«

Nadaljeval je: »Čez nekaj mesecev so me v klubu za kriket, katerega član sem bil, izbrisali s seznama ter mi prepovedali članstvo in to fantje, s katerimi sem odraščal in s katerimi smo si bili blizu in smo bili prijatelji.«

Nato je rekel: »Prejšnji mesec me je šef odpustil, ker sem član te Cerkve in doslej nisem mogel dobiti druge službe in sem moral prositi za podporo za brezposelne.

In včeraj mi je dekle, s katero hodiva že leto in pol, rekla, da se ne bo nikoli poročila z menoj, ker sem mormon.«

Rekel sem: »Če te je to toliko stalo, zakaj ne odideš iz Cerkve in se vrneš v domov k očetu in v klub za kriket in v službo, ki ti je toliko pomenila, in k dekletu, za katero misliš, da jo ljubiš?«

Zdelo se je, da dolgo ni nič odgovoril. Nato se je z rokami prijel za glavo ter hlupal in hlupal. Končno se je skozi solze uzrl navzgor in rekel: »Teга ne bi mogel storiti. Vem, da je to res in četudi me stane življenja, se temu ne bi mogel nikoli odreči.«

Pobral je mokro čepico in odšel k vratom ter ven na dež, sam, tresoč se in prestrašen, ampak neomajen. Ko sem ga opazoval, sem pomislil na osamljenost zaradi vesti, osamljenost zaradi pričevanja, osamljenost zaradi vere in na moč ter tolažbo Božjega Duha.

Osamljenost zaradi pričevanja

Zaključil bi rad z besedami, ki bi jih rad rekel vam, fantje in dekleta, ki se v tem velikem občestvu: to je vaša usoda. O, tu ste sedaj vsi zbrani.

Vsi ste ene vrste in enih misli. Toda usposabljate se, da boste šli v svet, kjer okrog sebe *ne* boste imeli deset tisoč, dvajset tisoč, petindvajset tisoč takšnih, kot ste sami. Občutili boste osamljenost zaradi svoje vere.

Ni lahko, na primer, biti kreposten, ko so povsod okrog vas takšni, ki se kreposti rogajo.

Ni lahko biti pošten, ko so povsod okrog vas takšni, ki jih zanima le »hiter zaslužek«.

Ni lahko biti zmeren, ko pa so povsod okrog vas takšni, ki se zmernosti posmehujejo.

Ni lahko biti marljiv, ko pa so povsod okrog vas takšni, ki ne verjamejo v vrednoto dela.

Ni lahko biti človek integritete, ko pa so povsod okrog vas takšni, ki so se zaradi koristi pripravljeno odreči načelom.

Mir Duha

Vam, ki ste danes tu, bi rad rekel: bratje in sestre, obstaja osamljenost – ampak človek vaše vrste mora živeti s svojo vestjo. Človek mora živeti po svojih načelih. Človek mora živeti po svojih prepričanjih. Človek mora živeti po svojem pričevanju. Če tako ne dela, je nesrečen – strašno nesrečen. In čeprav imamo trne, čeprav imamo razočaranja, čeprav imamo težave in težko delo, srčne bolečine in strto srce in obupano osamljenost, bomo imeli mir in tolažbo in moč.

Obljuba in blagoslov

Rad imam naslednje Gospodove velike besede, ki jih je rekel tistim, ki bodo šli v svet in poučevali ta evangelij.

Šel bom pred vami. Na vaši desnici bom in na vaši levici in moj Duh bo v vašem srcu in angeli okrog vas da vas bodo bodrili. (gl. NaZ 84:88)

Mislim, da je ta obljuba dana nam vsem. To verjamem; to vem. O resnici tega vam danes pričujem.

Bog vas blagoslovi, dragi mladi prijatelji, vas, ki ste plemenitega rojstva, vas, ki ste iz zaveze, vas, ki ste največje upanje tega rodu – fantje in dekleta s sposobnostmi in vestjo, ki ste voditelji in imate izjemen potencial!

Bog vas blagoslovi, da boste neustrašno hodili, četudi boste hodili osamljeni, in da boste v srcu poznali ta mir, ki pride, ko življenje uskladimo z načeli, ta »mir, ki prekaša vse razumevanje«! In za to ponižno molim in vam kot priča pričujem o božanskosti tega svetega dela. In kot Gospodov služabnik prosim, da boste prejeli radost, ko boste v življenju doživljali plodne in čudovito obilne izkušnje, v imenu Jezusa Kristusa. Amen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kaj mislite, da pomenijo besede »Voditelji so zelo osamljeni«?
- Kako se lahko soočimo z osamljenostjo zaradi vodenja?
- Kaj lahko odtehta voditeljevo osamljenost?
- Kaj se o voditeljevi osamljenosti lahko naučimo od Odrešenika?
- Predsednik Spencer W. Kimball je v razlagi Evangelija po Mateju 10:39 zapisal, da se takrat, »ko izgubimo sebe, najdemo«, in dodal: »Resnično je lažje 'najti' sebe, ker je toliko več, kar lahko najdemo!« (Small Acts of Service, *Ensign*, dec. 1974, str. 2) Kako lahko to načelo uporabimo, da bomo vodili, kakor je Kristus?

K VODENJU PRISTOPAJTE DOBRE VOLJE

Zatorej, dragi ljubljani [...] vse, kar je v naši moči, delajte radostno (gl. NaZ 123:17).

NAČELO VODENJA

K vodenju naj bi pristopali dobre volje.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Cerkevni in družinski vodje naj bi vodili z »dobro voljo, optimizmom in pogumom«.

PRVO POGLAVJE CERKVENI IN DRUŽINSKI VODJE NAJ BI VODILI Z »DOBRO VOLJO, OPTIMIZMOM IN POGUMOM«.

RAZLAGA

Biti dobre volje pomeni »biti vesele in pogumne naravnosti oziroma pristopa«. Ta besedna zveza se v svetih spisih pojavi večkrat. Na primer, Gospod je na predvečer svojega rojstva zaskrbljenemu Nefiju rekel: »Dvigni glavo in bodi *dobre volje*, kajti glej, čas se je približal in to noč bo dano znamenje in jutri pridem na svet, da pokažem svetu, da bom izpolnil vse, kar sem ukazal spregovoriti ustom mojih svetih prerokov.« (3 Ne 1:13; poševni tisk dodan)

Jezus je uporabil besede *bodi dobre volje*, da je z njimi spodbudil moža, ki je bil hrom, nakar je dodal, »odpuščeni so ti grehi« (Mt 9:2). Kasneje je Gospod te besede spregovoril zato, da je pomiril učence, ki so se prestrašili, potem ko so Jezusa videli hoditi po vodi, in dodal: »Jaz sem. Ne bojte se!« (Mt 14:27)

Starešina Harold B. Lee, ki je bil tedaj član zborra dvanajsterih, je dejal: »Učenik je svojo zadnjo zapisano pridigo pred križanjem zaključil z naslednjimi besedami: 'To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal.' (Jn 16:33)« (v Conference Report, apr. 1966, str. 68)

Leta 1831 je Gospod svete pomiril, naj bodo dobre volje, saj so majhni otroci, v sredi katerih je in jih ni zapustil.

In če so pred njim postali ponižni, so blagoslovi kraljestva njihovi. (gl. NaZ 61:36–37; gl. tudi NaZ 68:6; 78:18; 112:4)

Starešina Marvin J. Ashton, ki je bil član dvanajsterih, je dejal: »Voditi moramo z dobro voljo, optimizmom in pogumom, če se hočemo premakniti naprej in navzgor.« (v Conference Report, okt. 1974, str. 56 ali *Ensign*, nov. 1974, str. 41) Predsednik Gordon B. Hinckley je zapisal:

»Predlagam, da v življenju razvijemo »poudarjanje pozitivnega«. Prosim, da nekoliko globlje poiščemo dobro, da utišamo svoj glas žalitve in sarkazma, da velikodušneje pohvalimo in priznamo vrlino ter prizadevanje.« (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes*, 2000, str. 101)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Nekaj učencev prosite, naj opišejo naravnost cerkvenega ali družinskega vodje, ki se je za vedno dotaknil njihovega življenja. Poudarite, da so učinkoviti voditelji skoraj vedno pozitivni oziroma veseli, ko so z drugimi ljudmi. Učence prosite, naj povedo, kako so voditelji, ki so nanje vplivali, pokazali pozitiven oziroma vesel pristop.

Preberite odlomek iz Nauka in zavez 61:36 in učencem pomagajte razumeti, da Gospod želi, da bi bili vsi »dobre volje«.

Učenci naj preberejo odlomek iz Druge Nefijeve knjige 4:17–35. Pogovarjajte se o vprašanjih, kot so:

- Ali lahko naštejete razloge, ki jih je imel Nefi, da ne bi bil dobre volje?

- Ali lahko naštejete razloge, ki jih je imel Nefi, da je bil dobre volje?
- Kateri razlogi se vam zdijo privlačnejši? Zakaj?
- Kaj menite, kako je Nefijeva naravnost, ki se odraža v teh verzih, vplivala na njegovo vodenje?
- Kako lahko pri svojem vodenju sledimo Nefijevemu vzoru?

Na tablo napišite besede *dobra volja* in *bati se*. Pogovarjajte se o razlogih, ki jih nemara imajo današnji voditelji, da niso dobre volje (npr. strah, stres, zdravstvene težave, neuspehi, vojne, naravne nesreče, težave v šoli ali pri delu, nedejavnost ljubljenih oziroma prijateljev). Pogovarjajte se o razlogih, ki jih nemara imajo današnji voditelji, da so dobre volje (npr. prijaznost drugih, lepota, »dobre vesti« o Jezusovem odkupnem žrtvovanju, dosežki drugih, potencial, ki ga imamo kot otroci nebeškega Očeta). Pokažite na besede na tabli ter navedite: »Lahko se odločite, kakšne vrste voditelj hočete biti.«

Razred razdelite v majhne skupine. Vsaka skupina naj imenuje dve ali tri stvari, ki bi jih voditelji lahko delali, da bi bili pri vodenju bolj dobre volje. Vsaka skupina naj svoje predloge pove na glas. Vključujejo lahko:

- Spali naj ne bi dlje, kot je potrebno; spat naj bi hodili zgodaj, da ne bi bili utrujeni; vstajali naj bi zgodaj, da bi bila naše telo in um poživljena (gl. NaZ 88:124).
- Zadostno se gibajte in imejte uravnoteženo prehrano.
- Poslušajte povzdigujočo glasbo.
- Preučujte svete spise in druge dobre knjige.
- Naučite se odpuščati ljudem, ki so vas prizadeli, in na žalitev pozabite.
- Udejanjajte zlato pravilo.
- Bodite hvaležnejši. Preštejte svoje blagoslove in se nebeškemu Očetu zanje zahvalite.
- Do ljudi bodite prijazni in vljudni.
- V oddelku bodite dejavni.
- Razvijte zdrav in primeren smisel za humor.

Učence spodbujajte, naj bodo pri vodenju »dobre volje«.

UČITELJEVI VIRI

starešina Joseph B. Wirthlin

član zbora dvanajstih apostolov

»Lekcije, ki se jih naučimo na življenjskem potovanju«, Ensign, dec. 2000, str. 6–13

Zlahka se spomnim svojih študentskih dni. Marsikaj glede študentskega življenja mi je bilo všeč: rad sem se učil. Všeč mi je bilo druženje. In rad sem imel ameriški nogomet.

Vedno sem sanjal, da ameriški nogomet igram na univerzitetni stopnji, in ko sem bil bruc, v drugem letniku in v tretjem letniku sem nosil škrlatno uniformo ter igral tekača.

Tisti čas je svet omahoval na robu zmede. Nasprotujoče si politične sile so se razbesnele in se vkopale druga proti drugi. Napetost je rasla kot gobe po dežju. Narodi so se jezili drug na drugega. Bilo je, kakor da bi ves svet ječal v naraščajočem hrupu, kot vulkan, ki mora izbruhniti, ki naposled tudi je izbruhnil. Preden se je končalo, je vsaka država, vsak narod občutil posledice tistih temnih dni.

Spominjam se dne, ko je k meni prišel oče. Bilo je leta 1936, ravno ko se je zaključila sezona ameriškega nogometa.

»Joseph,« je rekel, »bi rad šel na misijon?«

Rekel sem mu, da bi.

»Potem moraš iti sedaj,« je dejal. »Če boš še malo čakal, ne boš šel nikoli.«

Nisem mu hotel verjeti. Hotel sem slediti svojim sanjam, tako da bi nadaljeval z igranjem ameriškega nogometa in končal študij. Če bi sprejel poziv na misijon, bi se moral vsemu odreči. V tistih časih je bil misijon dolg trideset mesecev in vedel sem, da obstaja velika možnost, če bom slednje sprejel, da nikoli več ne bom igral ameriškega nogometa – da morda ne bom mogel niti diplomirati.

Toda vedel sem tudi, da je bilo to, kar je rekel oče, res. Moj škof je bil Marion G. Romney (1897–1988), ki je kasneje postal član Prvega predsedstva Cerkve. Z menoj je že prej govoril o služenju misijona in šel sem mu povedat, da je sedaj napočil čas.

Čez nekaj mesecev sem stopil na krov ladje *SS Manhattan* in začel dolgo potovanje, ki me je privedlo v srce svetovne krize. Bil sem poklican v nemškoavstrijski misijon.

Najprej sem delal na področju Salzburga v Avstriji. Misijonu je primanjkovalo misijonarjev in kmalu po mojem prihodu so mojega družabnika premestili v drugo okrožje misijona. Kmalu sem se v Salzburgu znašel sam, mlad misijonar v tuji, novi deželi.

Dogajajo pa se je še nekaj, česar še nisem omenil: tik za mejo, niti dvajset minut od Salzburga, se je zbirala velika vojska Hitlerjevega tretjega rajha. Kamor si šel, si lahko v zraku občutil vse večjo napetost. Nihče ni vedel, ali bodo naslednji dan protiolepniki tanki v trumah prigrmeli čez mejo.

Dobro se spominjam tistih dni. Ne verjamem, da sem se še kdaj v življenju počutil bolj prestrašeno, bolj izgubljeno. Misijon je bil težak; zdelo se je, da nihče nima časa zame ali za sporočilo, ki sem ga prinašal. Spraševal sem se, ali bo v tisti deželi sploh kdaj dovolj članov za oddelek.

Šest tednov sem bil sam. Šest tednov sem čakal na družabnika. Šest tednov sem se spraševal, kaj bi nemara počel, če bi ostal v Salt Lake Cityju in nadaljeval s študijem.

Čeprav se je tisti čas zdelo, da se dnevi in noči ne bodo nikdar končali, so naposled minili.

Prispel je starejši družabnik in v danih okoliščinah sva po svojih najboljših močeh služila Gospodu.

Ko se je tisto leto približeval božič, sva se z družabnikom odločila, da bova šla peš v Oberndorf, majhno vasico, ki se je nahajala v lepih bavarskih Alpah. Morebiti veste, da je lepota in veličastnost te vasice leta 1818 navdihnila Josepha Mohra, da je napisal čudovito hvalnico »Sveta noč« (Hvalnice in otroške pesmi, str. 53).

Na božični večer sva šla peš do vasice in nekoliko tiho posedela v majhni, skromni cerkvi in poslušala lepo orgelsko glasbo. Ko sva se napotila domov, naju je zajela hladna, jasna zimska noč. Hodila sva pod zvezdnim baldahinom in hodila skozi tiho spokojnost novozapadlega snega. Nemara je bila noč prav takšna, ki je pomočnika duhovnika navdihnila, da je pred več kot sto leti

napisal besedilo pesmi ene najlepših hvalnic vsega krščanskega sveta.

Med hojo sva se z družabnikom pogovarjala o najinih upih in sanjah. Govorila sva o svojih ciljih in o tem, kaj si želiva, da se nama v življenju zgodi. Dlje sva se pogovarjala, resnejša sva postajala glede tega, da bi dosegla to, o čemer sva govorila. Ko sva hodila v soju polne lune, sva oba sprejela resne sklepe.

Tisto noč sem se zavezal, da svojega časa ne bom zapravljaj. Gospodu sem se odločil služiti z novimi močmi. Odločil sem se, da bom poveljal vsak poklic, ki ga bom prejel v Gospodovem kraljestvu.

Tisti večer sem se tudi odločil, s kom se bom poročil. Nisem vedel, kako ji je ime, toda v mislih sem imel, kakšne vrste osebnost bo – takšna, ki živi po evangeliju in ki je duhovno močna. Svojemu družabniku sem jo celo opisal – da bo velika 165 centimetrov, da bo imela modre oči in da bo plavalaska. Sestra Wirthlin ustreza vsemu opisu, s katerim sem jo takrat opisal, ne da bi jo poznal. Tako je bila tista noč torej zame pomembna.

Dve leti in pol sta minili in preden sem se zavedel, sem bil spet doma. Spominjam se, dasem slišal, da je nekdo omenil ime: Elisa Rogers, dekle, ki je na fakulteti v Hotelu Utah organizirala ples. To ime mi je odzvanjalo v ušesih. Odločil sem se, da jo moram spoznati.

Spomnim se trenutka, ko sem jo prvič videl. Ker sem prijatelju napravil uslugo, sem šel k njej domov, da bi pobral njeno sestro. Elisa je odprla vrata, jaz pa sem ostrmel. Stala je pred menoj, lepa, velika 165 centimetrov, modrih oči, svetlih las.

Tudi ona je morala nekaj začutiti, ker mi je rekla: »Vem, kdo je ti.«

Hitro se je ovedla, da je napravila slovnično napako. Da boste bolje razumeli, morate vedeti, da je diplomirala iz angleščine.

Celo po vseh teh letih se spominja, kako nerodno ji je bilo tisti trenutek. Seveda, moja pripoved te zgodbe stvari ne bo olajšala, ampak verjamem, da mi bo odpustila.

Od takrat, ko sem na božični večer v Oberndorfu sprejel tiste odločitve, je minilo šest desetletij. V teh minulih letih se je zgodilo marsikaj. Moje slutnje glede igranja ameriškega nogometa so bile

pravilne; nikdar več ga nisem igral. Sem pa končal fakulteto. Kljub vsemu pa nikdar nisem obžaloval, ker sem služil misijon in se posvetil služenju Gospodu. Zaradi tega je bilo moje življenje polno dogodivščin, duhovnih izkušenj in radosti, ki presega razumevanje.

Veliko se vas je nemara zdaj znašlo v tistem življenjskem obdobju, ko izgubljate pogum ali ste osamljeni. Nemara se počutite nekoliko izgubljeni, morda vas je celo nekoliko strah. Vsak se je že kdaj tako počutil. Vsak se je spraševal, ali bo njegovo življenje naposled srečno.

Pred več kot dvema tisočletjema je Aristotel predpostavljajal, da imamo vsi, ki živimo, isti osnovni cilj: da bi bili srečni (gl. *Nicomachean Ethics*, 1. knjiga, 4., 7. pog.). Po osemdesetih letih življenja sem začel zbirati zamisli o tem, zaradi česar so ljudje srečni ali supešni. Rad bi vam povedal pet stvari, ki vam bodo, če jih boste vzeli resno in jih v življenju upoštevali, prinesle srečo, uspeh, izpolnitev in to, da boste prejeli dediščino v celestialnem kraljestvu.

Verujte v nebeškega Očeta

Prvič, verujte v svojega nebeškega Očeta. Ve, kdo ste. Ko molite, vas posluša. Ima vas rad. Skrbi za vas. Želi vam le najboljše.

Potem ko sem nekaj časa služil v Salzburgu, so me premestili v Zrich v Švici. Ko sem bil tam, je k meni prišel brat Julius Billeter, član Cerkve. Bil je poklicni rodoslovec in povedal mi je, da je pri svojem delu videl kar nekaj priimkov Wirthlin. Ponudil se je, da bi poiskal moje družinske korenine. Pisal sem domov in očetu se je to zdela čudovita priložnost, zato smo ga najeli in je začel.

Čez leto dni mi je izročil knjigo. Bila je dolga 35 centimetrov in široka 45 centimetrov, tehtala pa je približno šest kilogramov. V njej je bilo skoraj 6.000 imen mojih prednikov. To je bila neprecenljiva knjiga, ki sem jo skrbno varoval. Tik pred svojo razrešitvijo sem dragoceno knjigo spravil v kovček skupaj z nekaj drugega imetja in ga s parnikom poslal domov. Molil sem, da bi prispel varno in da se dragoceno družinsko rodoslovje ne bi izgubilo.

Domov sem prispel pred kovčkom. Tedni so minevali. Kovčka ni bilo. Začelo me je skrbeti, da se je nenadomestljiva knjiga izgubila. Šest mese-

cev po prihodu v Salt Lake Cityju sem prejel klic iz skladišča Union Pacific. Moj kovček je prispel. Stekel sem tja, da bi ga prevzel, toda ko sem ga zagledal, sem se zgrozil. Ključavnica na kovčku je bila polomljena.

Privzdignil sem pokrov in ko sem pogledal noter, sem bil še bolj zgrožen. Vse je bilo premočeno. Še več, videl sem, da je nekdo moje stvari premetal. Nekaj jih je manjkalo.

Previdno sem odstranjeval plasti obleke in iskal svojo dragoceno knjigo. Ko sem se je dotaknil, mi je srce zapelo od radosti. Ne le, da je bila tam, temveč so bile strani popolnoma suhe! Vem, da je bila knjiga ohranjena zaradi božanskega posredovanja.

Odrešenik je vprašal: »Ali ne prodajajo dveh vrabcev za en novčič? In vendar nobeden od njiju ne pade na zemljo brez vašega Očeta. Vam pa so celo vsi lasje na glavi prešteti. Ne bojte se torej! Vi ste vredni več kakor veliko vrabcev.« (Mt 10:29–31)

Nadalje, če je reševanje knjige pred morsko vodo vredno nebeške pozornosti, koliko bolj se nebeški Oče zaveda vašega življenja in vaših potreb?

Predsednik Thomas S. Monson mi je ob neki priložnosti izjavil naslednje: »Vse vodi skrbna roka. Ko se kaj zgodi, to pogosto ni naključje. Ko se bomo nekega dne uzrli nazaj na navidezna naključja v svojem življenju, bomo spoznali, da nemara sploh niso bila naključna.«

Gospod pozna vaše preizkušnje. Pozna vaše zmage. In če boste »[zaupali] v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne [zanašali, temveč ga] na vseh svojih poteh [spoznavali], bo on uravnaval [vaše] steze« (Prg 3:5–6).

Zadajte si pravične cilje

Drugič, zadajte si pravične cilje. Ko boste hodili po svoji življenjski poti, se bo za vašo pozornost potegovalo veliko stvari. Pozornost vam bo hotelo odvrniti neskončno stvari. Klicali vas bodo ljudje in stvari, ki bodo peli pesmi siren bogastva, užitarstva in moči.

Uspeh je zapeljiva beseda. O tej témi je bilo napisanih na tisoče knjig. Obljubljajo denar, svobodo, užitarstvo in lagodje. Na tisoče ljudi je ponudilo prav toliko zanesljivih formul do bogastva. Na primer, uspeh v treh korakih, ki ga pripisujejo

J. Paulu Gettyju, je: »Vstajajte zgodaj. Trdo delajte. Naletite na nafto.«

Druge, nemara bolj koristoljubne formule, zagovarjajo in sicer ene same teme: Z vsemi mislimi, občutki in dejanji se osredotočite na svoje cilje. Cilj si morate želeti z vso strastjo srca. Z vsako mislijo se morate osredotočiti na cilj. Z vsemi močmi se morate osredotočiti na doseganje svojega cilja.

Če boste tako delali pri pravičnih ciljih, bodo te metode, seveda, imele veliko vrednost. Težava je v tem, da iskanje bogastva, užitka in moči večinoma vodi na tisti kraj, ki se na prvi pogled zdi prijeten, toda bolj se mu približate, jasneje vidite, kaj v resnici je. Cena za posvetni uspeh je preveč pogosto vaša rojstna pravica. Tisti, ki sklenejo takšno kupčijo, se bodo nekoč počutili kot Ezav, ki je potem, ko je spoznal, kaj je izgubil, »glasno in bridko zajokal« (1 Mz 27:34).

Naslednja past, v katero se pogosto ujamemo, ko nas obsede uspeh, je, da si pripisujemo moč svojih rok in svojih misli ter pozabimo Gospoda, ki nas je blagoslovil in nas napravil uspešne.

Mojzes je izraelskim otrokom rekel: »Ko boš jedel do sitega, zidal lepe hiše in v njih prebival, ko se ti bo množilo govedo in drobnica, množilo srebro in zlato in vse tvoje imetje, [...] pa boš rekel v svojem srcu: 'Moja moč in sila moje roke mi je pridobila to bogastvo.' [...]

Če pa bi vendarle pozabil Gospoda, svojega Boga, in hodil za drugimi bogovi, jim služil in se jim priklanjal, vam danes zagotavljam, da boste gotovo uničeni.« (5 Mz 8:12, 13, 17, 19)

Mar mislite, da lahko uporabite denar, ki ste ga prislužili v tem življenju kot plačilno sredstvo v naslednjem? V življenju na prvo mesto postavite nebeškega Očeta. Zavežite se, da mu boste sledili in izpolnjevali njegove zapovedi in si vsak dan prizadevali, da boste postali bolj podobni Kristusu. V svojih prizadevanjih se osredotočite na pridobivanje nebeškega bogastva. Vse drugo se bo slednjič končalo z razočaranjem in žalostjo.

To me opominja na Odrešenikovo priliko o možu, ki si je močno prizadeval pridobiti bogastvo. Imel je toliko dobrin, da ni imel dovolj velike sobe, v katero bi jih dal. Zato je zgradil velike skednje, kjer bi jih spravil. Predstavljal si je, da se bo brž, ko

bo imel varen kraj za vse svoje imetje, upokojil in užival življenje – jedel bo, pil in veseljačil.

Toda ravno ko je končal z gradnjo svojih poslopij, mu je Bog rekel: 'Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe, in kar si pripravil, čigavo bo?' (Lk 12:20)

Resno vprašanje, ki ga je Odrešenik zastavil ljudem v svojem času, kot odmev prihaja k nam: »Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi?« (Mt. 16:26)

Ali je denar vedno nekaj slabega? Na to vprašanje je odgovoril Jakob, prerok iz Mormonove knjige. Svoje ljudstvo je učil naslednje: »O svojih bratih mislite kot o sebi in bodite prijatelji z vsemi in radodarni s svojim imetjem, da bodo bogati kakor vi.

Preden pa iščete bogastvo, iščite Božje kraljestvo.

In potem, ko boste prejeli upanje v Kristusa, boste prejeli bogastvo, če si boste zanj prizadevali; in iskali ga boste z namenom, da boste delali dobro – da boste oblačili gole in hranili lačne in osvobajali ujete in lajšali bolečine bolnim in prizadetim.« (JakK 2:17–19)

Mojzes je ljudem v svojih dneh rekel: »Če bo pri tebi revež, kateri izmed tvojih bratov, v katerem koli kraju v tvoji deželi, [...] ne zakrknj svoje ga srca in ne zapiraj roke pred svojim revnim bratom.« (5 Mz 15:7)

Delajte, da boste cilje dosegli

Tretjič, potem ko ste si zadali pravične cilje, delajte na vso moč, da jih boste dosegli. Takole je rekel starešina David O. McKay (1873–1970), ko je bil v zboru dvanajstih apostolov: »Zavedajmo se [...], da je *privilegij dela* dar, da je *moč*, da lahko delamo, blagoslov, da je *ljubezen* do dela uspeh.« (v Conference Report, okt. 1909, str. 94; poudarki v izvorniku)

Delo je terapija za dušo. Evangelij Jezusa Kristusa je evangelij dela. Verjamem, da veliko brezdelja, ki ga doživljamo, izvira iz nerazumevanja Gospodove odkupne daritve. Ne moremo preprosto posedati in nič delati in pričakovati, da bomo v duhovnih in posvetnih stvareh uspešni. Narediti moramo vse, kar je v naši moči, zato da bi cilje dosegli, Gospod pa bo poskrbel za naš primanjkljaj.

Zapomnite si besede predsednika Gordona B. Hinckleyja: »Glavnino dela na svetu ne opravijo geniji. Opravijo ga navadni ljudje, ki imajo uravnoteženo življenje, ki so se naučili delati na izjemen način.« (Our Fading Civility, uvodni govor na Univerzi Brigham Younga, 25. apr. 1996, str. 15)

Naj vam povem o nekem izjemnem posamezniku, ki je za svoje življenje prevzel odgovornost in nekaj napravil iz sebe kljub skromnim začetkom. Ime mu je dr. Ben Carson. Dr. Carson se je rodil in odraščal v revnih predmestjih Detroita. Odraščal je brez očeta. Njegova mama je prevzela odgovornost za skrb za družino in ta občutek za odgovornost predala svojemu sinu.

Dr. Carsen je rekel, da je mama svojim otrokom pogosto dejala: »Ali imate možgane?« Če so odgovorili z da, je nadaljevala: »Potem lahko premislite, kako bi prišli iz tega položaja. Ni pomembno, kaj je storil Johnny ali Mary ali kdo drug. Vi imate možgane in lahko premislite, kako boste iz težav izšli.«

Dr. Carsen je pripovedoval:

»Počasi sem spoznaval, da sem jaz tisti, ki vodi, da grem lahko povsod, kamor hočem, in da lahko naredim vse, kar hočem. Edini človek, ki v resnici določa oziroma omejuje moj uspeh, sem jaz sam. Brž ko sem to razumel, je vsa miselnost žrtve šla naravnost skozi okno. Spoznal sem, da mi ni treba posedati in čakati, da bo kdo kaj naredil zame.« (Seeing the Big Picture: An Interview with Ben Carson, M.D., *Saturday Evening Post*, julij/avgust 1999, str. 50–51)

Dr. Carsen ni posedal in čakal, da bi kdo kaj naredil zanj. Prevzel je nadzor nad svojim življenjem. V šoli je pridno študiral in mu je šlo dobro – dovolj dobro, da je nadaljeval in postal zdravnik. Slednjič je toliko napredoval, da je postal direktor pediatrične nevrokirurgije v otroški bolnišnici Johns Hopkins v Baltimoru, svetovno znani bolnišnici. Leta 1987 je dr. Carson opravil prvo uspešno operacijo pri ločitvi siamskih dvojčkov, katerih glavi sta bili z zadnjim delom zrasli skupaj.

Sokrat je rekel: »Bogovi nam vse dobre stvari prodajo za ceno našega dela.« (Xenophon, *Recollections of Socrates*, 2. knjiga, 1. pog., 20. razdelek)

Predsednik Gordon B. Hinckley je to izjavo ponovil takole: »Pod nebom ni nadomestila za plodno delo. To je postopek, v katerem sanje postanejo resničnost. To je postopek, v katerem brezdolne vizije postanejo dinamični dosežki.

To je delo, ki v življenju povzroča spremembe. Če smo širokega obzorja in uporabljamo svoje spretnosti, je prav to tisto, kar nas bo dvignilo nad povprečje.« (v President Hinckley Shares 10 Beliefs with Chamber, *Church News*, 31. jan. 1998, str. 3)

Poveličanje poklica

Četrtrič, poveličajte svoje poklice in bodite zvesti člani Cerkev. Ko gremo v Cerkev, se obdamo z ljudmi, s katerimi imamo skupno obvezo, da spolnujemo zapovedi in sledimo Odrešeniku.

Nekateri Cerkev napačno pojmujejo kot kraj, kjer se zbirajo popolni ljudje, da bi govorili o popolnih stvarih ali imeli popolne misli oziroma občutke. Ali lahko hitro odpravim takšno misel? Cerkev je kraj, kjer se zbirajo nepopolni ljudje, da si pomagajo in se spodbujajo, ko si prizadevajo, da bi se vrnili k nebeskemu Očetu. Vsak od nas bo na Zemlji potoval po drugačni poti. Vsak bo napredoval z različno hitrostjo. Skušnjave, s katerimi se bori vaš bližnji, se vas nemara sploh ne bodo dotaknile.

Nikoli zviška ne glejte na tiste, ki so manj popolni od vas. Nikdar naj vas ne razjezi, ker nekdo ne zna govoriti tako dobro kot vi, ne zna voditi tako dobro kot vi, ne zna služiti tako dobro kot vi, ne zna šivati ali okopavati ali žareti tako dobro kot vi.

Cerkev je skupnost, ki se izboljšuje skupaj, s ciljem, da pomaga vsakemu Božjemu sinu in hčeri, da se bo vrnil v Božjo navzočnost. Eden od načinov, da ovrednotite svojo vrednost v Božjem kraljestvu, je, če se vprašate: »Kako dobro pomagam drugim, da bi dosegli svoj potencial? Ali druge v Cerkvi podpiram, ali jih rušim?« Če druge rušite, rušite Božje kraljestvo. Če druge izgrajujete, izgrajujete Božje kraljestvo.

Naslednji test vaše vrednosti v kraljestvu je, če se vprašate, ali si dejavno prizadevate poveličati svoj poklic v Cerkvi. Če svoj poklic poveličate, ne greste zgolj skozi korake; sebe izzovete, da boste služili tam, kamor ste poklicani, z vsem srcem, prizadevnostjo, umom in močjo.

Če v Cerkvni nimate poklica, ali boste šli k škofu in mu povedali, da bi radi služili, da ste pripravljene pomagati pri delu?

Če boste zvesto služili, vas bo spremljal Gospod in boste občutili njegovega Duha ter njegovo roko, ki vas bo vodila.

Predsednik Boyd K. Packer iz zbora dvanajstih apostolov je pred mnogimi leti na generalni konferenci povedal zgodbo o Josephu Millettu, malo znanemu članu Cerkve.

Živel je v zgodnjih dneh Cerkve in prišel čez planjave z drugimi zvestimi člani, da bi obdeloval divjino in našel svoj novi dom. V tistih prvih letih je bilo hrane pogosto malo. Zlasti so bile težke zime in dni je bilo pogosto več kot hrane, ki je bila shranjena.

Joseph Millett je v dnevnik zapisal: »Eden mojih otrok je prišel in rekel, da je ljudem pri bratu Newtonu Hallu zmanjkalo kruha in da ga tisti dan niso imeli.

Našo moko v vreči sem dal na pol in jo nameraval poslati bratu Hallu. Ravno takrat je prišel brat Hall.

In rečem: 'Brat Hall, ali vam je zmanjkalo moke?'

'Brat Millett, nimamo je.'

'No, brat Hall, tu jo je nekaj v vreči. Dal sem jo na pol in sem vam jo nameraval poslati. Tvoji otroci so mojim povedali, da vam jo je zmanjkalo.'

Brat Hall je začel jokati. Rekel je, da je poskusil pri drugih, vendar je ni mogel dobiti. Šel je v cedrov gozdič in molil h Gospodu in Gospod mu je rekel, naj gre k Josephu Millettu.

'No, brat Hall, tega mi ni treba vračati. Če te je ponjo poslal Gospod, mi zanjo ne dolguješ ničesar.' [...]

Ne morete si misliti, kako dobro sem se počutil, ker sem vedel, da je Gospod vedel, da obstaja takšen človek, kot je Joseph Millett.« (dnevnik Josepha Milletta, lastnoročno napisano, zgodovinski arhivi, Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni; navedek iz Boyd K. Packer, *A Tribute to the Rank and File of the Church, Ensign*, maj 1980, 63)

To je čudovit občutek – da veš, da ti Gospod dovolj zaupa in te ima rad, da te hoče uporabiti za blagoslavljanje življenj drugih. Bratje in sestre, nebeški Oče bi vas rad uporabil za isti namen. Ko poveljučujete svoj poklic in delate dobro, vam obljubljam, da bo Gospod nad vas izlil tako velike blagoslove zadovoljstva in radosti, da ne boste imeli dovolj prostora, da bi ji sprejeli.

Uživajte na potovanju

Petič, uživajte na potovanju. Božji ljudje so radostni ljudje. Razumemo, da so časi, ko smo resni, spoštljivi in predani; razumemo tudi, da posedujemo radostna načela večnega življenja.

Toliko je stvari, zaradi katerih se lahko smehljamo, smo srečni, da, se celo zaradi njih smejimo.

Tako veliko med nami jih vedno čaka, da bi bili srečni. »Če bi le lahko diplomiral, če bi si le lahko privoščil avto, če bi se le lahko poročil...« Za preveč ljudi je sreča za obzorjem, ki je ni moč doseči. Vsakič, ko pridemo na vrh enega hriba, se nam sreča nasmiha z naslednjega.

Grozno je, če vedno čakamo na jutri, smo vedno odvisni od jutri, se vedno opravičujemo za današnji dan, ker smo prepričani, da bomo samo v prihodnosti posedovali to, kar nas bo izpolnilo.

Ne čakajte na jutri. Ne čakajte na pravo službo, pravo hišo, pravo plačo, pravo številko obleke. Bodite srečni danes. Bodite srečni sedaj.

Abraham Lincoln je dejal: »Večina ljudi je tako srečnih, kot se odločijo, da bodo.« (v John Cook, zbral, *The Book of Positive Quotations*, 1997, str. 7)

Odločite se, da boste srečni – čeprav nimate denarja, čeprav nimate čiste kože, čeprav nimate Nobelove nagrade. Nekaj najsrečnejših ljudi, ki jih poznam, nimajo nič od tega, za kar svet vztraja, da je potrebno za zadovoljstvo in radost. Zakaj so srečni? Predpostavljam da zato, ker ne poslušajo dovolj dobro. Ali pa ker poslušajo zelo dobro – to, kar jim pravi srce. Slavijo v lepoti Zemlje. Slavijo v rekah in kanjonih in v klicu taščic. Slavijo v ljubezni svoje družine, opotekajočih se korakih otročiča, v modrem in blagem smahljaju starejših.

Slavijo v poštenem delu. Slavijo v svetih spisih. Slavijo v navzočnosti Svetega Duha.

Eno vem zagotovo: čas, ki ga imamo tu, mine prehitro. Nič več ne upravljajte časa na klopci, ko opazujete, kako gre življenje mimo vas.

Vam lahko dam še en nasvet? Bodite se pripravljene smejati na svoj račun. Brž ko so starešino Matthewa Cowleyja (1897–1953) poklicali v zbor dvanajstih apostolov, ga je predsednik J. Reuben Clark (1871–1961) povabil v svojo pisarno in se z njim posvetoval glede njegovega novega poklica. Predsednik Clark je bil eden največjih voditeljev in mislecev Cerkev. Zapustil je položaj veleposlanika Združenih držav v Mehiki, zato da je sprejel položaj v Prvem predsedstvu Cerkev. Bil je človek, ki je bil že dolgo vajen nositi breme težke odgovornosti.

Ko se je sestanek med starešino Cowleyjem in predsednikom Clarkom bližal koncu, je predsednik Clark rekel: »No, fant moj, otrok (predsednik Clark je vse člane zbora dvanajstih klical 'otrok') – torej, otrok, ne pozabi šestega pravila.« Starešina Cowley je vprašal: »Katero je šesto pravilo?« Predsednik Clark je rekel: »Sebe ne jemlji preveč presneto resno.« Starešina Cowley je vprašal: »Kaj pa drugih pet?« Predsednik Clark je rekel: »Ni jih.« (*Matthew Cowley Speaks*, 1954, str. 132–133)

Nekateri sebe jemljejo tako resno, da se jim zdi, da niso celostni, dokler se ne najdejo. Nekateri opustijo družino, službo in izobraževanje, zato da bi odkrili, kdo so.

George Bernard Shaw je rekel: »Bistvo življenja ni to, da bi našel sebe. Bistvo življenja je to, da bi sebe ustvaril.« Naj vas ne skrbi, da bi morali iskati, kdo ste; vso svojo moč osredotočite na ustvarjanje tiste vrste osebnosti, katera hočete postati! Odkrili boste, da boste s tem, ko boste hodili po tej poti, ne le našli sebe, temveč so tudi možnosti, da boste prijetno presenečeni in ponosni na osebo, ki jo boste našli na poti.

Niti trenutka več ne odlašajte. Vsak trenutek je dragocen. Sedaj se odločite, da boste iz svojega življenja naredili nekaj neverjetnega!

Nedolgo tega sem imel priložnost, da sva se s sestro Wirthlin vrnila na kraj, kjer sem začel služiti misijon. Zadolžili so me, da sem organiziral avstrijski kol v Salzburgu. V nekem smislu sem se počutil, kakor da bi se vrnil domov. Spomnil sem se dni, ko sem hodil po tistih tlakovanih ulicah in se spraševal, če bo sploh kdaj dovolj članov, da

bodo ustanovili majhen oddelek. Pa sem bil leta kasneje tu in organiziral kol. V srcu sem bil neizrekljivo srečen, ko sem gledal po občestvu zvestih članov in ko sem se spominjal časa, ki sem ga tam preživel.

Ko se sedaj ozrem na vse to, se sprašujem, če tisti čas preizkušenj in osamljenosti nemara ni bil potreben, zato da sem okrepil svoj značaj in si izostril željo, da bi uspel. Tisti čas navideznega neuspeha je bil nemara najbolj potreben v mojem življenju, ker me je pripravil na večje stvari v prihodnosti.

Ko sem bil tam, sva z ženo odpotovala v Oberndorf. Hodila sva po isti cesti, po kateri sva pred številnimi leti hodila z družabnikom. In tam sem ji pred veličastnimi gorami in prvinsko lepoto tiste male bavarske vasice ponovno pripovedoval o tihi noči, ko sem družabniku opisal žensko, s katero se bom poročil.

Odločitve, ki sem jih sprejel tisti sveti večer v Oberndorfu v Avstriji, so bile v mojem življenju moja gonilna sila. Čeprav se moram še veliko naučiti in opraviti, sem si po svojih najboljših močeh prizadeval, da bi imel vero v Boga; po svojih najboljših močeh sem si prizadeval, da bi se osredotočil na to, kar je v življenju pomembno; po svojih najboljših močeh sem trdo delal pri pravičnih nalogah; po svojih najboljših močeh sem povečeval svoje poklice, ki sem jih prejel v Cerkvi; in po svojih najboljših močeh sem naredil vse, da bi na potovanju užival.

Da bi tudi vi lahko naredili tako, ko boste iz svojega življenja ustvarili nekaj, kar bo vredno vaše božanske dediščine.

Pričujem, da je namen mojega poslanstva v daljni Evropi isti sedaj, kot je bil takrat: pričevati, da imamo ljubečega nebeškega Očeta in tudi njegovega ljubljene Sina, Jezusa Kristusa, ki nam je dal veličastno odkupno daritev. Pričujem, da je bil Joseph Smith Božji prerok, ki je prejel polnost večnega evangelija in ki je v teh poslednjih dneh na Zemlji ustanovil Gospodovo Cerkev. Pričujem, da je Gordon B. Hinckley danes naš prerok, videc in razodevalec.

Ko boste uresničevali pravične želje, bo Gospod z vami in vam bo usmerjal poti. Želi, da ste srečni in uspešni. Želi, da pridete k njemu. Da bi na svojem potovanju skozi življenje našli mir in radost!

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Ali soglašate z Aristotelovim pogledom, da je namen življenja to, da smo srečni? Svoj odgovor pojasnite.
- Ali lahko, glede na starešino Wirthlina, naštejete »pet stvari, ki vam bodo, če jih boste vzeli resno in jih v življenju upoštevali, prinesle srečo, uspeh, izpolnitev in [...] dediščino v celestialnem kraljestvu«?
- Napravite seznam stvari, ki vam prinašajo radost in srečo. Pojasnite, kako vi vam te stvari lahko pomagale, da bi kot voditelj ohranili pozitiven in vesel pristop.
- Poiščite odlomek iz svetih spisov, ki vas spravi v dobro voljo.

PRVE STVARI POSTAVIMO NA PRVO MESTO

»Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatovi vlamljajo in kradejo: nabirajte pa si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja, in kjer tatovi ne vlamljajo in ne kradejo. Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce. [...] Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo.« (Mt 6:19-21, 33)

NAČELO VODENJA

Voditelji naj svoj urnik načrtujejo z mislijo na večnost.

POGLAVJA LEKCIJE

1. Voditelji naj dajo večji poudarek večnemu življenju kot pa posvetnim stvarjem.
2. Pomembna lastnost cerkvenih in družinskih vodij je ravnotežje.
3. Voditelji se morajo naučiti razpolagati s svojim časom.

PRVO POGLAVJE VODITELJI NAJ DAJO VEČJI PODAREK VEČNEMU ŽIVLJENJU KOT PA POSVETNIM STVAREM.

RAZLAGA

V pridigi na gori je Jezus učil: »Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatovi vlamljajo in kradejo. [...] Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.« (Mt 6:19, 21)

Starešina Delbert L. Stapley, ki je bil član zbora dvanajsterih, je pojasnil: »Obnovo in posvetitev telesa z močjo Svetega Duha pridobimo z življenjem po evangeliju. Naši zakladi dobrih del, ki hodijo pred nami, nam gradijo večno domovanje. Če miselnost nekoga pod vplivom duha preslikamo v večnost, bo bolje razumel in imel jasnejšo vizijo Božjega načrta, ki pomaga zarisati pravo pot nazaj v Božjo navzočnost. Večnost imejte v zemeljskem življenju vedno pred očmi in svoja dejanja ter presojo in odločitve postavite na temelju Božjih večnih zakonov. Izobraževati se moramo ne le za čas, ampak tudi za večnost.« (v Conference Report, sept. – okt. 1967, str. 75)

Starešina M. Russell Ballard, ki je bil takrat še član prvega zbora sedemdeseterih, je svetoval:

»Zapomnite si, večnost je zdaj in ne megljena, daljna prihodnost. Vsak dan, prav zdaj se pripravljamo na večno življenje. Če se ne pripravljamo na večno življenje, se pripravljamo na nekaj drugega, verjetno na nekaj, kar je veliko manj.« (v Conference Report, sept. – okt. 1978, str. 100 ali *Ensign*, nov. 1978, str. 66)

Predsednik Harold B. Lee, ki je bil takrat svetovalec prvega predsedstva, je svetoval: »Večina ljudi pri razporejanju časa nima določenih prioritet in večina jih pozabi, da morajo biti prve prioritete ohranitev osebne duhovne in telesne moči. Nato pride družina, nato Cerkev in potem poklici – in za vse si je potrebno vzeti čas.« (*The Teachings of Harold B. Lee*, uredil Clyde J. Williams, 1996, str. 615)

Starešina Ballard je, potem ko je postal član zbora dvanajsterih, dodal naslednji nasvet: Naprej premislite o svojem življenju in si postavite prioritete. Redno si vzemite tih čas za globok premislek o tem, kam greste in kaj morate storiti, da boste tja lahko prišli. Naš vzornik Jezus se je pogosto 'umaknil v puste kraje in tam molil' (Lk 5:16).

Občasno moramo tudi mi storiti tako, da se duhovno prenovimo, kot se je Jezus. Zapišite naloge, ki bi jih vsak dan radi opravili. Ko boste pisali urnik za vsak dan, imejte predvsem v mislih svete zaveze, ki ste jih sklenili z Gospodom.« (v Conference Report, apr. 1987, str. 15 oziroma *Ensign*, maj 1987, str. 14)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Z učenci preberite naslednja odlomka iz Nove zaveze: Mt 6:19-21 in Lk 12:13-21. Pogovarjajte se, kaj nas ta dva odlomka učita o tem, kako pomembne so posvetne in večne stvari (gl. tudi razlago).

Učenci naj naštejejo seznam dejavnosti in zadev, ki tekmujejo za njihov čas. Na seznamu je lahko preučevanje svetih spisov, služenje, delo, druženje s prijatelji, preživljanje časa z družino, treniranje, delo za šolo in sprostitev. Učenci naj vsako dejavnost na seznamu razporedijo od najbolj do najmanj pomembne, pogovorite pa se tudi o njihovih merilih za razporejanje.

Prepričajte se, da učenci razumejo, da je občasno potrebno na stran dati tudi najpomembnejše prioritete, da bi se odzvali na nekaj nujnega, opravili pomembno nalogo ali služili drugim. Podobno so lahko tudi prioritete, ki se iz večnega vidika zdijo manj pomembne, kot na primer delo za šolo, zelo pomembne za pripravo na bodoče služenje v kraljestvu. Pri vseh prioritetah moramo v življenju ostati osredotočeni na Jezusa Kristusa in evangelij.

DRUGO POGlavJE POMEMBNA LASTNOST CERKVENIH IN DRUŽINSKIH VODITELJEV JE RAVNOTEŽJE.

RAZLAGA

Predsednik Ezra Taft Benson je zapisal: »Glede Jezusovih priprav na služenje sveti spisi navajajo, da je 'napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh' (Lk 2:52). To vključuje štiri glavna ciljna področja: duhovno, duševno, telesno in družbeno. 'Kakšne vrste ljudje morate torej biti?' je vprašal Učenik in odgovoril: 'Resnično, povem vam, prav kakršen sem jaz.' (3 Ne 27:27) Sedaj imamo življenjski cilj – da hodimo po njegovih stopinjah, da se izpopolnimo v vseh vrlinah, kot se je on.« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, str. 383–384)

Starešina Spencer W. Kimball je, ko je bil član zbora dvanajsterih, pričeval: »Odrešenik je imel prijetno osebnost, bil je prijazen, ljubezniv, razumevajoč, nikdar ni skrenil s poti, bil je v popolnem ravnovesju. V njegovem življenju ni bilo skrajnosti.« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, uredil Edward L. Kimball, 1982, str. 13)

Starešina Neal A. Maxwell iz zbora dvanajstih apostolov je učil: »Glede na različna življenjska obdobja Gospod želi, da so njegovi učenci in Cerkev kot celota v ravnovesju. Vsi ne moremo biti jadra in nihče sidro. Še več, ko rastemo morata biti 'korenina in krošnja po moči enaki' (JakK 5:66), kar nas spodbuja, da prestanemo tako vročino kot mraz.« (*If Thou Endure It Well*, 1996, str. 122)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učenec naj naglas prebere verz iz Evangelija po Luku 2:52. Na tablo napišite besede iz tega verza, ki opisujejo, kako vse je Jezus Kristus rasel. (*modrost, rast, milost pri Bogu in pri ljudeh*) Poleg teh besed zapišite: *duševni, telesni, duhovni in družbeni* (gl. razlago). Učenci naj se pogovarjajo o izzivih ohranjanja ravnovesja na teh področjih.

Razmislite, da bi se pogovarjali o tem, da imamo včasih zaradi okoliščin začasno »neuravnovešeno« življenje. Na primer, študentje na univerzah lahko porabijo nenavadno veliko časa a študij. Čeprav je to lahko začasno potrebno, študentje ne bi smeli popolnoma zanemariti razvoja na drugih življenjskih in osebnostnih področjih. Škofov urnik se včasih zdi »neuravnovešen« v smislu tega, da ga lahko dolžnosti v oddelku omejujejo pri tem, da bi več časa preživel z družino. Vsekakor mora storiti vse, kar je v njegovi moči, da bi z njimi preživel dovolj časa, in se nato zanesti na Gospoda, da mu bo pomagal zadovoljiti njihove potrebe.

TRETJE POGlavJE VODITELJI SE MORAJO NAUČITI RAZPOLAGATI S SVOJIM ČASOM.

RAZLAGA

Cerkveni voditelji nas spodbujajo, naj postavimo prioritete, ki so skladne z evangelijskimi načeli. Starešina Richard G. Scott iz zbora dvanajstih apostolov je učil: »Odrešenika, njegove nauke in Cerkev postavite v središče svojega življenja. Poskrbite, da bodo vse odločitve skladne z njegovimi merili.« (v Conference Report, apr. 1991, str. 43)

oziroma *Ensign*, maj 1991, str. 34) Starešina Scott je kasneje svetoval: »Nebeški Oče in njegov ljubljeni Sin naj bosta najpomembnejši prioriteti v vašem življenju – pomembnejši od življenja samega, pomembnejši od ljubljenega partnerja oziroma ljubljene partnerke ali otrok ali kogar koli na svetu. Vaša največja želja naj bo, da bi spolnjevali njuno voljo. Potem boste prejeli vse, kar potrebujete, da boste srečni.« (v Conference Report, apr. 1993, str. 43 oziroma *Ensign*, maj 1993, str. 34)

Ob neki drugi priložnosti je starešina Scott svaril: »Del naše zemeljske preizkušnje je, da lahko počnemo tako veliko, na videz zanimivih stvari, da pozabimo glavne razloge, zaradi katerih smo tu. Satan dela zelo trdo, da se bistvene stvari ne bi zgodile. [...]

V tihih trenutkih, ko o tem premišlujete, lahko spoznate, kaj je v življenju nujno pomembno in kaj ni. Bodite modri in ne pustite, da dobre stvari izpodrinejo tiste, ki so bistvene. [...]

Preučite stvari, ki jih počnete v prostem času, v času, ki ga svobodno nadzorujete. Ali opazite, da je se osredotočate na stvari, ki so najvišje prioritete in so najpomembnejše? Ali pa si podzavestno čas stalno zapolnjujete z nepomembnostmi in dejavnostmi, ki nimajo trajne vrednosti, niti ne pripomorejo k doseganju namenov, zaradi katerih ste prišli na svet? Na življenje glejte dolgoročno in ne le na to, kar se bo zgodilo danes ali jutri. *Ne zavrzite tistega, kar si v življenju najbolj želite, za nekaj, kar mislite, da si želite zdaj.*

V obdobju zemeljske preizkušnje morate dovršiti tiste stvari, ki so bistvene. Tem morate dati največjo prednost. Ne smeti jih žrtvovati za manjše stvari, četudi gre za dobre dosežke, vredne truda.« (v Conference Report, apr. 1997, str. 78–79 oziroma *Ensign*, maj 1997, str. 53–54)

Večina od nas se kdaj počuti, kot da nimamo dovolj časa, da bi storili vse, kar bi morali oziroma hoteli. Cerkveni poklici, družinske obveznosti, delo, konjički in drugo se vse poteguje za našo pozornost. Starešina Neal A. Maxwell je, ko je bil član predsedstva prvega zbora sedemdeseterih, svetoval, naj svobodno voljo uporabljamo »tako, da postorimo stvari, ki so najpomembnejše, tako da te stvari niso odvisne od manj pomembnih« (*Deposition of a Disciple*, 1976, str. 58). Cerkveni in družinski vodje morajo življenje osredotočiti na

nebeške zaklade, zato da bodo lahko drugim pomagali, da bodo storili enako.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

S časom razpolagamo iz istih razlogov kot z denarjem: da bi se prepričali, da ga imamo dovolj, da ga bomo porabili za tisto, kar najbolj potrebujemo in si želimo.

Pojasnite, da je prvi korak k razpolaganju s časom, da izračunamo, koliko ga imamo na razpolago. Učence vprašajte, koliko ur je v enem tednu (168). Vprašajte jih, katere dejavnosti morajo delati vsak teden (delo, šola, spanec, prehrana itn.) in naj jih zapišejo na papir. Poleg vsake stvari naj zapišejo, koliko ur tedensko porabijo za tisto dejavnost, in to odštejejo od vseh ur. Na primer, če za delo porabijo štirideset ur tedensko, jim ostane 128 ur. Če za spanje porabijo osem ur dnevno, jim v tednu ostane še 72 ur. Če vsako nedeljo preživijo tri ure v cerkvi, jim ostane še 69 ur.

Ko bodo učenci preračunali ves čas, jih vprašajte, katere dejavnosti *radi* počno v prostem času, in to naj zapišejo na papir. Poleg vsake stvari naj zapišejo, koliko časa mislijo, da bi ji morali tedensko posvetiti, in to odštejte od celote. (Če so nekatere dejavnosti, ki jih želijo početi, vključene že na seznam tistih, ki jih morajo, naj teh ur od celote ne odštejajo dvakrat.)

Poudarite, da ni nujno, da bi nam dejavnosti, ki jim pripisujemo največjo vrednost, vzele večino časa. Na primer, kakšen dan lahko v molitvi preživimo le nekaj minut, a molitev je nemara najpomembnejše, kar v tistem dnevu storimo.

Sedaj dajte vsakemu učencu splošen tedenski koledar. Učenci naj pregledajo seznam dejavnosti, ki jih *morajo* storiti, in naj jih na koledarju označijo. Nato naj dejavnosti, ki bi jih *radi* počeli, zapišejo v čas, ki jim preostane.

Poudarite pomembnost tega, da dajo dejavnostim, ki jim pripisujejo največjo vrednost, najvišjo prioriteto. Predlagajte, naj vsak teden določijo čas za cerkvene cilje za oznanjanje evangelija, odreševanja mrtvih in izpopolnjevanja svetih.

Učencem povejte, da moramo kot voditelji razpolagati tako, da lahko živimo v skladu z evangelijskimi načeli in pomagamo drugim storiti enako.

Pojasnite, da jim koledar lahko pomaga, da se bodo spomnili sestankov in drugih obveznosti in uravnovesili vse dejavnosti, ki se jim zdijo pomembne. Poudarite, da je koledar le eden izmed razpolaganja s časom in jih spodbudite, da poiščejo načine, ki jim ustrezajo.

UČITELJEVI VIRI

starešina M. Russell Ballard
član zbora dvanajstih
apostolov

»Urnovesimo življenjske
potrebe«, v Conference
Report, apr. 1987, str. 14–18
oziroma Ensign, maj 1987,
str. 13–16

Ponovno preučite življenjske prioritete

Dragi bratje in sestre, od zadnje generalne konference sem v življenju občutil moč duhovniških blagoslovov ter moč vere in molitev članov Cerkve. Veliko let sem dajal blagoslove drugim. Postil sem se in molil za njihov blagor in udeležanje vero za njihovo okrevanje. Nedavno sem bil med resno boleznijo sam prejemnik takšne vere, molitev in blagoslovov. Zahvaljujem se vam, bratje in sestre, za molitve, ki ste jih izrekli zame.

Eden mojih kolegov mi je dejal, da se bo iz te bolezni izcimilo nekaj dobrega. Namignil je, da je za vsakogar včasih dobro, da se sooča s težavami, še posebej če se zato poglobi vase, kar nam pomaga, da odprto in pristno ocenimo svoje življenje. To sem storil.

Na večer pred operacijo so zdravniki govorili o možnosti, da imam raka. Ko so me pustili samega, so me navdale misli o moji družini in služenju. Tolažbo sem našel v evangelijskih uredbah, ki nas, če smo zvesti, povežejo z družino. Spoznal sem, da moram zato, da bi lahko dosegel stvari, ki mi pomenijo največ, nekaj prioritete prerazporediti.

Včasih je potrebno, da doživimo osebne težave, da v mislih okrepimo tisto, kar je za nas najpomembnejše in nam je najbolj pri srcu. V svetih spisih je ogromno primerov ljudi, ki se soočijo s težavami, preden se naučijo, kako bolje služiti Bogu in ljudem. Če boste tudi vi v srcu določili in pogumno ocenili svoje življenjske prioritete,

boste nemara lahko ugotovili, kot sem sam, da morate svoje prioritete bolj uravnovesiti.

Vsi se moramo pošteno in jasno izprašati, se zavedati tega, kdo in kaj hočemo postati.

Obnova zavez nam pomaga uravnovesiti življenjske potrebe.

Kot vas večina že ve, lahko obvladovanje zahtevnih in raznolikih izzivov vsakdanjega življenja, kar ni lahko naloga, poruši ravnotežje in složnost, ki jo iščemo. Veliko dobrih ljudi, ki jim je slednje mar, se zelo trudi, da bi ohranili ravnovesje, toda včasih se počutijo preobremenjeni in poraženi.

Mamica štirih, majhnih otrok je rekla: »V mojem življenju sploh ni nobenega ravnovesja. Ves čas mi vzame vzgoja otrok. Komajda utegnem pomisliti še na kaj drugega!«

Mlad oče, ki jobčuti pritisk, ker mora preživljati družino, je rekel: »Moj novi posel zahteva ves moj čas. Spoznavam, da zanemarjam družino in cerkvene dolžnosti, ampak če prebrodim le še eno leto, bom zaslužil dovolj denarja in potem se bodo zadeve umirile.«

Srednješolski dijak je rekel: »Tako veliko različnih vidikov slišimo, da je težko vselej vedeti, kaj je prav in kaj narobe.«

Kako pogosto slišite naslednjo izjavo? »Nihče ne ve bolj kot jaz, kako pomembna je telovadba, ampak v celem dnevu preprosto nimam časa za telovadbo.«

Neka samohranilka je dejal: »Nemogoče se mi zdi opraviti vse, kar moram, da uredim dom in vodim družino. Pravzaprav se mi včasih zdi, da svet od mene zahteva preveč. Ne glede kako trdo delam, nikdar ne izpolnim pričakovanj drugih.«

Druga mati štirih je dejala: »Razpeta sem med občutke samospoštovanja, samozavesti in lastne vrednosti, po drugi strani pa krivde, potrnosti in malodušja, ker ne delam vsega, kar mi pravijo, da moramo, če hočem v celestialno kraljestvo.«

Bratje in sestre, vsi se sem ter tja soočamo s tovrstnimi težavami. To so normalne človeške izkušnje. Mnogi ljudje nosijo breme težkih zahtev po izpolnitvi starševskih, družinskih, zaposlitvenih, cerkvenih ali družbenih obveznosti. Obdržati vse v ravnovesju je lahko zelo težko.

Občasen pregled zavez, ki smo jih sklenili z Gospodom, nam bo pomagal postaviti prioritete in uravnovesiti življenje. Tak pregled nam bo pomagal videti, česa se moramo pokesati in kje spremeniti življenje, da bomo poskrbeli, da bomo vredni obljub, ki smo jih prejeli v zavezah in svetih uredbah. Če hočemo prejeti lastno odrešitev, je potrebno, da dobro načrtujemo in se pre-mišljeno, srčno potrudimo.

Imam nekaj predlogov, za katere upam, da bodo koristili tistim, ki vas skrbi, kako uravnovesiti življenjske potrebe. Ti predlogi so povsem osnovni; če ne boste previdni, njihovo bistvo hitro spregledali. Potrebovali boste močno predanost in osebno samoobvladanje, da jih boste vključili v svoje življenje.

Za določanje prioritet morate gledati iz vidika večnosti.

Naprej premislite o svojem življenju in si postavite prioritete. Redno si vzemite tih čas za globok premislek o tem, kam greste in kaj morate storiti, da boste tja lahko prišli. Naš vzornik Jezus se je pogosto »umaknil v puste kraje in tam molil« (Lk 5:16). Občasno moramo tudi mi storiti tako, da se duhovno prenovimo, kot se je Jezus. Zapišite naloge, ki bi jih radi opravili vsak dan. Ko boste pisali urnik za vsak dan, imejte v mislih predvsem svete zaveze, ki ste jih sklenili z Gospodom.

Postavite si dosegljive kratkoročne cilje

Drugič, postavite si dosegljive kratkoročne cilje. Postavite cilje, ki so uravnoteženi – ne preveč in ne premalo ciljev in ne previsokih ali prenizkih. Zapišite dosegljive cilje in jih glede na pomembnost poskusite doseči. Pri postavljanju ciljev molite za vodstvo.

Spomnite se, da je Alma rekel, da bi bil rad angel, da bi lahko »govoril z Božjo trobento, [...] pretresel zemljo in klical vse narode h kesanju« (Al 29:1). Nato je rekel: »A glej, človek sem in v svoji želji grešim; kajti moral bi se zadovoljiti s tem, kar mi je Gospod dodelil. [...]

Zakaj bi želel več kakor to, da opravljam delo, h kateremu sem bil poklican?« (Al 29:3, 6)

Poskrbite za finančno odgovornost in varnost

Tretjič, vsakdo se v življenju sooča z finančnimi izzivi. S preudarno sestavljenim proračunom

nadzorujete, kaj res potrebujete, in to skrbno primerjajte z mnogimi stvarmi, ki si jih v življenju želite. Veliko preveč posameznikov in družin je zabredlo v prevelike dolgove. Bodite previdni pri mamljivih ponudbah za izposojno denarja. Veliko lažje si je denar izposoditi, kot pa ga vrniti. Bližnjic do finančne varnosti ni. Ni načrta, s katerim bi hitro obogateli, ki bi se obnesel. Najbrž nihče ne potrebuje načela uravnovešenosti v življenju bolj kakor ljudje, ki so nagnjeni h kopičenju »stvari« v tem svetu.

Svojega denarja ne zaupajte drugim, ne da bi temeljito preučili vsako predlagano ponudbo. Naši ljudje so izgubili veliko preveč denarja, ker so svoja sredstva zaupali drugim. Po moji presoji ne bomo nikdar imeli uravnoveženega življenja, če svojega denarja ne bomo imeli varno pod nadzorom.

Prerok Jakob je svojemu ljudstvu rekel:

»Zatorej ne zapravljajte denarja za tisto, kar nima vrednosti, niti ne delajte tistega, kar ne more zadovoljiti. Marljivo mi prisluhnite in pomnite besede, katere sem govoril; in pridite k Izraelovemu Svetemu in se gostite s tistim, kar ne premine, niti se ne more pokvariti, in naj se vaša duša radosti v obilju.« (2 Ne 9:51)

Bratje in sestre, vedno pomnite plačevali polno desetino.

Z družino in prijatelji vzpostavite tesen odnos

Četrtrič, ostanite povezani s svojim zakonskim partnerjem, otroki, sorodniki in prijatelji. Pomagali vam bodo, da boste v življenju ohranili ravnovesje. V nedavni raziskavi, ki jo je opravila Cerkev, so odrasle v Združenih državah vprašali, naj povedo, kdaj so bili izjemno srečni, in dogodek opišejo. Prav tako so jih vprašali, naj povedo, kdaj so bili izjemno nesrečni. Večino ljudi je najbolj osrečil ali naredil najbolj nesrečne osebni odnos z drugimi. Veliko manj pomembno je bilo osebno zdravje, zaposlitev, denar in druge materialne stvari. Z odprtim in iskrenim pogovorom ustvarite odnos z družino in prijatelji.

Dober zakon in dobri družinski odnosi se lahko ohranijo z nežnostjo, ljubeznivostjo in pozornostjo. Zapomnite si, da bežen pogled, pomežik, prikimavanje ali dotik pogosto povedo več kot besede. Bistvene sestavine dobrega sporazumevanja so tudi smisel za humor in to, da resnično poslušamo.

Preučujte svete spise

Petič, preučujte svete spise. So eden najboljših virov, kar jih imamo, da ohranimo stik z Gospodovim Duhom. Eden od načinov, ki mi je dal gotovo védenje, da Jezus je Kristus, je bilo preučevanje svetih spisov. Predsednik Ezra Taft Benson je člane Cerkve pozval, naj preučevanje Mormonove knjige postane njihova vsakdanja navada in življenjski cilj. Nasvet apostola Pavla Timoteju je dober opomin vsem. Zapisal je: »Že od otroštva poznaš Sveto pismo in to ti more po veri v Kristusa Jezusa dati modrost, ki pelje v rešitev.

Vsi sveti spisi so nastali po Božjem navdihu in koristni »za poučevanje, svarjenje, za poboljševanje in vzgojo v pravičnosti« (2 Tim 3:15–16).

Počivajte, telovadite in se sprostite

Šestič, veliko ljudi, vključno z menoj, ima težave s tem, da bi našli dovolj časa za počitek, telovadbo in sprostitve. V vsakdanjem urniku moramo za te dejavnosti najti čas, če hočemo imeti zdravo in uravnoteženo življenje. Dober zunanji videz nam daje večje dostojanstvo in samospoštovanje.

»Drug drugega poučujte evangelij«

Sedmič, preroki so nenehno učili, da moramo v družini drug drugega poučevati o evangeliju, priporočljivo na tedenskih družinskih večerih. Ta družinski običaj lahko, če nismo previdni, počasi izgine. Te posebne priložnosti za medsebojno poučevanje o nauku kraljestva (gl. NaZ 88:77), ki bo družine pripeljal v večno življenje, ne smemo izgubiti.

Satan si vedno prizadeva, da bi nam vzel pričevanje, vendar moči, da bi nas skušal ali nadlegoval bolj, kot smo se mu zmožni upreti, ne bo imel, če bomo preučevali evangelij in živeli po njegovih zapovedih.

Pogosto molite

Moj zadnji predlog je, da pogosto molite sami in v družinskem krogu. Starši morajo biti dosledni, če hočejo otroke vodili in jih spodbujati, naj se pridružijo skupni redni družinski molitvi. Naši mladi se bodo znali vsak dan prav odločati, če bodo stalno, iskreno molili.

Prerok Alma je pomembnost molitve povzel v naslednjih besedah: »Pač pa da bi postali ponižni

pred Gospodom in klicali njegovo sveto ime in nenehno pazili in molili, da bi ne bili skušani preko tega, kar lahko prenesete in bi vas tako Sveti Duh vodil, ker bi postali ponižni, krotki, podložni, potrpežljivi, polni ljubezni in velikega potrpljenja.« (Al 13:28) Kadar sem duhovno uravnotežen, opažam, da lahko vse v življenju veliko lažje uskladim.

Vse počnite z modrostjo in po redu

Spoznavam, bratje in sestre, da lahko dodam še druge predloge. Vendar verjamem, da bomo mnoge življenjske zahteve lažje uravnavali, če se bomo osredotočili le na nekaj osnovnih načel. Zapomnite si, da nas lahko preveč česar koli v življenju vrže iz ravnotežja. Obenem pa se nam ob premalo pomembnih stvareh zgodi enako. Kralj Benjamin je svetoval, »naj bo v vsem, kar delate, modrost in red« (Moz 4:27).

Zaradi pomanjkanja jasnih navodil in ciljev lahko pogosto zgublamo čas in energijo in povzročimo, da naše življenje postane neuravnoteženo. Življenje, ki zgubi ravnotežje, je podobno avtomobilskemu kolesu, ki ni naravnano. Zaradi tega bo upravljanje z avtomobilom oteženo in nevarno. Kolesa, ki so v popolnem ravnovesju, lahko omogočijo mirno in udobno vožnjo. Tudi v življenju je tako. Vožnja skozi zemeljsko življenje je lahko mirnejša, kadar si prizadevamo ohraniti ravnovesje. Naš glavni cilj bi moralo biti iskanje nesmrtnosti in večnega življenja (gl. Moses 1:39). Če je to naš cilj, zakaj bi iz življenja ne izločili tega, kar duši in uničuje naše misli, občutke in energijo, ne da bi doprineslo k doseganju tega cilja?

Raje bodite v pomoč, kot pa ovira

Še besedica cerkvenim voditeljem: Bodite zelo previdni, da bo članom to, kar boste od njih zahtevali, pomagalo doseči večno življenje. Da bi člani Cerkve lahko uravnotežili življenje, morajo cerkveni voditelji zagotoviti, da od njih ne zahtevajo tako veliko, da jim ne bi preostalo časa za doseganje osebnih in družinskih ciljev.

Vsak dan se potrudite po najboljših močeh

Nedavno je eden mojih otrok rekel: »Oče, včasih se sprašujem, če mi bo sploh kdaj uspelo.« Odgovor, ki sem ji ga dal, je enak, kakor bi ga dal vam, če bi doživljali podobno. Le vsak dan se potrudite po najboljših močeh. Delajte osnovne stvari in preden

se boste zavedli bo vaše življenje navdajalo duhovno razumevanje, ki vam bo potrdilo, da vas ima nebeški Oče rad. Ko se tega zavemo, postane življenje popolnoma smiselno in dobi pomen, zaradi česar lažje ohranimo ravnovesje.

Bratje in sestre, vsak dan preživite z radostjo v srcu. Ponižno pričujem, da je življenje lahko čudovito, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kako lahko sebe in te, ki jih vodimo, spodbudimo, da bi določili prioritete in v življenju iskali ravnovesje?
- Kakšno vlogo lahko odigrajo stiske pri spodbujanju tega, da bi svoje življenje ocenili?
- Katerih pet vrednot bi morale biti v življenju najpomembnejših? Ali naj bi se te prioritete s starostjo in izkušnjami spreminjale? Zakaj oziroma zakaj ne? Katere prioritete lahko prilagajamo?
- Naredite seznam posvetnih in nato še duhovnih ciljev. Seznama združite po pomembnosti. Katerih lekcij se lahko iz te vaje naučimo?
- Kakšne nevarnosti grozijo, kadar poskušamo doseči duhovne cilje in pri tem spregledamo fizične?
- Pogovarjajte se o opominu kralja Benamina, »naj bo v vsem [...], kar delate, modrost in red« (Moz 4:27).
- Kako lahko kot cerkveni voditelji zagotovimo, da bodo vsi programi in dejavnosti pomagali krepiti družine in podpirali starše pri njihovi dolžnosti poučevanja evangelija doma ter da bi se tej dolžnosti ne bi izmikali?

SPOŠTUJMO DUHOVNIŠTVO IN ŽENSKE

»Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo za Božjo last, da bi oznanjali odlike tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč.« (1 Pt 2:9)

NAČELO VODENJA

Cerkveni in družinski vodje bi morali delati v skladu z duhovniškimi načeli.

POGLAVJA LEKCIJE

1. Božje kraljestvo vodi duhovništvo.
2. Duhovništvo bi morali spoštovati in prav tako ženske.
3. Voditelji bi morali spoštovati tiste, ki so poklicani, da v Gospodovem kraljestvu predsedujejo.

PRVO POGlavJE BOŽJE KRALJESTVO VODI DUHOVNIŠTVO.

RAZLAGA

Predsednik David O. McKay je učil: »Največjo varnost glede enotnosti in moli Cerkve najdemo v duhovništvu, če ga spoštujemo in upoštevamo. O, bratje – kolski predsedniki, oddelčni škofje in vsi duhovniki – Bog vas blagoslovi pri vodenju, pri dolžnosti, da vodite, blagoslavljate, tolažite ljudi, katerim ste določeni predsedovati in jih obiskovati. Vodite jih, da bodo prišli h Gospodu in iskali navdih, tako da se bodo dvignili nad nizke in zlobne in živeli v duhovni razsežnosti.« (v Conference Report, okt. 1967, str. 6)

Starešina M. Russell Ballard, član zbora dvanajsterih, je pojasnil: »Biti duhovnik je več kot le velik blagoslov. To prinaša tudi izjemno odgovornost, kot je bedenje nad Cerkvijo, spoštovanje vseh žensk, še posebej naših žena, mater, hčera, sester, obiskovanje vseh članov na domu, spodbujanje vsakogar, naj glasno in na skrivnem moli in izpolnjuje družinske obveznosti (gl. NaZ 20:47) in da »[smo] Božje priče [vselej] in v vsem in [povsod].« (Moz 18:9) (v Conference Report, okt. 1997, str. 50–51 oziroma *Ensign*, nov. 1997, str. 37)

Starešina Russell M. Nelson iz zbora dvanajstih apostolov je pričeval: »Vsemu človeštvu razglašamo naslednje večne resnice: Melkizedekovo duhovništvo vsebuje pravico do predsedovanja ter ima

moč in polnomočje nad vsemi službami v Cerkvi na vseh straneh sveta (gl. NaZ 107:8). Ta moč vsebuje ključ do vseh duhovnih blagoslovov Cerkve (gl. NaZ 107:18). Da bi v polnosti spoštovali duhovništvo!« (v Conference Report, apr. 1993, str. 53 oziroma *Ensign*, maj 1993, str. 41)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Dva ali tri učence, ki delajo v kakšnih organizacijah (npr. trgovinah ali podjetjih), prosite, naj opišejo, kako so organizirani. Kako ljudje v organizaciji pridobijo pooblastilo za opravljanje svoje službe?

Vprašajte, kako je sestavljena Cerkve in od kje je prejela pooblastilo.

Premislite, da bi enega prostovoljca prosili, naj nariše shemo, kako je organiziran oddelek, veja ali kol. Prostovoljec naj shemo razloži. Za opis, kako je sestavljen misijon in kakšne so prednosti te organizacije za opravljanje Gospodovega dela, pa lahko prosite kakega bivšega misijonarja.

Vprašajte:

- Kako duhovniški voditelji na različnih ravneh skrbijo za člane?
- Kako uspešna bi bila Cerkev, če bi se ji duhovniško polnomočje naenkrat odvzelo? Zakaj?

Razložite, da Gospod cerkvene voditelje občasno navdihne, da naredijo organizacijske spremembe, da zadovoljijo potrebam širjenja Cerkve.

DRUGO POGlavJE DUHOVNIŠTVO BI MORALI SPOŠTOVATI IN PRAV TAKO ŽENSKÉ.

RAZLAGA

Starešina Russell M. Nelson je razložil: »To je Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni. Ta, ki stoji na čelu obnovljene Cerkve, je svoje duhovništvo podelil tako, da lahko vsak moški govori v imenu Boga Gospoda, Odrešenika sveta (gl. NaZ 1:20). Neverjetno! Odločil se je, da nas bo s svojim duhovništvom počastil. Tako tudi mi njega častimo tako, da spoštujemo njegovo duhovništvo – tako njegovo moč kot tiste, ki ga imajo. Če to delamo, so moški ženske in otroci po svetu blagoslovljeni. Izkazovanje časti duhovništvu spodbuja spoštovanje, spoštovanje spodbuja ponižnost, ponižnost pa priključuje razodetja.« (v Conference Report, apr. 1993, str. 49 oziroma *Ensign*, maj 1993, str. 38)

Predsednik N. Eldon Tanner je, ko je bil prvi svetovalec Prvega predsedstva, rekel: »Nihče, mlad ali star, ki je Božji duhovnik, tega duhovništva ne spoštuje, če ne spoštuje in ne izkazuje časti ženskam. Vsak fant bi moral biti pripravljen, da bi žensko krepost zaščitil, če je potrebno s svojim življenjem, in nikdar ne bi smel biti kriv poželenja po ženski oziroma dejanja, ki bi jo ponižalo ali zaradi česar bi krepost izgubila. Vsako dekle ima popolno pravico, da se pri tem, ko gre z mladim duhovnikom vem, počuti varno, vedoč, da jo bo v vsem spoštoval in varoval.« (v Conference Report, apr. 1973, str. 124 oziroma *Ensign*, jul. 1973, str. 95)

Predsednik Spencer W. Kimball je opominjal: »Nocoj nameravam spregovoriti duhovniškim bratom, zbranim na stoterih področjih po svetu, in jih opomniti, da smo bili v svojem življenju vsi blagoslovljeni s posebnimi ženskami, ki so na as močno in trajno vplivale. Kar nam dajejo, je bilo in je za nas [brate] pomembno in je nekaj, kar nam predstavlja večno vrednost. (*Ensign*, nov. 1979, str. 48) Ta dopoldan bi rad poudaril naslednjo misel. Ne morem premočno poudariti, kako visoko mesto časti in spoštovanja imajo naše žene, matere, sestre in hčere v Cerkvi Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni.« (v Conference Report, okt. 1979, str. 6–7 oziroma *Ensign*, nov. 1979, str. 5)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Sestre vprašajte, kaj naj bi moški delali, da bi spoštovali duhovništvo, in se pogovarjajte o njihovih odgovorih. Brate vprašajte, kako lahko duhovniki spoštujejo ženske.

Katerih blagoslovov so ženske deležne zaradi duhovniškega polnomočja? (Odgovori naj vsebujejo evangelijske uredbe.)

Učenci naj preberejo odlomek iz Nauka in zavež 121:34–46 in naštejejo načela vodenja, ki se nanašajo na vse cerkvene in družinske vodje.

TRETJE POGlavJE VODITELJI BI MORALI SPOŠTOVATI TISTE, KI SO POKLICANI, DA V GOSPODOVEM KRALJESTVU PREDSEDUJEJO.

RAZLAGA

Predsednik David O. McKay je svetoval: »Te, ki vam predsedujejo, podprite in jih, kadar je potrebno, prosite za nasvet. Odrešenik sam je to polnomočje na Zemlji priznal. Spomnite se, kaj je Pavel doživel takrat, ko se je z dokumenti v žepu, za priprtje vseh, ki so verjeli v Jezusa Kristusa, bližal Damasku. Naenkrat se je nad njim pojavila svetloba in zaslišal je glas, ki je rekel: 'Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?'

In Savel je Gospoda vprašal, kaj naj stori. In Gospod mu je odgovoril: 'Vstani in pojdi v mesto in izvedel boš, kaj moraš storiti!' (Apd 4:6)

Savlu bi lahko rekel nekaj besedah, kaj naj stori, a v Damasku je bila cerkvena veja, kateri je predsedoval ponižen mož Hananija in Jezus je to polnomočje priznaval. [...]

Tu je lekcija za vse nas v tej Cerkvi. Tudi mi priznajmo krajevno polnomočje. Lahko, da je škof ponižen človek. Nekateri nemara mislite, da ste sposobnejši od njega, in mogoče tudi ste, toda njemu je nebeški Oče neposredno dal polnomočje. Priznajte ga. Njega in kolskega predsednika prosite za nasvet. Če ne bosta znala odgovoriti na vaše hude težave, bosta pisala generalnim osebnostim in pridobila potrebni nasvet. Priznavanje polnomočja je pomembno načelo.« (v Conference Report, okt. 1967, str. 6–7)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Vprašajte, če se je kdo udeležil generalne konference. Če je kdo bil tam, vprašajte, kaj stori občestvo, ko vstopi predsednik Cerkve. (Stojijo in utihnejo, dokler se ne usede.) Zakaj se občestvo odzove tako?

Pogovarjajte se o naslednjih vprašanjih:

- Zakaj bi bilo neprimerno, da bi nasvet iskali pri prijateljevem duhovniškem voditelju v drugem oddelku ali kolu in ne pri svojem?
- Česa se lahko naučimo iz Pavlove izkušnje v odlomku iz Apostolskih del 9:6? (gl. razlago)
- Kolski predsednik napove, da bo naslednjo nedeljo v vašem oddelku poklican nov škof. Poznate kar nekaj članov oddelka, za katere veste, da bi bili odlični škofje. Na vaše presenečenje kolski predsednik pokliče nekoga, ki se vam ne zdi močan voditelj. Kaj bi morali storiti? Zakaj je pomembno, da vedno podprete tiste, ki jih Gospod pokliče?
- Prijatelj ima vprašanje o nauku in namerava pisati generalnim osebnostim, ker meni, da bo to najboljši vir za odgovor. Kaj je s tem načrtom narobe?
- Zakaj je velja pregovor: »Velik voditelj je velik tudi, kadar sledi.«

UČITELJEVI VIRI

starešina Russell M. Nelson
član zbora dvanajstih
apostolov

»Spoštujmo duhovništvo«,
v Conference Report, apr.
1993, str. 49–53 oziroma
Ensign, maj 1993, str. 38–41

Spoštujmo duhovništvo

Bratje, o moji témi je zapisanega sorazmerno malo¹. Vseeno pa se od nas pričakuje, da jo poznamo. Govorim o spoštovanju duhovništva.

To je Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni. Ta, ki stoji na čelu obnovljene Cerkve, je svoje duhovništvo podelil tako, da lahko vsak moški govori v imenu Boga Gospoda, Odrešenika sveta (gl. NaZ 1:20). Neverjetno! Odločil se je, da nas bo s svojim duhovništvom počastil. Tako tudi mi

njega častimo tako, da spoštujemo njegovo duhovništvo – tako njegovo moč kot tiste, ki ga imajo. Če to delamo, so moški ženske in otroci po svetu blagoslovljeni. Izkazovanje časti duhovništvu spodbuja spoštovanje, spoštovanje spodbuja ponižnost pa ponižnost priključuje razodetja².

Predsednik Ezra Taft Benson je posebej naročil, naj sledimo pravilnim duhovniškim postopkom – načelom, je zapisal, »ki smo se jih mnogi naučili z opazovanjem, ko smo poslušali starejše brate«. Rekel je: »To je dolgo ustaljena praksa, ki jo je potrebno popolnoma upoštevati [...] za zagotovitev pravih postopkov.«³ Navajal bom predsednika Bensona in druge voditelje, ker, kot boste opazili, se večina mojega sporočila nanaša na ta postopek.

Vrste organizacij

Razlike med Gospodovo Cerkvijo in človeškimi ustanovami obstajajo v praksi in organizaciji. Moški in ženske lahko ustanovijo združenja, sami in skupaj in jih vodijo po dogovorih, ki se jim zdijo vzajemno sprejemljivi. Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni pa ni niti demokracija niti republika. To kraljestvo je od Boga – Božje kraljestvo na Zemlji. Njegova Cerkev je hierarhično urejena in ima na vrhu najvišjo oblast. Gospod vodi svoje maziljene služabnike. Vsemu svetu pričujejo, da je Bog spet spregovoril. Nebesa so se odprla. V današnjem času je spet vzpostavljena živa povezava med nebese in Zemljo.

Ta najvišja oblast je podprta s trdnim temeljem, ki je ustanovljen po starodavnem organizacijskem vzorcu. Jezus Kristus je glavni vogelni kamen skupaj z apostoli in preroki in vsemi darovi, močmi in blagoslovi, ki jih je imela Cerkev v zgodnjih dneh (gl. 1 Kor 12:28).

Voditelji in nazivi

Posvetne in duhovne ustanove imajo različne vzorce vodenja. Organizacije, ki jih je ustanovil človek, vodijo voditelji z nazivi, ki označujejo družbeni položaj oziroma dosežke. Vojaške častnike, sodnike, poslance, zdravnike ali profesorje kličemo s primernimi nazivi. Posameznike, ki so dosegli tak položaj, primerno spoštujemo.

Za razliko od tega pa se Božje kraljestvo vodi z duhovniškim polnomočjem. Ni podeljeno za izkazovanje časti, temveč za služenje. Duhovniških

nazivov ne podeljuje človek; niti niso namenjeni za krašenje niti za izkazovanje premoči. Pomenijo poklicanost služenju v Gospodovem delu. Poklicani, podprti in posvečeni smo – ne sami od sebe, temveč s »preroštvom in s polaganjem rok tistih, ki so pooblaščenim oznanjevati evangelij ter opravljati evangelijske uredbe« (Členi vere 1:5; gl. tudi Heb 5:4).

Nazive, ki se nanašajo na sveto duhovništvo, moramo nadvse ceniti in spoštovati. Vsakega člana Prvega predsedstva naslavljamo s »predsednik« (gl. NaZ 107:22). Naziv *predsednik* uporabljamo tudi, kadar govorimo o predsedstvu kola ali misijona in kadar se nanaša na predsednika zbora ali veje. Naziv *apostol* je svet. Podeli ga Bog in pripada le tistim, ki so bili poklicani in posvečeni kot »posebne priče Kristusovega imena za ves svet« (gl. NaZ 107:23). Apostol govori v imenu tistega, katerega posebna priča je. Tega svetega naziva se v vsakdanjem nagovarjanju ne uporablja. Za nazivanje dvanajsternih rajši uporabljamo *starešina* ali *brat*.

Tudi naziv *škof* predstavlja predsedstvo. Škof je predsednik Aronovega duhovništva v veji in predsedujoči veliki duhovnik oddelčne organizacije. Spoštljivo ga nazivamo »škof«.

Starešina je svet naziv, ki ga imajo duhovniki Melkizedekovega duhovništva.

Splošen nasvet

Naj vam dam nasvet splošne narave, najprej z nekaj besedami o generalnih osebnostih. Priznamo jih kot orodje v Gospodovi roki, obenem pa vemo, da so le navadni ljudje. Morajo si striči lase, imeti oprano perilo in včasih jih je, kot vse druge, potrebno opominjati. Predsednik Benson nam je nekoč o tem povedal neko zgodbo. Rekel je:

»Orson F. Whitney [...] je bil velik človek, ki je bil vedno zbran. Ko je nekega dne potoval z vlakom, je bil preveč zaposlen, da bi opazil, da je vlak že šel mimo postaje, na kateri naj bi izstopil. Zato so ga morali prepeljati nazaj tja, kamor bi moral iti. Kolski predsednik je medtem čakal in čakal. [...] Končno so, potem ko se je odločil, da se je bratu Whitneyju najbrž kaj zgodilo in ne bo utegnil priti, pričeli s sestankom. Ko je starešina Whitney prišel, je v pozdrav zaslišal uvodno hvalnico 'Ye Simple Souls Who Stray' (Preproste duše, ki ste zašle)⁴.

Takšnega človeka spoštujemo zaradi njegovega izjemnega poklica. Njegova uradna dejanja veljajo na Zemlji in v nebesih. Dobro se spominjam, kdaj sem prvič spoznal generalno osebnost. Občutek je bil nepopisen. Četudi sem bil le fant, sem nemudoma – skorajda nagonsko – skočil na noge. Še sedaj čutim enako, kadar kateri od bratov vstopi v sobo. Generalna osebnost je Božji prerok.

Velikokrat govorimo o *ključih* duhovniškega polnomočja. Petnajst živih mož – Prvo predsedstvo in dvanajsteri – je bilo posvečenih v apostole in so jim bili podeljeni vsi ključi duhovniškega polnomočja. Predsednik Gordon B. Hinckley je nedavno pojasnil:

»Le predsednik Cerkve ima pravico, da v celoti uporablja vse [te ključe]. Enemu ali več bratom lahko poveri uporabo od izmed njih. [...]

Takšna navodila je predsednik Benson dal svetovalcema in dvanajsterim glede na različne zadolžitve, ki jim jih je poveril.⁵

Po naročilu Prvega predsedstva in dvanajsternih generalne osebnosti poverijo ustrezne ključe predsednikom kolov in misijonov, ki nato ustrezne ključe poverijo škofom in predsednikom zborov in vej.

Vsakemu duhovniku je dodeljen ljubeč voditelj, kajti Gospod Bog pravi, da je njegova hiša, hiša reda in ne zmede (gl. NaZ 132:8).

Ta red določa tudi meje razodetju. Prerok Joseph Smith je učil, da je »v nasprotju z Božjo organizacijo, da bi katerikoli član Cerkve ali kdo drug prejel navodila za tiste, ki imajo višje polnomočje kot oni sami«. ⁶ To isto načelo izključuje tudi prejetje razodetij za kogarkoli izven voditelju določenega kroga teh, za katere je odgovoren.

Spoštovanje duhovništva pomeni tudi spoštovanje osebnega vpoklica k služenju. V pomoč je lahko nekaj naslednjih da–je in ne–jev:

- Da, naučite se sprejemati nasvete. Pri svojem voditelju poiščite vodstvo in ga voljno sprejmite.
- Ne govorite hudega o cerkvenih voditeljih.
- Ne hlepote po poklicu oziroma položaju.
- Ne dvomite v to, kdo bi moral oziroma ne bi smel biti poklican.
- Ne zavrnite priložnosti za služenje.
- Ne odstopite od poklica. Da, voditelje obvestite o svojih spremenjenih življenjskih okoliščinah,

vedoč, da bodo voditelji pretehtali vse dejavnike, ko bodo v molitvi premišljevali o primernem času za vašo razrešitev.

Ta, ki pokliče, in tisti, ki je poklican, sta oba odgovorna. Navajam starešino Jamesa E. Talmaga:

»Tisti, preko katerega je poklic prejel [...], so zagotovo odgovorni za svoja dejanja, kakor je on za svoja; in od vsakogar se bo zahtevala izrecna in osebna odgovornost za vse, kar mu je bilo zaupano, popolno poročilo o služenju ali zanemarjanju, o uporabi ali zlorabi pri izvajanju zaupanja, ki mu je bilo podeljeno.«⁷

Nekateri vidiki duhovništva *niso* povezani s položajem ali nazivom. Na primer, polnomočje za izvajanje duhovniškega blagoslova je odvisno le od posvetitve in vrednosti. Gospod ne bi nobenemu izmed svojih otrok, ki potrebuje duhovnika s posebnim poklicem, odtegnil blagoslova. Vsak starešina v Cerkvi ima isto duhovništvo kot predsednik Cerkve.

Bratje, prosim, zapomnite si: najvišja stopnja slave vam je omogočena le preko tega duhovniškega reda, ki je povezan z novo in večno zavezo poroke (gl NaZ 131:1–4). Zatorej je prva prioriteta spoštovanja duhovništva v tem, da spoštujete svojo večno partnerico.

Poseben nasvet

Sedaj pa bolj konkreten nasvet. **Možje in očetje:** z ljubljeno partnerico doma ustvarite navade. Vpeljite vzorec molitve. Redno in na glas molite za svoje duhovniške in voditelje organizacij, tako krajevne kot generalne. Vaše spoštljivo obnašanje doma in spoštljivost v kapeli bodo vaši družinski člani posnemali. Ljubljenim pomagajte, da bodo pomoč iskali na pravem mestu. Poučujte, da morajo nasvete iskati pri zaupnih starših in voditeljih na krajevni ravni in ne pri generalnih osebnostih. V zadnjih dveh desetletjih je Prvo predsedstvo šestkrat izdalo praktično isto pismo, da bi potrdilo takšno politiko.

Očetje, vi razumete načelo *začasnega* zanašanja nase in doma poskusite poskrbeti za letno zalogo ter jo shraniti. Prav tako vas prosim, da premislite o potrebi po duhovni hrani in zanašanju nase – ne le za eno leto, temveč za celo življenje – ki jo tudi hranite doma. Vreden oče bi moral

prvi imeti priložnost za blagoslavljanje družinskih članov. Medtem lahko njegovi sinovi črpajo iz tega duhovnega vodnjaka, vredni, da tako služijo svoji lastni družini in staršem.

Sedaj pa mladeničem, ki imajo Aronovo (pripravljalno) duhovništvo: če ga boste spoštovali in se pripravljali in bili vredni, da boste poklicani za misijonarje, vam obljubim, da boste govorili v imenu Boga Gospoda in prinesli njegovo luč dušam, ki iščejo. Zanje boste kot služéči angeli in vedno se vas bodo ljubeče spominjali. (gl. NaZ 13)

Četudi bom sedaj spregovoril ljubljenim predsednikom in škofom, veljajo ta načela za vse. Ko pride nekdo, ki vam predseduje, na sestanek, kjer ste bili vi predsedujoči, se z njim, prosim, takoj posvetujte glede navodil. Ugotovite, kaj želi. Poskrbite, da boste namenili dovolj časa za njegovo sporočilo. Starešina James E. Faust je nekoč to bridko orisal:

»Pred časom sem se seznanil z žalostjo, ki so jo občutili člani kola, ko je bilo v vasi znova organizirano kolsko predsedstvo. Predsedujoča osebnost je bil eden najbolj spoštovanih in edinstvenih apostolov v zgodovini Cerkve. [Starešina] LeGrand Richards je bil takrat star že več kot devetdeset let, vendar je bil bister in čuječ. Med konferenco so krajevni ljudje, ki so bili poklicani za govore, govorili večino časa. Zaradi tega je starešini Richardsu na sestanku preostalo le deset ali petnajst minut. Kaj je storil? Ali je sestanek podaljšal? Ne. Podal je svoje pričevanje in sestanek zaključil pravočasno.

Člani kola niso ravno vztrajali, da bi se sestanek podaljšal. [...] Vendar so bili žalostni, ker bodo krajevni člani imeli še druge priložnosti, da bodo poslušali svoje krajevne voditelje, vendar ne bodo nikoli več in dejansko tudi nikoli več niso imeli priložnosti, da bi poslušali tega častitljivega apostola. Na kratko, govorniki niso spoštovali predsedujoče osebnosti.«⁸

Po tem, ko spregovori generalna osebnost, za njim ne govori nihče. Po koncu sestanka ostanejo predsedniki in škofje ob glavnem voditelju, dokler jim ni dovoljeno oditi. Morda bo prejel navdih, da bo povedal dodaten nauk ali navodila. In tako lahko tudi preprečite težave. Na primer, če član vašega voditelja vpraša nekaj, s čimer naj se ne bi obrnil nanj, ste vi tam zato, da odgovorite.

Sedaj pa na besede o kolskem vélikem zboru. Nima predsednika. Nima samo uprave in se sestaja, četudi je razdeljen na odbore, le na poziv kolskega predsedstva. Četudi so visoki svetovalci lahko posedeni glede na vrstni red, kdaj so bili v zbor poklicani, nima noben član starostne prednosti pred drugim.

Za razliko od njih pa se starostna prednost upošteva med posvečenimi apostoli – celo pri prihajanju in odhajanju iz sobe. Predsednik Benson nam je povedal naslednje:

»Pred nekaj [leti] je bil starešina Haight do predsednika Romneyja posebno vljuden, medtem ko so bili v zgornji sobi templja. Predsednik Romney se je iz nekega razloga zadržal, [starešina Haight] pa ni hotel pred njim stopiti skozi vrata. Ko mu je predsednik Romney nakazal, naj gre prvi, je starešina Haight odgovoril: 'Ne, predsednik, vi pojdite prvi.'

Predsednik Romney je šaljivo odgovoril: 'Kaj te skrbi, David? Ali se bojiš, da bom kaj ukradel?'⁹

Takšna obzirnost mlajšega apostola do starejšega je zapisana v Novi zavezi. Ko sta Simon Peter in Janez, ki ga je [Jezus] ljubil, tekla, da bi preverila poročilo o tem, da je bilo telo križanega Gospoda vzeto iz grobnice, je Janez, ki je bil mlajši in hitrejši, prvi pritekkel, a ni vstopil. Pokoril se je starejšemu apostolu, ki je prvi vstopil v grobnico. (gl. Jn 20:2–6) Starostna prednost pri apostolstvu je že dolgo način, s katerim Gospod izbere svojega predsedujočega vélikega duhovnika.

Graja in kesanje

Bratje, te zadeve so pomembne. Pred več kot stoletjem in pol je Gospod ostro pograjal svoje ljudstvo. Takole se glasijo njegove besede:

»Resnično, obsodba je nad vami, ki ste poklicani voditi mojo Cerkev, [...] in prav tako nad Cerkvijo; in resnično mora priti do kesanja in spremembe med vami v vseh stvareh, v vašem zgledu pred Cerkvijo in pred svetom, v vsem obnašanju, navadah in običajih in ravnanju drug z drugim, da boste vsakomur izkazali spoštovanje do njegove službe, poklica in duhovništva, na katerega sem vas jaz, Gospod, določil in posvetil.«¹⁰

Če je kdo med nami kriv tega, da je na lahko jemal to, kar je sveto, se lahko pokesamo in

odločimo, da bomo spoštovali duhovništvo in te, katerim je Gospod zaupal duhovniške ključne.

Bratje, vsemu človeštvu razgllašamo naslednje večne resnice: Melkizedekovo duhovništvo vsebuje pravico do predsedovanja in ima moč in polnomočje nad vsemi službami v Cerkvi na vseh straneh sveta (gl. NaZ 107:8). Ta moč vsebuje ključne do vseh duhovnih blagoslovov Cerkve (gl. NaZ 107:18). Molim, da bi v celoti spoštovali duhovništvo, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. Bralec bo morda želel prebrati naslednja dela: James E. Talmage, *The Honor and Dignity of Priesthood*, v James R. Clark, izbral, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 knjig, Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75, 4:305–9.
2. Predsednik George Q. Cannon je rekel: »[Če bomo spoštovali predsednika Cerkve], se bomo bolj približali nebeškemu Očetu in živeli tako, da bomo od njega prejeli razodetja zase, da bomo v srcu prejeli spoznanje Duha, da bodo naša ušesa poznala glas pravega Pastirja, da ga bomo prepoznali, ko ga bomo slišali. [...] To je privilegij svetih iz poslednjih dni, in moški in ženske v tej Cerkvi, ki ne živijo tako, da bi se teh privilegijev veselili, ne bodo mogli postati to, kar bi morali.« (v *Journal of Discourses*, 19:110)
3. *The Unique Commission of a General Authority*, nagovor z usposabljanja generalnih osebnosti, 2. okt. 1985), str. 5.
4. *Commission*, str. 1.
5. *V Conference Report*, okt. 1992, str. 77 oziroma *Ensign*, nov. 1992, str. 54.
6. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, zbral Joseph Fielding Smith, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, str. 21.
7. *Messages of the First Presidency*, 4:306.
8. James E. Faust, *A Seventy Is a General Authority*, nagovor s posebnega usposabljanja za sedemdesetere, 29. sept. 1987), str. 4.
9. *Commission*, str. 9.
10. *History of the Church*, 2:177.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kaj bi morali storiti, če predsedujete na sestanku in nenadoma na sestanek pride osebnost, ki predseduje vam?
- Preučite naslednjo izjavo: »Krajevni cerkveni voditelji so poklicani na položaje za to, kar lahko prispevajo, in zaradi tega, kar s služenjem lahko naučijo.«
- Kaj pomenita besedi *duhovniški ključ*? Kdo določa, katere ključe bo kdo imel?
- Katere razloge lahko vidite za vsako od stvari na seznamu starešine Nelsona, ki jih smemo in ne smemo početi?
- Katera od naslednjih izjav menite, da je resnična? (Odgovore obrazložite.)
 - Duhovniški voditelji so poklicani, da vodijo ljudi.
 - Duhovniški voditelji so poklicani, da ljudem služijo.
 - Duhovniški voditelji so navadni ljudje kot vi in jaz.
- Pogovarjajte se o voditeljski vlogi žensk v Cerкви.
- Katere lastnosti imajo dobre matere, s katerimi lahko pozitivno vplivajo na otroke? Kakšno voditeljsko vlogo igra v Gospodovem kraljestvu materinstvo?
- Pogovarjajte se o odlomku iz Alme 56:47–48, ki se navezuje na vpliv mater na otroke.
- Povejte o sestrah, ki so pozitivno vplivale na vaše življenje (na primer, voditeljice v Osnovni, učiteljice v Nedeljski šoli ali obiskujoče učiteljice), in opišite svoje izkušnje z njimi.

POMAGAJMO DRUGIM, DA SE BODO GOREČE ZAVZEMALI

Kajti glejte, ne spodobi se, da bi moral vse zapovedati; kajti ta, katerega je potrebno k vsemu primorati, je brezbrizen in ne moder služabnik; zatorej ne prejme plačila.

Resnično vam povem, ljudje se morajo goreče zavzemati za dobro, in veliko narediti po svoji lastni volji in udejanjati pravičnost.

Kajti moč imajo, s katero se lahko sami odločajo. (gl. NaZ 58:26–28)

NAČELO VODENJA

Voditelji morajo tem, ki jih vodijo, včasih pomagati, da se bolj goreče zavzemajo za dobro.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Voditelji morajo te, katerim služijo, včasih spodbujati, naj postanejo bolj podobni Kristusu in pomagajo graditi Božje kraljestvo.

PRVO POGLAVJE VODITELJI MORAJO TE, KATERIM SLUŽIJO, VČASIH SPODBUJATI, NAJ POSTANEJO BOLJ PODOBNI KRISTUSU IN POMAGAJO GRADITI BOŽJE KRALJESTVO.

RAZLAGA

Vloga cerkvenih in družinskih vodij je, da ljudem pomagajo, da postanejo bolj podobni Jezusu Kristusu in gradijo Božje kraljestvo. Najbolje bi bilo, če bi bili pri teh dejavnostih vsi močno prizadevali in počeli stvari po lastni volji (gl. NaZ 58:27). Običajno morajo voditelji pogosto spodbujati.

Spodbujati pomeni opogumljati, navdihovati, poganjati, vplivati, opominjati ali spodbujati, da delajo dobra dela. Glej seznam motivov starešine Dallin H. Oaksa, zaradi katerih ljudje služijo (str. 38–39). Cerkveni in družinski voditelji lahko nekatere teh motivov spodbujajo, ko ljudem pomagajo, da bi se močneje zavzeli za izvajanje evangelijskih načel.

Starešina Gene R. Cook, član prvega zbora sedemdeseterih, je zapisal: »Ljubezen je božanski motiv; spodbuja Gospoda in tako mora spodbujati tudi nas. Še posebej je temu tako v družini.« (Raising Up a Family to the Lord, 1993, str. 176)

Voditelji lahko te, ki jih vodijo, pogosto preprosto spodbudijo tako, da jih poučujejo o evangelijskih resnicah. Mnogim izmed nas je spodbuda k temu, da bi delali dobro, naša vera v nebeškega Očeta in njegov načrt odrešitve. Ko je bil starešina Marion G. Romney član dvanajsterih, je učil: »Svetega iz poslednjih dni bi moralo prepričanje, da je drugi Kristusov prihod neizbežen, spodbuditi, da bi marljiveje sledil Gospodovim razodetim načrtom za odpravo vojn in izkoreninjenje revščine ter onesnaževanja. Spodbuditi bi moralo njegovo željo po izobrazbi, še posebej po spoznanju o Bogu in večnem življenju.« (v Gospel Forum, *Ensign*, jan. 1971, str. 16)

Podobno lahko voditelji spodbujajo tako, da te, ki jih vodijo, opogumljajo, naj preučujejo svete spise in besede sodobnih prerokov. Ko je bil starešina Parley P. Pratt član zbora dvanajsterih, je zapisal:

»Ko mi je bilo sedem let, mi je mama v svetih spisih poiskala lekcije, ki naj jih berem; bral sem o Jožefu v Egiptu – o njegovih sanjah, služenju, skušnjavah in povzdignjenju, o njegovi dobroti in sočutju do očeta in bratov. Vse to me je navdihnilo z ljubeznijo in z najplemenitejšimi občutki, kar jih je kdaj občutilo človeško srce.

Bral sem o Davidu in Goljatu, o Savlu in Samuelu, o Samsonu in Filistejcih – vse to me je navdihnilo, da sem sovražil dela hudobnežev in da sem čutil ljubezen do dobrih ljudi in njihovih del.

Po tem sem bral o Jezusu in njegovih apostolih in oh, kako sem jih imel rad! Kako sem hrepenel po tem, da bi padel pred Jezusove noge, da bi ga častil ali dal svoje življenje za njegovega!

Ko mi je bilo približno dvanajst let, sem bral o prvem vstajenju, kot ga je opisal apostol Janez v dvajsetem poglavju svojih Razodetij, kako bodo Jezusovi mučeniki in tisti, ki so spolnjevali njegove zapovedi, živeli in vladali s Kristusom tisoč let, medtem ko drugi mrtvi ne bodo živeli, dokler ne bo minilo tisoč let. Oh, kako močno se me je to dotaknilo; po tako preživetem večeru sem šel počivat, vendar nisem mogel spati. Čutil sem hrepeneco željo in neopisljivo hrepenje, da bi si zagotovil mesto v tako veličastnem vstajenju.« (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 1985, str. 2)

Ker je starešina Pratt gradil na teh svetopisemskih izkušnjah, je zrasel v enega velikih cerkvenih voditeljev tega razdobja.

Prerok Joseph Smith je voditelje svaril pred nepravilno oblastjo oziroma nepravilno uporabo polnomočja (gl. NaZ 121:39). Če si prizadevamo zakriti svoje grehe ali opravičevati svoj ponos, svojo nečimrno častihlepje ali nad dušami človeških otrok v kakršni meri nepravilnosti izvajati nadzor oziroma oblast oziroma pritisk, glejte, se nebesa umaknejo; Gospodov Duh je užaloščen; in ko se umakne, amen duhovništvu oziroma polnomočju tega človeka. [...]

Nobena moč oziroma vpliv ne more biti oziroma se na osnovi duhovništva ne more obdržati drugače, kakor s prepričevanjem, veliko potrpežljivostjo, ljubeznivostjo, krotkostjo in nehlinjeno ljubeznijo; s prijaznostjo in čistim spoznanjem, kar bo močno razmahnilo dušo brez hinavščine in brez zvižahnosti (v. 37, 41–42).

Voditelji lahko za spodbudo uporabijo materialno plačilo, vendar morajo to delati previdno. Materialno plačilo je takšno, ki ni neposredno povezano s tem, kar nagradujemo, na primer, če damo nekomu denar za branje svetih spisov. Takšno plačilo lahko da rezultate, vendar če se ga poslužujemo nespametno, lahko škoduje posameznikovi duhovni zrelosti. Pretirana pohvala

je lahko videti neiskreno ali manipulativno. Materialno plačilo lahko tudi zmanjša posameznikovo notranjo spodbudo.

Voditelji lahko spodbujajo s pripovedovanjem zgodb in naukov o Jezusu Kristusu. Predsednik Harold B. Lee je, ko je bil svetovalec v prvem predsedstvu, naštel naslednje načine, s katerimi je Jezus ponazoril načela dobrega poučevanja in ki se nanašajo tudi na vodenje:

1. Učitelj je resnično ljubil Boga in Božje otroke.
2. Goreče je verjel v svoje poslanstvo služenja in odrešitve človeštva.
3. Jasno in sočutno je razumel ljudi in njihove življenjske potrebe.
4. Nenehno in iskreno se je učil. Poznal je »postavbo in preroke«. Poznal je zgodovino in družbene razmere svojega časa.
5. Znal je prepoznati resnico in je bil pri zavze-manju zanjo neizprosni.
6. Njegov preprost jezik mu je omogočal, da je dosegel in pritegnil poslušalce vseh stanov in položajev.
7. Njegova moč ustvarjalnosti je lekcije oživila za večno.
8. Ljudi je pripravil, da so bili lačni in žejni pravičnosti.
9. Navdihoval je dobra dejanja – željo po udejanjanju evangelija v navdihujočem služenju.
10. Bil je zgled v veri, ki jo je živel neprestano in pogumno.« (*And Ye Shall Teach, Ensign*, sept. 1971, str. 5)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pojasnite, da voditelji pogosto potrebujejo pomoč, da ljudem pomagajo zoreti v evangeliju in jih učijo, kako učinkovito služiti v poklicih. Pogovorite se o nekaj motivih, ki jih lahko imamo za služenje kot voditelji ali kot tisti, ki sledijo, in jih napišite na tablo. Učence prosite, naj jih razvrstijo od najmanj do najbolj pomembnega, in se pogovarjate o njihovih razlogih.

Pogovarjajte se o odlomku iz Nauka in zavez 121:34–46. V teh verzih poiščite motive in obnašanje, ki predstavljajo nepravilno oblast, kakor tudi tiste, ki predstavljajo pravično vodenje.

Poudarite pomembnost tega, da smo usklajeni s Svetim Duhom.

Pogovorite se o nekaterih slabih straneh materialnega plačevanja pri spodbujanju ljudi, naj živijo po evangelijskih načelih.

Naštejte načine, s katerimi je Jezus Kristus prikazal popolno vodenje. Učence prosite, naj v svojih voditeljskih vlogah uporabijo pozitivne lastnosti, o katerih ste se v teh lekcijah pogovarjali.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Preberite ali povejte zgodbo starešine Hugh B. Browna o ribezovem grmu, iz naslednjega dela Učiteljevi viri. Učenci naj preučijo motive v življenju starešine Browna pred in po njegovi izkušnji.

UČITELJEVI VIRI

starešina Hugh B. Brown
član zbora dvanajstih
apostolov

»Ribežov grm«, *New Era*,
jan. 1973, str. 14–15; gl.
tudi *New Era*, apr. 2001,
str. 12–14

Včasih se sprašujete, ali Gospod zares ve, kakšne namene ima z vami. Včasih se sprašujete, ali bolj kot on veste, kaj morate storiti in kaj morate postati. Rad bi vam povedal zgodbo, ki sem jo v Cerкви povedal že kar velikokrat. Ta zgodba je starejša od vas. Je pripoved iz mojega življenja in povedal sem jo v mnogih kolih in misijonih. Povezana je z dogodkom iz mojega življenja, ko mi je Bog pokazal, da *on ve* najbolje.

Živel sem v Kanadi. Kupil sem kmetijo. Bila je v slabem stanju. Ko sem nekega jutra šel ven, sem zagledal ribezov grm. V višino je zrasel že skoraj dva metra. Počasi je lesenel. Na njem ni bilo cvetov niti ribeza. Preden smo se preselili v Kanado, sem v Salt Lake Cityju odraščal na kmetiji s sadovnjaki in vedel sem, kaj moram storiti s tem ribezovim grmom. Zatem sem šel po vrtnarske škarje in se ga lotil in ga oklestil, pristrigel in obrezal, dokler ni ostalo drugega kakor majhen grmiček z nekaj vejicami. Ravno se je danilo in zazdelo se mi je, da sem na vsaki teh vejic zagledal solzo in sem pomislil, da ribezov grm joka. Bil sem malce lahkoveren (in to se me malo drži

še danes) in sem ga pogledal in se nasmehnil, rekoč: »Zakaj pa jočeš?« Veste, zazdelo se mi je, da sem slišal ribezov grm govoriti. Zdelo se mi je, da sem ga slišal reči: »Kako si mi mogel to storiti? Tako čudovito sem rasel. Skoraj sem že dosegel višino senčnih in sadnih dreves, ki so znotraj ograje, in sedaj si me oklestil skoraj do tal. Vse rastline v vrtu me bodo zaničevale, ker nisem dosegel tistega, kar bi moral. Kako si mi *mogel* to storiti? Mislil sem, da si tukajšnji vrtnar.« Dozdevalo se mi je, da grm tako govori, in to se mi je dozdevalo tako močno, da sem odgovoril. Rekel sem: »Glej, ribezov grmiček. Jaz *sem* tukajšnji vrtnar in vem, kaj želim, da postaneš. Nisem hotel, da postaneš sadno ali senčno drevo. Želim, da postaneš ribezov grm in nekega dne, ribezov grmiček, ko boš obrodil sadove, boš rekel: 'Hvala, gospod vrtnar, ker si me imel dovolj rad, da si me oklestil do tal, ker ti je bilo dovolj mar zame, da si me prizadel. Hvala, gospod vrtnar.'«

Čas je mineval. Minila so leta in znašel sem se v Angliji. Bil sem poveljnik konjeniške enote v kanadski vojski. Zelo hitro sem se vzpenjal, kar se tiče napredovanj, in imel sem čin višjega častnika v britanski-kanadski vojski. Na svoj položaj sem bil ponosen. In ponudila se mi je priložnost, da bi postal general. Opravil sem vse preizkuse. Imel sem starostno prednost. Le en človek je stal med menoj in tem, na kar sem deset let upal, da bom dobil – položaj generala v britanski vojski. Napihoval sem se od napuha. In prav ta človek je v vojni padel in iz Londona sem prejel telegram. Pisalo je: »Jutri ob desetih bodi v moji pisarni,« podpisan je bil general Turner, poveljnik vseh kanadskih sil. Poklical sem slugo, svojega osebnega služabnika. Naročil sem mu, naj mi zlošči gumbe, skrtači klobuk in čevlje ter napravi, da bom videti kot general, ker naj bi to postal. S tem, kar je imel, se je potrudil po najboljših močeh in odpravil sem se v London. Živahno sem vstopil v generalovo pisarno in mu ponosno salutiral, on mi je odzdravil tako, kot ponavadi odzdravijo starejši častniki – kot bi rekel: »Stran s poti, črv!« Rekel je: »Brown, sedite.« Nato je rekel: »Žal mi je, ne morem vas povišati. Upravičeni ste do tega. Prestali ste vse preizkuse. Imate starostno prednost. Dober častnik ste, ampak povišati vas ne morem. Vrnili se boste v Kanado in postali učiteljski častnik in nadzornik za prevoz. General bo postal nekdo drug.« To, kar sem upal in za kar sem deset let molil, se mi je nenadoma izmuznilo iz rok.

Nato je odšel v drugo sobo, da bi se oglasil na telefon, jaz pa sem izkoristil privilegij vojaka in pogledal na njegovo mizo. Videl sem svojo kartoteko. Na koncu strani je v krepkih, tiskanih črkah pisalo: »TA ČLOVEK JE MORMON.« V tistih časih nas niso preveč marali. Ko sem to videl, sem vedel, zakaj me niso povišali. Že tako sem imel od vseh mormonov v britanski vojski najvišji čin. Vrnil se je in rekel: »To je vse, Brown.« Spet sem mu salutiral, a ne tako ponosno. Salutiral sem zaradi dolžnosti in odšel ven. Z zlomljenim srcem, z grenkobo v duši sem stopil na vlak in pričel 190 kilometrov dolgo pot do svojega mesta. Zdelo se mi je, kot da vsak premik koles na tirmicah govori: »Ti si zguba. Ko boš prišel domov, te bodo vsi imeli za strahopetca. Vse te mormonske fante si prepričal, da so se pridružili vojski, nato pa pobegnil domov.« Vedel sem, kaj bo sledilo, in ko sem prišel v svoj šotor, sem bil tako zagrenjen, da sem svojo čepico in temno rjavi pas vrgel na posteljo. Stisnil sem pesti in požugal proti nebu. Rekel sem: »Bog, kako si mi lahko to storil? Vse, kar je bilo v moji moči, sem naredil, da bi uspel. Ničesar ni, kar bi lahko storil – kar bi moral storiti – česar nisem storil. Kako si mi mogel to storiti?« Bil sem popolnoma zagrenjen.

In nato sem zaslišal glas in prepoznal barvo glasu. Bil je moj lastni glas, ki je rekel: »Jaz sem tukajšnji vrtnar. Vem, kaj želim, da postaneš.« Grenkoba je zapustila mojo dušo in ob postelji sem padel na kolena, da bi prosil za odpuščanje za nehvaležnost in zagrenjenost. Ko sem tako klečal, sem zaslišal pesem, ki so jo peli v sosednjem šotoru. Skupina mormonskih fantov se je redno zbirala vsak torek. Ponavadi sem bil zraven. Sedeli smo na tleh in imeli Društvo za skupni napredek. Ko sem tako klečal in prosil za opuščenje, sem jih slišal peti naslednjo hvalnico:

»Morda Gospod ne pokliče me
na morje in na vrh goré.
Morda ne pošlje me daleč stran
da tam se bojujem zanj.
A ko me pokliče, naj se podam
na pot, ki je ne poznam,
v odgovor roko mu svojo dam:
'Odšel bom tja, kamor želiš.'«
(gl. *Hvalnice in otroške pesmi*, str. 46)

Ponižno sem vstal. In sedaj, skoraj petdeset let kasneje, se oziram navzgor in pravim: »Hvala, gospod vrtnar, da si me posekal do tal, da si me imel dovolj rad, da si me prizadel.« Sedaj vidim, da ne bi bilo pametno, da bi takrat postal general, kajti če bi, bi postal najvišji častnik vse zahodne Kanade, z dobro doživljenjsko plačo, domom in pokojnino, ko nebi bil več za rabo, toda svojih šest hčera in dva sinova bi moral vzgajati v vojašnicah. Nedvomno bi se poročili izven Cerkve in mislim, da ne bi ničesar dosegel. Že tako nisem veliko dosegel, a mi je šlo veliko bolje, kot pa če bi mi Gospod dovolil, da grem, kamor sem hotel.

To, velikokrat povedano zgodbo, sem vam hotel povedati, ker vas je veliko, ki boste imeli nekaj zelo težkih izkušenj: razočarani boste, imeli srčne bolečine, izgubili ljubljene, doživeli poraze. Preizkušeni in skušani boste, da se bo pokazalo, iz kakšnega testa ste. Rad bi, da veste, da si, če ne prejmete tistega, kar mislite, da bi morali dobiti, zapomnite naslednje: »Tukajšnji vrtnar je Bog. Ve, kaj želi, da postanete.« Podvrzite se njegovi volji. Bodite vredni njegovih blagoslovov in prejeli jih boste.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kateri dejavniki so starešino Browna spodbudili, da je spremenil svoje prioritete?
- Katera načela iz govora starešine Browna prenesemo na svoje življenje?
- Kakšna notranja drža nam bo pomagala, da bomo Gospodu dopustili, da oblikuje naše življenje?
- Kako nam lahko »hvaležnost« pomaga, da postanemo dobri voditelji?

sestra Margatet D. Nadauld
generalna predsednica-
Mladenk

»Radost žensk«, v Conference Report, okt. 2000, str. 14–17
ali Ensign, nov. 2000, str. 14–16

Zveste ženske imajo veličastno poslanstvo

Biti Božja hčer v današnjih dneh je neizmeren blagoslov. Imamo polnost evangelija Jezusa Kristusa. Blagoslovljeni smo, da imamo na

Zemlji obnovljeno duhovništvo. Vodi nas Božji prerok, ki ima vse duhovniške ključke. Rada imam predsednika Gordona B. Hinckleyja in ga spoštujem ter vse vredne brate duhovnike.

Navdihujejo me življenja dobrih in zvestih žensk. Od začetka časa jim je Gospod prav posebej zaupal. Na svet nas je poslal v takem času, da lahko opravljamo veliko in veličastno poslanstvo. Nauki in zaveze učijo, da smo bili še pred rojstvom med tistimi, ki so prejeli prve lekcije v svetu duš in so se pripravljali, da bodo na Zemljo prišli v določenem Gospodovem času, da bodo delali v vinogradu za odrešitev človeških duš (gl. NaZ 138:56). Kako nam to daje čudovito vizijo našega zemeljskega namena!

Kjer je veliko dano, se veliko pričakuje. Nebeški Oče od svojih hčera pričakuje, da so krepostne in živijo pravično, da lahko izpolnijo življenjsko poslanstvo in njegove namene. Želi, da smo uspešne, in ko ga bomo prosile za pomoč, nam bo pomagal.

Ženskam so dane posebne lastnosti

Da so se ženske na ta svet rodile z ženskim spolom, je bilo določeno dolgo pred njihovim zemeljskim rojstvom, kot tudi božanske razlike med moškimi in ženskami. Rada imam jasnost naukov Prvega predsedstva in zbora dvanajsterih v razglasu o družini, kjer pravijo: »Spol je bistvena lastnost posameznikove predzemeljske, zemeljske in večne istovetnosti ter namena.«¹ Iz te izjave spoznamo, da je bilo vsako dekle ženstveno in ženska v duhu dolgo pred svojim zemeljskim rojstvom.

Bog je ženske na svet poslal z nekaj lastnostmi, ki so poseben izrazite. Ko je predsednik Faust spregovoril mladenkam, je opozoril, da je ženstvenost »božansko okrasje človeštva. Izraža se v vaši [...] sposobnosti za ljubezen, duhovnost, nežnost, žar, občutljivost, ustvarjalnost, očarljivost, prijaznost, blagost, dostojanstvo in tiho moč. V vsakem dekletu oziroma ženski je to izraženo drugače, toda ima jo vsaka... Ženstvenost je del vaše notranje lepote.«²

Skrb za zunanji videz

Naš zunanji videz je odraz tega, kakšne smo znotraj. Naše življenje odseva tisto, kar iščemo. In če z vsem srcem iskreno želimo spoznati Odrešenika in mu biti bolj podobne, mu tudi bomo, kajti on je naš božanski, večni Brat. Toda on

je več kot to. Je naš ljubi Odrešenik, naš dragi Odkupitelj. S starodavnim Almom sprašujemo: »Ali je vaše obličje prevzelo njegovo podobo?« (Al 5:14)

Ženske, ki so hvaležne, da so Božje hčere, lahko prepoznate po zunanjem videzu. Te ženske razumejo, da jim je zaupana skrb za telo, in mu izkazujejo dostojanstvo. Za telo skrbijo kot za sveti tempelj, kajti razumejo Pavlov nauk: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?« (1 Kor 3:16)

Ženske, ki imajo rade Boga, ne bi templja nikdar zlorabile ali ga skazile z grafiti. Niti ne bi odprle vrat te svete, posvečene stavbe in povabile sveta, naj si jo ogleda. Kako celo bolj sveto je telo, kajti ni ga naredil človek! Ustvaril ga je Bog. Mi smo skrbnice, čuvajke čistosti in nedolžnosti, s čimer je prišlo iz nebes. »Če pa kdo Božji tempelj uničuje, bo Bog uničil njega. Božji tempelj je namreč svet, in to ste vi.« (1 Kor 3:17)

Hvaležne Božje hčere skrbno varujejo svoje telo, kajti vedo, da so vir življenja in življenje spoštujejo. Svojega telesa ne razkrivajo da bi ugajale svetu. So spodobne, zato da bi ugajale nebeškemu Očetu, kajti vedo, da jih ima izjemno rad.

Služite drugim

Ženske, ki so hvaležne, da so Božje hčere, lahko prepoznate po njihovem obnašanju. Zavedajo se, da so opravljeni angelov dani ženskam in želijo si opravljati Božje delo, kar pomeni ljubiti njegove otroke in jim služiti, jih poučevati o nauku odrešitve, jih klicati h kesanju, jih reševati v nevarnih okoliščinah, jih voditi, da bodo opravljali njegovo delo, jim prinesli njegova sporočila. Razumejo, da lahko blagoslavljajo Očetove otroke doma, v okolici in izven nje. Ženske, ki so hvaležne, da so Božje hčere, prinašajo slavo Božjemu imenu.³

Poveličajte darove

Ženske, ki so hvaležne, da so Božje hčere, lahko prepoznate po njihovih sposobnostih. Uresničujejo svoj božanski potencial in poveličujejo od Boga dane darove. So sposobne, močne ženske, ki blagoslavljajo družine, služijo drugim in razumejo, da je Božja slava inteligenca (gl. NaZ 93:36). So ženske, ki se odločajo za nenehne vrline, da bi bile takšne, kakršne jih Oče potrebuje. Prerok Jakob je spregovoril o nekaj teh

vrlinah, ko je dejal, da imajo »pred Bogom silno nežna in neomadeževana in rahločutna čustva, to, kar je Bogu povšeči« (JakK 2:7).

Spoštujte materinstvo

Ženske, ki so hvaležne, da so Božje hčere, lahko prepoznate po njihovi spoštljivosti do materinstva, celo kadar jim je ta blagoslov začasno odvzet. V takšnih okoliščinah je njihov pravični vpliv lahko blagoslov v življenju otrok, ki jih imajo rade. Njihovo poučevanje z zgledom je lahko odmev o zvestem domu in v srcih otrok, ki potrebujejo še eno pričevanje.

Hvaležne Božje hčere ga imajo rade in svoje otroke poučujejo, naj ga imajo radi brez zadržkov in brez zamer. So kot matere Helamanovih mladih vojakov, ki so imeli tako silno vero in so jih »matere [...] učile, da jih bo Bog, če ne bodo dvo-mili, rešil« (Al 56:47).

Ko opazujete prijazne in ljubeznive matere pri delu, gledate ženske z izjemno močjo. Njihove družine lahko občutijo duha ljubezni in spoštovanja in varnosti, kadar so blizu nje, medtem ko išče spremstvo Svetega Duha in vodstvo njegovega Duha. Blagoslovljeni so z njeno modrostjo in dobro presojo. Možje in otroci, katerih življenje blagoslavlja, bodo prispevali k trdnosti družb po celem svetu. Hvaležne Božje hčere se o resnicah učijo od svojih mater in starih mam ter tet. Svoje hčere poučujejo o radostni umetnosti ustvarjanja doma. Prizadevajo si za dobro izobrazbo za svoje otroke in tudi same žejajo po spoznanju. Otrokom pomagajo, da razvijejo sposobnosti, ki jih bodo lahko uporabili pri služenju drugim. Vedo, da pot, ki so jo izbrale, ni lahka, toda vedo, da je popolnoma vredna njihovega največjega prizadevanja.

Razumejo, kaj je mislil starešina Neal A. Maxwell, ko je rekel: »Ko se v polnosti razkrije resnična zgodovina človeštva, ali jo bodo predstavljali odmevi streljanja ali nežni glas uspa-vank? Velika premirja, ki so jih sklenili vojaški možje ali mirovniške ženske doma in v okolici? Ali bo to, kar se je zgodilo v zibelkah in kuhinji, spoznano za bolj prevladujoče od tistega, kar se zgodi v parlamentih?«⁴

Božje hčere vedo, da je skrbna narava žensk tista, ki prinese večne blagoslove in zato živijo tako, da to Božjo lastnost izpopolnjujejo. Če ženske materinstvo spoštuje, bodo otroci zagotovo vstali in ji rekli blagoslovljena (gl. Prg 31:28).

Ne bodite kakor ženske sveta

Božje ženske ne morejo nikdar biti kakor ženske sveta. V svetu je dovolj žensk, ki so grobe, mi pa potrebujemo ženske, ki so nežne. Dovolj je robotih žensk, mi pa potrebujemo ljubeznive ženske. Dovolj je neolikanih žensk, mi pa potrebujemo uglajene ženske. Dovolj imamo slavnih in bogatih žensk, potrebujemo pa več žensk z vero. Dovolj je pohlepa, potrebujemo več dobrote. Dovolj imamo nečimrnosti, potrebujemo pa več kreposti. Dovolj imamo priljubljenosti, potrebujemo več čistosti.

O, kako molimo, da bi vsaka mladenka zrasla in postala čudovita v vsem, tako, kot ji je namenjeno. Molimo, da jim bodo matere in očetje pokazala pravo pot. Da bi Božje hčere spoštovale duhovništvo in podprle vredne duhovnike! Da bi razumele svojo veliko zmožnost za moč v brezčasnih vrlinah, katerim se nekateri v sodobnem, osvobojenem svetu žensk posmehujejo!

Razumite in razvijajte potencial

Da bi matere in očetje razumeli velike zmožnosti za dobro, ki so jih njihove hčere podedovale v nebeškem domu! Negovati moramo njihovo nežnost, njihovo materinsko naravo, prirojeno duhovnost in rahločutnost ter jasen um. Bodite veseli dejstva, da so dekleta drugačna kot fantje. Bodite hvaležni za mesto, ki ga imajo v velikem Božjem načrtu. In vedno pomnite besede predsednika Hinckleyja: »Šele po nastanku Zemlje, šele potem, ko je bil dan ločen od noči, po razmejitvi voda in kopnega, po tem, ko je bilo ustvarjeno rastlinstvo in živalski svet, in po tem, ko je bil na Zemljo postavljen moški, je bila ustvarjena ženska in šele potem je bilo delo proglašeno za dokončano in dobro.«⁵

Očetje, možje, mladeniči, da bi le imeli vizijo vsega, kar ženske so in kar lahko postanejo! Prosim, bodite vredni svetega Božjega duhovništva, ki ga imate, in to duhovništvo spoštujte, saj nas vse blagoslavlja.

Sestre, ne glede na starost, prosim, razumite vse, kar morate biti, vse, za kar vas je v svetih nebeških krajih pripravljala sam Bog. Molim, da bi hvaležno uporabljale neprecenljive darove, ki so nam dani za to, da človeštvo povzdignemo do višjega mišljenja in plemenitejših prizadevanj, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. *Ensign*, nov. 1995, str. 102.
2. Womanhood: The Highest Place of Honor, *Ensign*, maj 2000, str. 96.
3. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. izdaja, 1966, str. 35.
4. V Conference Report, apr. 1978, str. 14 ali *Ensign*, maj. 1978, str. 10–11.
5. Our Responsibility to Our Young Women, *Ensign*, sep. 1988, str. 11.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Naštejte navdihujoče in pozitivne izraze, ki jih sestra Nadauld uporablja v svojem govoru (npr., »izjemen blagoslov«, »navdihnjen z«, »čudovita vizija«). Katere lekcije se kot voditelji lahko naučimo iz teh izrazov, ki jih lahko uporabimo v pogovoru z drugimi?
- Primerjajte zmožnosti negativnih in pozitivnih izjav za spodbujanje drugih.
- Ali lahko, glede na sestro Nadauld, lahko naštejete nekaj lastnosti zunanjega videza pri nekem, ki je pravičen? Zakaj je so za voditelja pomembne?
- Zakaj so te značilnosti pomembnejše kot naravna lepota?
- Kako lahko drugim pomagamo, da se bodo bolj zavedali svojega božanskega potenciala?

VODITELJEVO DELO

»Poučuj jih, naj se nikoli ne naveličajo dobrih del, pač pa naj bodo v srcu krotki in skromni; kajti taki bodo v duši našli počitek.« (Al 37:34)

NAČELO VODENJA

Družinski in cerkveni vodje morajo marljivo delati, da pripeljali duše h Gospodu in gradili njegovo kraljestvo.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Voditelji morajo marljivo delati, da bodo pripeljali duše h Gospodu.

PRVO POGlavJE VODITELJI MORAJO MARLJIVO DELATI, DA BODO PRIPELJALI DUŠE H GOSPODU.

RAZLAGA

Ko je bil starešina Bruce R. McConkie član prvega zbora sedemdeseterih, je zapisal: »Delo je pomembno osnovno načelo, zaradi katerega je vse mogoče tako v času kot v večnosti.« (*Mormon Doctrine*, druga izdaja, 1966, str. 847) Predsednik Gordon B. Hinckley je učil: »Nič, kar ima pravo vrednost, ne nastane brez dela. Nič se v tem svetu ne zgodi, dokler ni dela. [...] Delo mora biti.« (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes*, 2000, str. 80)

Nebeški Oče dela, da bi odrešil in povzdignil svoje otroke (gl. Moses 1:39). Odkupna daritev Jezusa Kristusa to omogoča, in tako dovrši Očetovo delo (gl. Jn 4:34; 5:17; 9:4). Daje nam priložnost, da drug drugemu pomagamo, da bi se vrnili k Očetu. »Nekdo je dobro povedal: 'Tako kot je za ogenj značilno, da gori, za sneg, da je mrzel, tako je za Boga značilno, da dela.' In vsi smo njegovi otroci.« (George Reynolds in Janne M. Sjodahl, *Commentary on the Book of Mormon*, uredil Philip C. Reynolds, 7. knjiga, 1955–61, 1:275)

Delo voditeljev ne pomaga le drugim na njihovi poti, ampak koristi tui voditelju. »S predanim delom razvijamo Božje lastnosti: samoobvladavanje, vztrajnost, odgovornost in integriteto.« (v Daniel H. Ludlow, urednik, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 knjig, 1992, 4:1586)

Človeštvu se je ponudila priložnost za delo, ko je Gospod Adama postavil »v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval.« (1 Mz 2:15) Potreba po delu se je nadaljevala, ko je Bog Adama iz vrta izgnal (gl. 1 Mz 3:17–19).

Če hočemo postati koristni voditelji, moramo biti pripravljeni trdo delati. Predsednik Spencer W. Kimball je pojasnil: »Narediti moramo več, kot le prositi Gospoda za odločnost. Pred navdihom pride napor, pred odličnostjo mora biti trud. Storit moramo več, kot le moliti za tak izid [...], čeprav seveda nedvomno moramo moliti. Moramo razmišljati. Moramo se potruditi.« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, 1982, str. 402)

Voditelji bi si morali zapomniti nasvet kralja Benjamina: »In glejte, naj bo v vsem tem, kar delate, modrost in red; kajti ne zahteva se, da bi človek tekel hitreje, kot ima moči.« (Moz 4:27)

Premislite o naslednjih mislih starešine Neala A. Maxwella. Ko je bil starešina Maxwell pomočnik dvanajsterih, je učil:

»Izjemno Božje delo največkrat navidez neopazno doma in družini opravijo običajni ljudje.« (*That My Family Should Partake*, 1974, str. 122)

»V delu je nekaj svetega; celo v času izobilja je potrebno delati. Čeprav življenje ni le delo, nas vseeno lahko opominja na blagoslove.« (*Look Back at Sodom: A Timely Account from Imaginary Sodom Scrolls*, 1975, str. 10)

Starešina Maxwell je kasneje kot član predsedstva prvega zbora sedemdeseterih zapisal:

»Bog izbrancem daje krampe in lopate, ker so pripravljene delati in dobiti žuljave roke. Morda niso najboljši ali najsposobnejši, so pa najbolj na razpolago.« (*Deposition of a Disciple*, 1976, str. 54)

Starešina Maxwell je potem, ko je postal član zbora dvanajsterih, učil:

»Če pomislimo, kaj je pravzaprav tisto, kar bo z nami vstalo ob vstajenju, se zdi jasno, da bo vstala naša inteligenca, ne le inteligenčni količnik, ampak tudi zmožnost, da resnico sprejmemo in v skladu z njo živimo. Naši talenti, lastnosti in sposobnosti bodo vstali z nami, prav gotovo tudi naša zmožnost za učenje, stopnja samoobvladovanja in zmožnost za delo. Točno to delo, ki ga opravljamo tu, morda tam ne bo potrebno, toda naša zmožnost za delo ne bo nikdar zastarela.« (*We Will Prove Them Herewith*, 1982, str. 12)

»Čeprav upravičeno govorimo o 'veri in delih', je že sama vera [...] nenehno delo! Delo je potrebno opraviti in postopke izvajati po najboljših močeh, in ne le 'prizadevno zavzeti' ampak zavzeti tudi s 'strahom in trepetom'. Sicer se lahko zgodi, da nismo več osredotočeni na Kristusa.« (*Lord, Increase Our Faith*, 1994, str. 111–12)

»Naš cilj je jasen, da bi Božje delo naredili za svoje lastno – in ne obratno.« (*If Thou Endure It Well*, 1996, str. 101)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Zapojte ali preberite hvalnice, ki se nanašajo na delo (npr., *I Have Work Enough to Do*, *Hymns*, št. 224; *Improve the Shining Moments*, št. 226; *Today, While the Sun Shines*, št. 229; Za delo vsi poprimimo, *Hvalnice in otroške pesmi*, str. 10 in *Put Your Shoulder to the Wheel*, *Hymns*, št. 252). Pogovarjajte se o vlogi dela pri družinskem in cerkvenem vodenju.

Učenci naj preberejo v Almovi knjigi preberejo 26. poglavje in bodo pozorni na to, kako so Amon in drugi misijonarji delali, preden so uspeli. Učencem pomagajte razumeti, da pri vodenju, kot tudi pri misijonarskem delu, sadovi pridejo za delom.

Razred razdelite v majhne skupine in vsaki dodelite eno ali več izjav starešine Neala A. Maxwella, ki se nahajajo v »Razlagi«. Skupine prosite, naj se

o teh izjavah pogovarjajo, nato pa naj član vsake skupine pred razredom poroča o njihovih odkritjih. Ustrezno podajte svoje pripombe in začnite razpravo.

Poudarite, da je delo, ki ga opravljamo v družinah in poklicih, najpomembnejše delo, kar ga bomo v tem življenju opravljali. Ker je to Gospodovo delo, se moramo zato, da bi uspeli, resnično zanašati na njegovega Duha.

Zapojte ali preberite še eno hvalnico o pomembnosti dela.

UČITELJEVI VIRI

starešina Mark E. Petersen
član zbora dvanajstih
apostolov

»Podoba cerkvenega voditelja«, *Ensign*, avg. 1980,
str. 5–8

»Kakšne vrste ljudje morate torej biti?« je Odrašenik vprašal svoje nefijske dvanajstere, ki so pričevali s služenjem.

In kako se je glasil odgovor na to vprašanje? »Resnično, povem vam, prav kakršen sem jaz.« (3 Ne 27:27)

Prav kakršen je on! Pomislite! Jezus Kristus je naš vzorec.

In kdaj je pričakoval, da bodo ti bratje povzeli njegovi življenjski vzorec? Ne jutri ali v prihodnjih letih. Zgodilo se je takoj. Medtem ko je služil, so imeli tam in takrat odgovornost, da je njihova podoba vsemu človeštvu odražala njegovo.

To je ključ, po katerem bi morali vsi mi opravljati njegovo delo.

Toda vprašajmo, kaj je njegovo delo? Pravi, da je njegovo delo in celo slava to, da človeku prinese nesmrtnost in večno življenje. Toda kaj je večno življenje? To je, da postanemo kot Bog. Ker smo njegovi otroci, dejansko lahko postanemo popolni, kot je on.

Priložnost je dana vsem človeštvu, v vseh krajih in podnebjih. Toda priti mora po veri v Kristusa. In kako ljudje pridobijo tako vero?

Pavel je isto vprašanje vprašal z naslednjimi besedami: »Kako naj ga kličejo, če niso verovali vanj? In kako naj verujejo, če niso slišali o njem? In kako naj slišijo o njem, če ni oznanjevalca? In kako naj oznanjajo, če niso bili poslani?« (Rim 10:14–15)

Mi smo njegovi oznanjevalci. Bili smo pravočasno poslani. Kako naj torej opravljamo svoje služenje?

Spreobrnite se

Nikodem je ponoči prišel k Jezusu. Ali je sploh lahko pozabimo, kaj mu je Gospod rekel? »Če se kdo ne rodi znova, ne more videti Božjega kraljestva.« (Jn 3:3)

Ta nauk povezujemo s ponovnim rojstvom iz vode in Duha ob krstu. Prepogosto ostajamo le pri razlagi krsta z vodo in ne posvečamo pozornosti krstu z Duhom.

Potrditev prejmemo s polaganjem rok in dobimo dar Svetega Duha. Toda zapomniti si moramo, da je uredba govori tudi o tem, da prejmemo novo življenje. Če smo iskreni, se dobesedno rodimo znova. V zelo majhni meri postanemo drugačni in boljši. Dobimo novo srce. Odložimo človeka greha, kot opisuje Pavel, prevzamemo Kristusovo ime in podobo (gl. Kol 3:9–10).

To ponovno rojstvo potrebujemo, da bi drugi lahko preko nas verjeli, da je Jezusa resnično poslal Oče iz nebes, da je Odrešenik in da smo mi njegovi služabniki, pooblaščen, da jih vodimo po poti resnice. To je začetek njihove odrešitve in po daljšek naše.

Vedno moramo ohraniti rezultat ponovnega rojstva v življenju. Ponovno rojstvo za druge iščemo v svojem služenju drugim, vendar ne moremo dati nečesa, česar sami nimamo. Če naša hiša ni dobro zgrajena, bomo le stežka učinkoviti arhitekti in gradbeniki v življenju drugih.

Torej, kakšni ljudje moramo biti? Prav kakršen je on!

Gospod je učil mnoge pomembne stvari, ki jih pričakuje od svojih učencev. Ena najbolj prodornih lekcij je, da bi morali biti žive priče, da je on Kristus in tako druge ljudi prepričevati, da ga je

nebeški Oče resnično poslal na svet, da bi postal naš Odrešenik.

In ko je molil za svoje učence, je molil tudi »za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame, [...] *da bo svet veroval, da si me ti poslal.*« (Jn 17:20–21; poševni tisk dodan)

To je ena najbolj določenih opredelitev našega božanskega poklica, kar jih je zapisanih. Kakšen namen! Kakšna odgovornost! Te besede bi morale biti naša vodilna zvezda. Toda, ali jih v celoti razumemo?

So srce in jedro naše vere. Brez te osnovne vere nihče ne more biti odrešen. Kot cerkveni predstavniki mora vse, kar rečemo in delamo, odsevati to veliko resnico. On je Božji Sin. Je božanski. Na svet je bil poslan glede na nebeški razglas. Smo njegovi predstavniki, njegove priče in na nas se zanaša, da bomo delali tako, da bo svet verjel, da ga je Bog poslal, in da bodo zaradi tega mnogi živeli po evangeliju in bili odrešeni.

Bodite zgled

Pavel je rekel Timoteju, da moramo biti zgled vernim »v besedi, vedenju, ljubezni, v veri in čistosti« (1 Tim 4:12).

Koliko pozornosti namenjamo četrtem razdelku Nauka in zavez?

Vera, upanje, dobrotljivost in ljubezen, z očesom usmerjenim v Božjo slavo, bodo človeka usposobili za delo.

Zapomniti si moramo vero, spoznanje, zmernost, potrpežljivost, bratska ljubeznivost, božanskost, dobrotljivost, ponižnost in marljivost. [...]

Polje je belo in že pripravljeno za žetev, in glej, ta, ki zamahne srp z vso svojo močjo, ta shranjuje v shrambo, da ne bo pogubljen, temveč bo svoji duši prinesel odrešitev (gl. NaZ 4:5–6, 4, poševni tisk dodan).

Naš dom je v Božjem kraljestvu temeljni kamen. Ker smo njegovi služabniki, kakšno je življenje pri nas doma? Ali tam prebiva ljubezen? Ali svojim družinam dajemo Kristusu podoben zgled, da bodo preko nas lahko tudi oni verjeli vanj?

Ali smo čisti in neomadeževani v osebnih navadah? Ali dopuščamo, da greh, umazanija, tudi

na skrivem, postavljajo zapreke Božjemu Duhu in tako odvrčajo svetost iz našega življenja? Ali pa smo krepost voljni podpreti do te mere, da jo cenimo bolj kot svoje življenje?

Ali smo osvobojeni hinavščine? Ali se obnašamo drugače, ko smo v Cerкви, ko se pokažemo pred svojimi pobožnimi bližnjimi, kot pa smo pri svojih vsakdanjih poslovnih dejavnostih?

Ali si, zaradi naših besed ali dejanj, lahko kdo neupravičeno lasti pravico, da opravičuje svoja hudobna dela? Ali pa se dvigamo nad vso takšno posvetnostjo in druge navdihujemo, da delajo večje stvari?

Ali smo kot voditelji vedno zgled vernim? Ali pa zaradi slabega vedenja, ki ga kažemo, v drugih ljudeh vzbujamo dvome?

Ali smo do drugih prijazni in obzirni? Ali smo pošteni? Ali naša dejanja lahko kakorkoli kazijo našo podobo kot Božjih služabnikov?

Ali smo milostljivi? Ali smo pravični? Ali se zavedamo, da nam je odpuščeno le, če odpuščamo drugim?

Ali udejanjamo zlato pravilo in smo do drugih takšni, kakor bi radi, da bi bili drugi do nas? Vse to spada v podobo pravega Božjega služabnika.

Smo pastirji Božje črede. V čredo prav zagotovo spada naša družina kot tudi drugi člani Cerкve.

Če bomo sami podobni Kristusu, jih bomo učili, kako naj mu postanejo podobni. Če bomo sami predani, jih bomo učili o predanosti. Če bomo sami pripravljeni slediti načrtu, jih bomo učili slediti navodilom.

Učili jih bomo o vrednosti navdiha Duha, zavedajoč se, da brez tega ne moremo biti ubrani z Bogom. Če nismo povezani, smo prepuščeni lastnim skromnim virom in resnično, koliko so ta sploh vredna?

Bodite enotni

Ena najbolj presunljivih lastnosti Gospoda Jezusa Kristusa v času njegovega zemeljskega služanja je bila njegova enotnost z Bogom. Iskreno si je želel, da bi tudi njegovi učenci prišli v ta krog enotnosti. To je bilo za njihovo poslanstvo bistveno. Pred svojim trpljenjem je molil, da bi bili učenci enotni, kot sta enotna on in Oče. (gl. Jn

17:20–21) In prek Josepha Smitha je rekel, da čenismo enotni, nismo njegovi (gl. NaZ 38:27).

To je postalo osnovno merilo njegovih učencev vsepovsod. To je temelj vsega našega uspeha. Brez tega smo izročeni nasprotniku.

Kristus je Princ miru. Tudi mi moramo biti oznanjevalci miru. Spori nas lahko pogubijo, če dopustimo, da se razvnamemo. Resno lahko škodujejo Cerкви. Uničili so starodavno Cerkev in lahko bi izbrisali tudi nas. Ali se spomnite, kaj je Gospod rekel o prepirih?

»Med vami naj ne bo sporov, kakor so bili doslej. [...]

Glejte, ni moj nauk, da bi človeška srca podžigal k medsebojni jezi; pač pa je moj nauk, da bi morale biti take reči odpravljene.« (3 Ne 11:28, 30)

Ali se spominjamo, kaj je v času preroka Josepha Smitha preprečilo ustanovitev mesta Sion? Joseph je v goreči molitvi klical h Gospodu, ker so naše ljudi izgnali iz okraja Jackson. V odgovor mu je Gospod glede svetih rekel,

da so bila med njimi nasprotovanja in prepiri in zavist in spori in poželjive ter pohlepne želje, zato so s temi stvarmi onečastili svojo dediščino.

Rekel je tudi, da se niso hitro podredili glasu Gospoda, njihovega Boga, zato je tudi Gospod Bog počasen pri uslišanju njihovih molitev, da bi nanje odgovoril na dan njihovih stisk.

V času miru so njegove nasvete jemali zlahka, toda v času stiske pa se zatekajo k njemu (gl. NaZ 101:6–8). Ali obstaja še boljša razlaga o ubogljivosti?

Bodite ubogljivi

Gospod je po preroku Josephu Smithu dal pomembno priliko, s katero je svete opozarjal k večji predanosti, in zopet pokazal, da pričakuje, da bomo sledili njegovim božanskim zapovedim. Rekel je,

da je imel neki bogat človek zelo lep kos zemljišča in je svojim služabnikom dejal: Pojdite v moj vinograd, na to lepo zemljišče in posadite dvanajst oljk.

In okrog njih postavite stražo in zgradite stolp, da bo imel nekdo ves čas pregled nad okolico, da bo na vrhu stolpa, da takrat, ko bodo

prišli sovražniki plenit, da bi si vzeli sad mojega vinograda, ne bodo polomili mojih oljk.

Plemičevi služabniki so torej odšli in storili, kot je gospod zapovedal, in posadili oljke, ter okrog njih postavili živo mejo ter postavili stražo in začeli graditi stolp.

In medtem ko so že postavljali temelje, so začeli govoriti med seboj: Kaj bo mojemu gospodu ta stolp?

In dolgo so se posvetovali in govorili med seboj: Kaj bo mojemu gospodu ta stolp, ko pa je sedaj čas miru?

Ali ne bi s tem denarjem rajši trgovali? Kajti te stvari niso potrebne.

In medtem ko so se med seboj razhajali, so postali zelo leni in se niso več podrejali zapovedim svojega gospoda.

In ponoči so prišli sovražniki in podrli živo mejo in plemičevi služabniki so vstali in se prestrašili in zbežali in sovražniki so uničili vse njihovo delo in polomili oljke.

Sedaj, pogledajte, je plemič, gospodar vinograda, poklical služabnike in jim rekel: Zakaj! Kaj je vzrok temu velikemu zlu?

Ali niste naredili, kot sem vam zapovedal in – po tem, ko ste vinograd zasadili in okrog napravili živo mejo in postavili stražo na njene zidove – zgraditi tudi stolpa in nanj postaviti čuvaja in pazili na moj vinograd ter ne zaspali, da nad vas ne bi prišli sovražniki?« (gl. NaZ 101:44–53)

Bodite pozorni na dvome, ki so jih imeli služabniki v vinogradu. Kaj bo mojemu gospodu ta stolp? Zakaj ga potrebuje? Kaj mu bo?

Ali se takšni dvomi porajajo tudi nam? Ali kdaj rečemo, zakaj Cerkev potrebuje to ali ono? Kaj ji bo? Kaj ji bo?

Kako zelo nujno je, da popolnoma sprejmemo navodila in da jih izpolnimo do potankosti!

Gospod nam tudi pravi, naj se zato vsak pouči o svoji dolžnosti in z vso marljivostjo deluje v službi, v katero je bil poklican (gl. NaZ 107:99). Poznati moramo svoje delo in ga opravljati z vso vnemo svojega uma in z vso močjo svojega telesa.

Bodite predani

Kakšna je torej podoba cerkvenega voditelja? Biti mora enaka kot od vsakega iskrenega Kristusovega služabnika.

Ali se lahko razlikuje od generalne osebnosti? Ali se lahko razlikuje od dobrih področnih predstavnikov, dobrih kolskih predsednikov, dobrih škofov, dobrih predsednikov misijona ali dobrih predsednikov zbora starešin?

Ali nismo vsi njegovi izvoljeni služabniki? Ali nismo vsi v isti duhovniški zavezi? Ali imajo nekateri posebne ugodnosti? Ali se Bog ozira na socialni status ljudi?

Ali smo kakor koli povzpetniški kraja, položaja ali naziva v Cerкви? Ali je takšna notranja naravnost podobna Kristusovi? Ali ni oropana ponižnosti?

Mati Zebedejevih sinov je prišla k Jezusu ter za Janeza in Jakoba prosila, da bi imela mesto nad drugimi brati. Gospod jo je grajal, ker je bila tako neupravičeno častihlepna. »Ko je drugih deset to slišalo, so se razjezili nad bratoma.« (Mt 20:24)

Odrešenik je nato jasno razložil, naj med njimi ne bo neenakosti, in dodal: »Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati med vami velik, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti med vami prvi, naj bo vaš služabnik.« (Mt 20:26–27)

V vseh primerih velja geslo: predanost dolžnosti.

Bodite produktivni

Nadalje, gospod od nas pričakuje, naj bomo produktivni. Zapoveduje nam, naj obrodimo veliko sadu. To ponazori s priliko, ki jo najdemo v petnajstem poglavju Evangelija po Janezu. Gospod tam svojim služabnikom pove, kako naj opravljajo njegovo delo. Tam začrta podobo pravega Božjega služabnika.

To poglavje se prične s priliko, ki govori o Gospodovem vinogradu. Pove, da je njegov Oče gospodar oziroma lastnik, sebe pa primerja z vinsko trto v vinogradu. Pravi, da smo mi – njegovi delavci – kot veje na vinski trti in da moramo v Gospodovem vinogradu obroditi veliko sadu:

»Jaz sem resnična vinska trta in moj Oče je vinogradnik.

Vsako mladiko na meni, ki ne rodi sadu, odstrani; in vsako, ki rodi sad, očičuje, da rodi še več sadu.«

To ponazori s sliko, ki bi jo morali vsi poznati. Govori o obrezovanju vinske trte, da bi lahko obrodila bolje. V njegovem vinogradu nas on obrezuje – nas očičuje – nas posveti, da bi lahko proizvedli več njegove vrste sadu.

Nato govori o vejah, ki ničesar ne obrodijo, ker so se ločile od glavnega dela vinske trte. In zakaj v takšnih okoliščinah ne obrodijo? Kajti hranilni sok, tekočina, ki daje življenje, je prekinjen, če se vejo od vinske trte odlomi. To dejstvo je Gospoda navdihnilo, da je služabnikom rekel: »Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni.«

In nato doda: »Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar.«

Tu je pomembna lekcija. Dokler smo Gospodu blizu in nas njegov Duh hrani, lahko obrodimo veliko sadu. Toda če *ne* ostanemo v Gospodu in ne prejemamo njegove moči, ne moremo obroditi nič več, kot lahko veja, ki je odlomljena od drevesa. Zato pravi: »Brez mene ne morete storiti ničesar.«

Gospod je zato, da bi še bolj poudaril pomembnost tega, rekel: »V tem je poveličan moj Oče, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci.«

Toda v tem odlomku iz svetih spisov je še ena lekcija, nad katero bi se morali močno zamisliti. V šestnajstem verzju reče:

»Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil.« S kakšnim namenom? »Da greste in obrodite sad.«

Vendar to še ni vse. Ne le, da nas je izvolil, ne le da nas je posvetil zato, da bi obrodili sad, ampak smo poklicani in postavljeni tudi zato, da tako delamo, da bi *naš sad ostal*.

Zapomnite si njegove besede: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil,

da greste in obrodite sad *in da vaš sad ostane*.« (poševni tisk dodan)

Kaj to pomeni? Preprosto, da moramo načrtovati in moliti in delati do konca, da ne bo odpada zaradi zanemarjanja, da ne bo nihče izgubil pričevanja in da ne bo nihče postal nedejaven. *Naš sad mora ostati*.

Podoba kateregakoli Božjega služabnika je nato spet odvisna od notranje države. Kar človek premišluje v srcu, to bo tudi delal.

Ta Cerkev je Božje kraljestvo. Svet je njegovo polje oziroma vinograd. Mi smo njegovi izbrani delavci. Uspemo lahko le, če ostanemo tesno ob vinski trti. In če bomo, nam daje zlato obljubo, ki si jo najbolj želimo:

»Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. [...]

Če se boste držali mojih zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem se tudi jaz držal zapovedi svojega Očeta in ostajam v njegovi ljubezni.

To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.« (Jn 15:1–2, 4–5, 7–8, 10–11, 16)

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kaj je, glede na starešino Petersena, ključ za cerkveno vodenje?
- Zakaj moramo biti spreobrnjeni, zato da bi bili drugim dober zgled?
- Kašen je odnos med voditeljevim zgledom in enotnostjo skupine?
- Kaj nas četrti razdelek Nauka in zavez učijo o vodenju?
- Katere voditeljske načelo Odrešenik poseblja s svojo »enotnostjo z Bogom?« Kako lahko to voditeljsko načelo uporabimo?
- Kateri odlomek govora starešina Petersena po vašem mnenju najbolje razloži voditeljska načela produktivnosti? Svoj izbor obrazložite.

VODENJE IN SVÈTI

In Bogovi so se posvetovali ni rekli: Pojdimo dol in oblikujmo človeka po svoji podobi in podobnosti. (gl. Abraham 4:26)

NAČELO VODENJA

Voditelji so lahko učinkovitejši, če se pri postopku vodenja poslužujejo svetov.

POGLAVJA LEKCIJE

1. Nebeški Oče predseduje na »velikem predsedujočem svētu stvarstva«.
2. Cerkev vodijo svèti.
3. Družinski svèti so osnova cerkvenih svetov.
4. Določena načela voditeljem omogočajo, da imajo učinkovite svète.

PRVO POGLAVJE NEBEŠKI OČE PREDSEDUJE NA »VELIKEM PREDSEDUJOČEM SVÈTU STVARSTVA«.

RAZLAGA

Nebeški Oče je načrtovanju in ustvarjanju tega in drugih svetov uporabil svète. Starešina Joseph Fielding Smith, ki je bil takrat član zbora dvanajsterih, je zapisal, da so Bog Oče, Jezus Kristus in Sveti Duh »še naprej ena Božja trojica oziroma vrhovni svèt« (*Answers to Gospel Questions*, zbral Joseph Fielding Smith st., 5 zvezkov, 1957–1966, 1:2). Starešina L. Tom Perry od dvanajsterih je o Božji trojici govoril kot o »velikem predsedujočem svētu stvarstva« (v Conference Report, apr. 1998, str. 28 ali *Ensign*, maj 1998, str. 23).

Sveti spisi pravijo, da se je svèt večnega Boga vseh drugih bogov sestal, preden je nastal ta svet, in da so takrat naredili načrte glede vodenja stvarstva (gl. NaZ 121:31–32). Starešina Joseph Fielding Smith je zapisal: »Na velikem svētu, ki se je odvijal v nebesih, je Jezus Kristus prostovoljno sprejel poslanstvo Odkupitelja. [...] Na istem svētu je bil izvoljen tudi Adam, da je opravil svoj del kot prednik človeškega rodu.« (*Answers to Gospel Questions*, 1:182)

Prerok Joseph Smith je učil: »Vsak moški, ki je poklican oznanjati prebivalcem sveta, je bil prav za ta namen posvečen na velikem nebeškem svētu

pred nastankom svetá.« (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, izbral Joseph Fielding Smith, 1976, str. 365)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učenci naj hitro preberejo naslednji odlomek: Abraham 4–5. Pri tem naj bodo pozorni, kdo je načrtoval in ustvaril Zemljo. Recite jim, naj o tem, o čemer so se pogovarjali, povedo pred vsemi (bodite pozorni na besede, kot so *nas, mi, oni, naše* in *Bogovi*).

Kaj še je poleg ustvarjanja Zemlje počel svèt Bogov? (gl. razlago)

Učencem pomagajte, da bodo razumeli, da je nebeški Oče voditeljem dal zgled, ko je pri načrtovanju in ustvarjanju tega ter drugih svetov uporabil svète.

DRUGO POGLAVJE CERKEV VODIJO SVÈTI.

RAZLAGA

Gospod svoje kraljestvo na Zemlji vodi preko svetov. Starešina M. Russell Ballard iz zbora dvanajsterih je poudaril, da je bila po obnovi evangelija Cerkev organizirana v zbere in svète z različnimi predsedstvi, ki so bili postavljeni za izvajanje duhovnih stvari (gl. NaZ 107:8). (*Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family*, 1997, str. 39). Ti

svèti »usklanjajo in razporejajo dejavnosti, zbirajo podatke, načrtujejo programe in dogodke in sprejemajo odločitve ter rešujejo težave« (Daniel H. Ludlow, izdajatelj, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 knjig, 1992, 3:1141 in *Counseling with Our Councils*, str. 5). Namen teh svètov je, da pomagajo »Božjim otrokom, da prejmejo polnost evangelijskih blagoslovov« (*Counseling with Our Councils*, str. 10). Starešina Ballard je pojasnil:

»Z leti so se oblike in obseg cerkvenega vodenja ter upravljanja prilagajali spreminjajočim potrebam in časom. Vendar je bilo zanje vedno značilno, da so temeljili na svètih, kar je omogočalo stalno solidarnost in moč. [...]

Predsedujoči svèt Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni je danes Prvo predsedstvo. Sestavljajo ga predsednik Cerkev in njegova svetovalca. [...]

Po cerkvenem polnomočju je takoj za Prvim predsedstvom zbor dvanajstih apostolov.« (*Counseling with Our Councils*, str. 43–45)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pokažite sliko Prvega predsedstva in dvanajstih apostolov. Pojasnite, da ta dva svèta s pomočjo sedemdeseterih vodita Cerkev. Pogovarjajte se o tem, kaj ti svèti delajo, da usmerjajo Cerkev in nas vodijo h Kristusu.

Pogovarjajte se o nekaj svètih, ki delujejo v kolih in oddelkih.

TRETJE POGlavJE DRUŽINSKI SVÈTI SO OSNOVA CERKVENIH SVÈTOV.

RAZLAGA

Do družinskega svèta pride, ko se starši in otroci sestanejo, da bi pretehtali pomembne družinske zadeve. Starešina M. Russell Ballard je zapisal: »Osnovni svèt Cerkev je družinski svèt.« (*Counseling with Our Councils*, str. 154) Družinski svèt služi istemu namenu kot drugi cerkveni svèti (gl. razlago pri drugem poglavju).

Starešina Ballard je pisal o »potencialni moči družinskega svèta pri krepitvi družinskih vezi, izgrajevanju družinske enote in ustvarjanju čudovitih spominov.

Starešina L. Tom Perry iz zbora dvanajstih apostolov je pojasnil, da [...] na družinskih svètih [...] matere in očetje lahko nudijo usposabljanje glede takšnih tém, kot je »priprava na tempelj, na misijon, vodenje doma, družinske finance, razvoj poklicne poti, izobraževanje, udejstvovanje v skupnosti, kulturno izboljševanje, pridobitev in skrb za stanovanjsko ter osebno imetje, družinski planerji, izraba prostega časa in delovne naloge...« (For Whatsoever a Man Soweth, That Shall He Also Reap, str. 9)

»Družinski svèt lahko pripomore, da je v domu red, nudi priložnosti za tolažbo ranjenih čustev, staršem daje pomembno orodje, s katerim se bojujejo z zunanjimi vplivi, in ustvari priložnost za poučevanje globokih evangelijskih resnic.« (*Counseling with Our Councils*, str. 148–149)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pogovarjajte se, zakaj so družinski svèti osnova cerkvenih svètov. Pogovarjajte se o vlogi družinskih svètov (gl. razlago).

Učence prosite, naj spregovorijo o izkušnjah, v katerih so sodelovali na družinskem svètu, ko so sprejemali pomembno odločitev ali zaključevali pomembno nalogo.

Pojasnite, da je nebeški Oče voditeljem dal zgled, s tem ko je uporabljal svète. Cerkev na vsaki ravni vodi svèti. Tudi družinski člani se lahko zberejo na svètu, zato da izpolnijo namene družine.

ČETRTO POGlavJE DOLOČENA NAČELA VODITELJEM OMOGOČAJO, DA IMAJO UČINKOVITE SVÈTE.

RAZLAGA

Starešina M. Russell Ballard je dejal: »Ko delujemo v duhu skupnih prizadevanj, ustvarimo duhovno sinergijo, ki je povečana učinkovitost oziroma dosežek kot posledica združenega dejanja oziroma sodelovanja, rezultat česar je večji kot vsota posameznih delov.« (v Conference Report, okt. 1993, str. 103 or *Ensign*, nov. 1993, str. 77) Starešina Ballard je pred tem rekel, da morajo družinski in cerkveni vodje »vpreči in kanalizirati duhovno moč skozi svète« (v Conference Report, apr. 1994, str. 32 ali *Ensign*, maj 1994, str. 25).

Starešina Ballard je učil: »Ko člani sodelujejo na svètih, se učijo o večjih organizacijskih zadevah. Vidijo voditelje pri delu, se učijo, kako načrtovati, razčleniti težave, se odločati in usklajevati preko meja podenot. Če člani sodelujejo na svètih, se s tem pripravljajo na prihodnje voditeljske odgovornosti.« (Priesthood Councils, v Ludlow, *Encyclopedia of Mormonism*, 3:1141–1142) [...]

»Če več ljudi čuti zavzetost za neko težavo, je več ljudi pripravljenih postati del rešitve. [...]

Ena od velikih moči sistema svètov je prožnost, ki jo omogočajo za razvoj in vključitev krajevnih rešitev za krajevne težave.« (*Counseling with Our Councils*, str. 6, 15)

Starešina Ballard je predlagal več načel, ki so pomembna za vodenje s svèti:

- Voditelji bi na svètu morali predstaviti neke vrsto vizijo oziroma namen.
- Svèti bi morali dopuščati čas za pogovor o različnih pogledih.
- Voditelji bi morali spoštovati svobodno voljo članov svèta.
- Voditelji bi morali dati jasna in natančna navodila.
- Voditelji bi morali naloge razdeljevati.
- Voditelji bi morali biti zgled članom svojega svèta.
- Voditelji bi morali služiti z ljubeznijo.

(gl. *Counseling with Our Councils*, str. 23–36)

Starešina Ballard je svetoval tudi, kako naj bi svèt deloval, da bi razrešil neko težavo:

- »Težava je jasno prikazana in opisana, toda svètu ni dovoljeno, da se ukvarja z negativnostjo.«
- »Voditelj svèta vodi potek razgovora, ne da bi slednjega nadzoroval. Postavlja vprašanja in prosi za mnenje, nakar prisluhne.«
- »Člani svèta govorijo iz svojega lastnega vidika kot posamezniki in ne le kot predstavniki svoje organizacije.«
- Člani svèta najprej »določijo želeni končni rezultat in nato določijo, kako ga bodo dosegli.«
- »Svèt pri svojih namerah nikoli ne zaide daleč stran od poslanstva Cerkev: da ljudi vodi h Kristusu z oznanjevanjem evangelija, izpopolnjevanjem svetih in odreševanjem mrtvih.«

- »Članom svèta ni dovoljeno pozabiti pomembnosti njihovega osebnega vpliva in vzora.«
- »Želena je, da prispeva vsak, vendar je končna odločitev prepuščena voditelju svèta, ki se pri vodenju odločitev svèta bolj zanaša na navdih kot na osebno mnenje.«

(gl. *Counseling with Our Councils*, str. 165, 168)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učence vprašajte, kaj je sinergija. (*Sinergija* je takrat, ko je skupni izid večji od vsote delov.) Eden od učencev naj prebere izjavo starešine M. Russlla Ballarda o duhovni sinergiji (gl. razlago). Pogovarjajte se o tem, zakaj to načelo velja za svète, in primere napišite na tablo.

Pogovarjajte se o načelih, ki bi jih voditelji morali poznati, ko delajo s svèti (gl. razlago). Ustvarite domnevno voditeljsko situacijo in se pogovarjajte, kako bi ta načela uporabili.

Obnovite predloge za svète starešine M. Russlla Ballarda in učence spodbudite, naj jih na svètih uporabijo.

UČITELJEVI VIRI

starešina M. Russell Ballard

član zbora dvanajstih apostolov

»Moč posvetovanja«, v *Conference Report*, okt. 1993, str. 102–106 ali

Ensign, nov. 1993, str. 76–78

Svèti v Gospodovi cerkvi

V predzemeljskem svetu je Bog sklical véliki svèt, da bi predstavil svoj veličastni načrt za našo večno blaginjo. Gospodova Cerkev je organizirana s svèti na vsaki ravni, najprej s svètom Prvega predsedstva in zborom dvanajstih apostolov ter se nato razprostira na kole, oddelke, zборе, pomožne organizacije in družinske svète.

Predsednik Stephen L. Richards je rekel:

»Genialnost našega cerkvenega vodenja je vodenje preko svètov. [...] Dovolj izkušen imam, da poznam vrednost svètov. Komajda mine dan, da ne bi videl [...] Božje modrosti, ker je ustvaril svète, [...] da vodijo njegovo kraljestvo. [...]

Ne oklevam pri tem, ko vam zagotavljam, da vam bo Bog, če se boste v svètih posvetovali, kakor se od vas pričakuje, dal rešitve za težave, s katerimi se soočate.« (v Conference Report, okt. 1953, str. 86)

Kako bi svèti morali delovati

Kot član dvanajstih služim v več generalnih cerkvenih svètih in odborih. Redno se sestajam z voditelji pomožnih organizacij. Skupaj se posvetujemo, preučujemo svete spise in molimo za vodstvo, ko si prizadevamo spoznati, kako bi pomožne organizacije učinkoviteje blagoslavljale in krepile člane Cerkve.

V številnih pogledih generalni cerkveni svèti delujejo zelo podobno kot kolski in oddelčni svèti. Vsi svèti v Cerkvi bi morali spodbujati svobodno in odprto razpravo, tako da bi se posvetovali drug z drugim in si prizadevali imeti jasno, jedrnatno sporazumevanje. Svèti bi se morali pogovarjati o ciljnih in odprtih zadevah, pri čemer bi moral biti najvišji cilj vzajemno razumevanje. Kolski in oddelčni svèti so idealno okolje za voditelje organizacij, da se pogovorijo in medsebojno krepijo. Kolski in oddelčni svèt bi se morala na sestankih v prvi vrsti osredotočiti na usklajevanje dejavnosti in skrbništva, ne na koledar. Na teh sestankih bi morali duhovniški voditelji in voditelji pomožnih organizacij skupaj obnoviti odgovornosti in poiskati načine, da bi cerkveni programi članom doma pomagali živeti po evangeliju. Danes posamezniki in družine potrebujejo modro in navdihnjeno pomoč Cerkve za boj proti zlu sveta.

Na sestankih svètov naj sodelujejo tudi sestre

Na nedavnem sestanku svèta s predsedstvi ženskih pomožnih organizacij so mi sestre povedale, da zelo malo žensk v Cerkvi izrazi sploh kakšno zanimanje, da bi imele duhovništvo. Vendar pa hočejo, da se jih posluša in ceni in želi, da pomembno prispevajo v kolu ali oddelku in njegovim članom, s čimer hočejo služiti Gospodu in pomagati izpolniti poslanstvo Cerkve.

Na primer, nedavno smo govorili o osebni vrednosti mladih, da bi služili misijon. Predsednica Elaine Jack je rekla: »Veste, starešina Ballard, sestre Cerkve bi nemara imele kakšen dober predlog o tem, kako bolje pripraviti mlade za misijon, če bi se jih le vprašalo. Navsezadnje, saj

veste, smo *me* njihove matere!« Predlogi sester lahko enako pripomorejo glede odhoda v tempelj in vrsto drugih zadev, s katerimi se nemara borijo duhovniški voditelji.

Bratje, prosimo vas, poskrbite, da boste na sestankih svètov prosili za pomemben doprinos sester. Vse člane svèta spodbujajte, naj povedo svoje predloge in zamisli o tem, kako bi bil kol oziroma oddelek lahko učinkovitejši pri oznanjanju evangelija, izpopolnjevanju svetih in odreševanju mrtvih.

Sodelovati bi morali vsi člani svèta

Idealno bi bilo, če bi vsi člani na katerem koli cerkvenem ali družinskem svètu spregovorili o tem, kaj jih skrbi, in bi predlagali rešitve, zasnovane na evangelijskih načelih. Verjamem, da bi Cerkev in naše družine prejele moč, če bi kolski predsedniki in škojfe sestanke svètov uporabili za iskanje odgovorov na vprašanja, kako izboljšati zakramentne sestanke, kako povečati spoštljivost, kako se osredotočiti na otroke, kako okrepiti mladino, kako pomagati samskim, vključno samskim staršem, kako učiti in biti prijatelj z raziskovalci in novimi člani, kako izboljšati evangelijsko poučevanje in za številne podobne zadeve.

V zadnji polovici letošnjega leta smo imeli posebno usposabljanje v povezavi z vsako kolsko konferenco, da bi se posvetovali o moralnih načelih naše mladine. Tisti, ki so sodelovali, so člani kolskih in oddelčnih svètov. O vsakem vprašanju, ki je bilo med razpravo naslovljeno name, bi se nadvse ustrezno lahko pogovarjali na sestanku oddelčnega svèta. Vendar le redko tisti, ki vprašanje postavijo, čutijo, da so imeli priložnost na sestanku oddelčnega svèta postaviti svoje vprašanje, ubesediti svoje skrbi in ponuditi predloge.

Na svètih ustvarite duhovno sinergijo

V teh negotovih časih potrebujemo vzajemno prizadevanje moških in žensk, ki imajo poklice v Cerkvi, se na strani vseh tistih, ki jim je bilo poverjeno, da bdijo nad kraljestvom, pričakuje popolna budnost. Vsak od nas ima ogromno osebno odgovornost, toda enako pomembna je odgovornost, ki jo imamo skupaj z drugimi, da se sestanemo na svètu z združenimi prizadevanji, da bi rešili težave in blagoslovili vse člane naše Cerkve. Ko delujemo v duhu skupnih prizadevanj, ustvarimo duhovno sinergijo, ki je povečana učinkovitost

oziroma dosežek kot posledica združenega dejanja oziroma sodelovanja, rezultat česar je večji kot vsota posameznih delov.

Starodavni moralist Ezop je imel navado prikazati moč sinergije tako, da je dvignil eno palico in med poslušalci prosil za prostovoljca, ki misli, da jo lahko prelomi. Seveda je prostovoljec eno palico zlahka prelomil. Nato je Ezop palice dodajal skupaj, dokler jih prostovoljec ni več mogel prelomiti. Nauk Ezopovega prikaza je bil preprost: Skupaj ustvarjamo sinergijo, zaradi katere smo veliko močnejši, kakor če smo sami.

Nihče ne bi smel biti sam

Božji namen ni bil nikdar takšen, da bi morali biti njegovi otroci sami. Otroci imajo starše in starši imajo Cerkev s svetimi spisi, živimi preroki in apostoli in Svetim Duhom, da jim pomagajo razumeti prava načela in po teh načelih delovati za izpolnitev svojih starševskih odgovornosti.

Apostol Pavel je učil, da je Odrešenik organiziral Cerkev skupaj z apostoli, preroki in drugimi uradniki ter učitelji, »da se sveti usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa, dokler vsi ne pridemo do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove polnosti« (Ef 4:12–13).

Pavel je člane Cerkve in njihove različne odgovornosti primerjal s telesom:

»Tudi telo namreč ni sestavljeno iz enega telesnega dela, ampak iz več delov. [...] Tako pa je Bog vse posamezne telesne dele razpostavil po telesu, kakor je hotel. [...] Tako pa je veliko delov, telo pa je eno. Ne more oko reči roki: 'Ne potrebujem te,' tudi ne glava nogam: 'Ne potrebujem vas.' [...] Če en del trpi, trpijo z njim vsi deli, če je en del v časti, se z njim veselijo vsi.« (1 Kor 12:14, 18, 20–21, 26)

Sveti spisi jasno navajajo, da čeprav imamo različne poklice in se ti sem ter tja spremenijo, so vsi poklici za delovanje Cerkve pomembni. Potrebujemo duhovniške zборе, da se uveljavijo in izpolnijo svojo, od Boga dano skrbništvo, prav kakor potrebujemo Društvo za pomoč, Osnovno, Mladenke, Nedeljsko šolo in odbore za dejavnosti, da opravljajo svoje pomembne naloge. In vsi uslužbenci ter člani vseh teh navdihnenih

organizacij morajo sodelovati, si po potrebi medsebojno pomagati za dobro posameznikov in družin.

Predlogi za učinkovitejše svète

To ni delo moških ne delo žensk; to je Božje delo, ki se osredotoča na odkupno daritev Gospoda Jezusa Kristusa. Imam nekaj konkretnih predlogov, glede katerih verjamem, da nam lahko pomagajo, če jih bomo upoštevali, da bomo postali učinkovitejši v družini in cerkvenih poklicih.

Prvič, osredotočite se na osnove. Zagotovo so nas o teh osnovah učili to konferenco. Tisti, ki poučujejo, morajo poskrbeti, da nauk ostaja čist in da se ga poučuje. Poučujte z Duhom, pri čemer uporabljajte svete spise in odobreno učno gradivo. *Ne začenjajte* ali ostajajte pri domnevnih in vprašljivih témah. Nauke te konference preučujte na družinskih večerih in v družinskih razpravah; okrepili vam bodo dom. V svetu, ki ga navdaja greh, spori in zmeda, lahko najdemo mir in varnost, če poznamo in živimo po razodetih evangeljskih resnicah.

Drugič, osredotočite se na ljudi. Usklajevanje in datumsko določanje ima svoj čas in kraj, toda vse preveč sestankov sveta se s tem začne in tudi konča. Namesto da ponavljate litanije o organizacijskih načrtih in poročilih, večino časa na sestankih sveta porabite za pregledovanje potreb posameznih članov. Pri tem je zaupnost bistvenega pomena. Člani sveta morajo vse zadeve, o katerih so razpravljali na sestankih sveta, ohraniti v strogi zaupnosti.

Tretjič, spodbujajte svobodno in odprto izražanje. Takšno izražanje je bistveno, če hočemo doseči namen svètov. Voditelji in starši naj ustvarijo vzdušje, ki spodbuja odprtost, v katerem je vsak pomemben in vsako mnenje cenjeno. Gospod je svetoval, naj govori eden na enkrat in naj drugi poslušajo, kaj govori, da bodo potem, ko bodo govorili *vsí, vsí* poučeni (gl. NaZ 88:122; poševni tisk dodan). Voditelji naj poskrbijo, da bo na sestankih sveta dovolj časa, in naj si zapomnijo, da so svèti zato, da voditelji poslušajo vsaj toliko, kolikor govorijo.

Četrtrič, sodelovanje je privilegij. Ta privilegij prinaša odgovornost – odgovornost, da delamo v skladu s pravili organizacije, da smo pripravljene, da prispevamo, da odločno zastopamo to, kar

verjamemo, da je prav. Toda enako pomembna je odgovornost, da podpremo in izkažemo podporo končni odločitvi voditelja svèta, četudi v celoti ne soglašamo.

Predsednik David O. McKay je pripovedoval o nekem sestanku svèta dvanajstih apostolov, na katerem se je razpravljalo o nekem zelo pomembnem vprašanju. Skupaj z drugimi apostoli se je močno zavzemal za določeno smer delovanja, v kateri bi bilo potrebno iti, in o tem, kar so doživljali, so bili pripravljeni spregovoriti na sestanku s Prvim predsedstvom. Na njihovo presenečenje jih predsednik Joseph F. Smith ni prosil za mnenje o zadevi, kakor je imel navado. Namesto tega je »vstal in rekel: 'Tako želi Gospod.'«

»Čeprav se v celoti ni skladalo z njegovo odločitvijo,« je zapisal predsednik McKay, »je predsednik dvanajsterih [...] prvi vstal, da je rekel: 'Bratje, predlagam, da to postane mnenje in rzsodba tega svèta.'

'Predlog sprejet,' je rekel neki drugi in bilo je enoglasno. Ni minilo šest mesecev, že se je pokazala modrost tistega voditelja.« (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, str. 264)

Ko voditelj svèta sprejme neko odločitev, bi jo morali člani svèta podpreti z vsem srcem.

Petič, vodite z ljubeznijo. Jezus je učil, da je prva in največja zapoved postave ta, da »[ljubimo] Gospoda svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. [...] Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« (Mt 22:37, 39)

Duhovniški voditelji naj vodijo s prigovarjanjem, veliko potrpežljivostjo, blagostjo in krotkostjo, nehlinjeno ljubeznijo, prijaznostjo in čistim znanjem (gl. 121:41–42). To so načela, ki bi nas morala voditi v odnosih do bližnjih v Cerkvi Jezusa Kristusa.

Tisti, ki imajo duhovništvo, naj nikdar ne pozabijo, da nimajo pravice, da duhovniško polnomočje kot kij vihtijo nad glavami drugih v družini ali v cerkvenih poklicih. Gospod je Josephu Smithu rekel, da če si prizadevamo zakriti svoje grehe ali opravičevati svoj ponos, svojo nečimrno častihlepje ali v kakršni koli meri nepravilnosti izvajati nadzor oziroma oblast oziroma pritisk nad dušami

človeških otrok, se nebesa umaknejo; Gospodov Duh je užaloščen; in ko se umakne, amen duhovništvu oziroma polnomočju tega človeka (gl. NaZ 121:37).

Drugače rečeno, vsak, ki si posebne nebeške moči prisvoji za svoje sebične namene in si v kakršni koli meri duhovništvo prizadeva uporabiti za nepravilnost bodisi v Cerkvi ali doma, preprosto ne razume narave svojega polnomočja. Duhovništvo je za služenje, ne za podjarmljanje, za sočutje, ne za prisilo, za skrb za druge, ne za nadzor. Tisti, ki mislijo drugače, delujejo izven določil duhovniškega polnomočja.

Na srečo večina naših očetov in duhovniških uslužbencev vodi z ljubeznijo, prav kakor večina naših mater in voditeljic pomožnih organizacij. Vodenje, ki je osnovano na ljubezni, prinaša neverjetno moč. Je resnično in je vzrok trajnim rezultatom v življenju otrok našega Očeta.

Dosegajte navdihnjene sporazume in enotnost

Bog vas blagoslovi, bratje in sestre, da bi našli navdihnjeni sporazum in enotnost, ko se posvetujete pri služenju drug drugemu. Le tako se lahko Cerkev in naše družine približajo svojemu celotnemu potencialu tega, da med Božjimi otroki na Zemlji delajo dobro.

Vem, da Bog živi in da Jezus je Kristus. Vem, da lahko z enotnostjo in ljubeznijo njuno delo opravimo bolje, ko skupaj razpravljamo na svètih. Molim, da bi bili blagoslovljeni, da bi tako delali, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

starešina M. Russell Ballard
član zbora dvanajstih
apostolov

»Posvetujte se na svètih«,
v Conference Report, apr.
1994, str. 31–34 ali Ensign,
maj 1994, str. 24–26

Dobro uglašen motor

Preden so me poklicali za generalno osebnost, sem bil v avtomobilskem poslu, kakor je bil pred mano že moj oče. Z leti sem začel ceniti zvok in delovanje dobro uglašene motorja. Meni se zdi skoraj kot glasba, od nežnega brnenja motorja

v teku do živahnega hromenja, ko je plin čisto odprt. Moč, ki jo ta zvok predstavlja, je še bolj navdušujoča. Nič se ne more primerjati s tem, ko sediš za volanom čudovitega avtomobila, ko motor deluje s polno močjo in vsi drugi sestavni deli sodelujejo v popolnem sozvočju.

Po drugi strani ni nič bolj ne potre, kot avtomobilski motor, ki ne dela pravilno. Ne glede na to, kako lepa je barva ali udobna notranjost avtomobila, je avtomobil z motorjem, ki ne deluje, kakor bi moral, le lupina neuresničenih možnosti. Avtomobilski motor lahko deluje le z nekaj valji, vendar nikoli ne bo šel tako daleč ali tako hitro, niti vožnja ne bo tako mirna, kakor takrat, ko deluje pravilno.

Oddelek z enim valjem

Na žalost nekateri oddelki v Cerkvi uporabljajo samo nekaj valjev, vključno z nekaj takšnimi, ki poskušajo uspeti samo z enim. Oddelek z enim valjem je oddelek, v katerem se škof ukvarja z vsemi težavami, sprejme vse odločitve in preveri vse zadolžitve. Potem se, podobno kot preobremenjeni valj v avtomobilskem motorju, kmalu iztroši.

Od naših škofov se veliko zahteva. Oni – in samo oni imajo določene ključe in samo oni lahko opravijo določene odgovornosti. Vendar niso poklicani za to, da bi bili vse, vselej, za vse ljudi. Poklicani so, da predsedujejo in vodijo in človeškim otrokom prinesejo Božjo ljubezen. Nebeški Oče od njih ne pričakuje, da bodo vse naredili sami.

Enako velja za naše kolske predsednike, predsednike duhovniških zborov in pomožnih organizacij in pravzaprav tudi za matere in očete. Vsi imajo skrbništvo, ki zahteva ogromno njihovega časa, talentov in moči. Toda nihče ni prepuščen samemu sebi, da bi vse naredil sam. Bog, Gospodar Organizator, je navdihnil stvaritev sistema odborov in svetov. Če se sistem razume in izvaja pravilno, bo zmanjšal breme vsakega posameznega voditelja in bo povečal doseg in vpliv delovanja duhovništva s skupno pomočjo drugih.

Svète uporabite modro

Pred šestimi meseci sem stal za tem govorniškim pultom in govoril o pomembnosti sistema svetov v Cerkvi. Govoril sem o veliki duhovni moči in navdihnjenem vodenju, ki izhaja iz pravilnega vodenja družine, oddelka in kolskih svetov. Duh

mi še naprej pričuje, kako pomembni so učinkovito vodeni cerkveni svèti za doseganje poslanstva Cerkve. Zaradi tega bi nestravno rad videl, kako dobro ste razumeli moje oktobrske besede, zlasti naši zvesti in marljivi škofi.

Med usposabljanji, ki sem jih od zadnje generalne konference imel po različnih krajih, sem pozornost usmeril na oddelčne svète. Del tega usposabljanja je bilo tudi, da sem prosil za sodelovanje oddelčni svèt. Škofu sem dal teoretično težavo o manj dejavni družini in ga prosil, naj uporabi oddelčni svèt, da bodo napravili načrt, s katerim bo ta družina spet postala dejavna.

Brez izjeme je škof takoj prevzel odgovornost za nastali položaj in rekel: »Tu je težava in mislim, da bi morali narediti naslednje, da bi jo rešili.« Nato je različnim članom oddelčnega sveta razdelil zadolžitve. Predpostavljam, da je bila to dobra vaja za razdeljevanje zadolžitve, vendar pri tem niti za trenutek še niso bile uporabljene izkušnje in modrost članov sveta, ki bi se lahko lotili reševanja težave.

Naposled sem škofa prosil, naj ponovno poskusi, vendar naj tokrat člane sveta najprej predloge in priporočila, preden bo poveril kakšno zadolžitve. Zlasti sem ga spodbujal, naj za predloge prosi sestre. Ko je škof začel s sestankom z navzočimi člani sveta in jih prosil, naj se posvetujejo, je delovalo, kakor da bi se odprle nebeške zapornice. Nenadoma se je med člani sveta odprl zbiralnik razumevanja in navdiha, ko so načrtovali, kako bi z manj dejavno družino vzpostavili prijateljske vezi.

Ko sem zadnjih šest mesecev vedno znova gledal, kako se je pred mano odvijal ta isti scenarij, sem se odločil, da ne bi bilo napak, če bi o pomembnosti svetov govoril ponovno. Ne govorim zato, da bi grajal tiste, ki zadnjič niso resno prisluhnili, temveč ker v Cerkvi nujno potrebujemo voditelje, zlasti kolske predsednike in škofe, zato da bomo duhovno moč vpregli preko svetov. Družinske, oddelčne in kolske težave se lahko rešijo, če rešitev iščemo na Gospodov način.

Izkušnje mi pravijo, da so življenja blagoslovljena, če se voditelji modro poslužujejo odborov in svetov. Gospodovo delo premaknejo naprej veliko hitre je in dlje, prav kakor dober avtomobil, ki deluje s polno zmogljivostjo. Člani odborov in svetov so enotni. Skupaj izkusijo veliko prijetnejše potovanje po avtocesti cerkvenega služenja.

Trije oddelčni odbori in svèti

Danes bi rad ponovno spregovoril o treh oddelčnih odborih in svètih, ki bi vedno morali upoštevati vnaprej določen dnevni red.

Prvi je *duhovniški izvršni odbor*. Sestavljajo ga škofovstvo, voditelj skupine vélikih duhovnikov, predsednik zbora starešin, oddelčni vodja misijona, predsednik Mladeničev, oddelčni izvršni tajni in oddelčni tajnik. Ta odbor se sestaja tedensko pod vodstvom škofa, zato da premisli o duhovniških oddelčnih programih, vključno z raziskovanjem rodoslovja za tempeljsko delo, misijonarskim, dobrodelnim in hišnim poučevanjem ter ponovno dejavnostjo članov.

Drugi je *oddelčni odbor za dobrodelno služenje*. Vključuje duhovniški izvršni odbor in predsedstvo Društva za pomoč. Ta odbor se sestaja vsaj enkrat mesečno, tudi ta pod vodstvom škofa, da preuči potrebe oddelčnih članov. Samo škof lahko dodeli dobrodelne vire, toda odbor pomaga skrbeti za revne z načrtovanjem in usklajevanjem porabe oddelčnih sredstev, vključno s časom, talenti, spretnostmi, materialom in sočutnim služanjem oddelčnih članov. Na teh in drugih sestankih odbora in svèta se pogosto razpravlja o občutljivih zadevah, za katere je potrebna stroga zaupnost.

Tretji je *oddelčni svèt*. Vključuje duhovniški izvršni odbor, predsednico Društva za pomoč, predsednika Nedeljske šole, predsednico Mladenk in Osnovne ter predsednika odbora za dejavnosti. Škof lahko po potrebi na sestanek povabi tudi druge. Ta svèt se sestane vsaj enkrat mesečno, da usklajuje načrte za vse oddelčne programe in dejavnosti ter pregleda oddelčni napredek pri izpolnjevanju poslanstva Cerkve. Oddelčni svet združi raznoliko skupino duhovniških in ženskih voditeljev, ki se osredotočijo na široko vrsto zadev, ki se nanašajo na oddelčne člane in skupnost. Svèt pregleda predloge hišnih učiteljev in obiskujočih učiteljic. [...]

S pomočjo svètov zadržite spreobrnjence

Ena glavnih skrbi generalnih osebnosti je premalo prizadevanj, da bi nekateri novi spreobrnjenci in manj dejavni člani v Cerkvi obdržali polnopravno članstvo. Če oddelčni svèti delujejo, kakor bi morali, bo vsak novi spreobrnjenec imel

prijatelja, hišnega učitelja oziroma obiskujočo učiteljico in bo v dneh po krstu prejel primeren poklic. Manj dejavni bodo prejeli poklic, ki jim bo z gotovostjo dal vedeti, da jih oddelčni člani potrebujejo in imajo radi. [...]

Postanite ekipa, ki rešuje težave

Ko kolski predsedniki in škofje dovolijo voditeljem duhovništva in pomožnih organizacij, ki jih je Gospod poklical, da služijo z njimi, da postanejo del ekipe, ki rešuje težave, se začnejo dogajati čudovite stvari. Njihovo sodelovanje poveča bazo izkušenj in razumevanja, kar vodi k boljšim rešitvam. Škofje vlivajo novih moči oddelčnim voditeljem, tako da jim dajo možnost, da kaj predlagajo in da se jih sliši. Prihodnje voditelje pripravljate tako, da jim dovolite, da sodelujejo in se učijo. S takšnim vključevanjem se lahko osvobodite veliko bremena s svojih ramen. Če ljudje čutijo, da je neka težava tudi njihova, so bolj pripravljeni pomagati pri iskanju rešitve, zaradi česar so možnosti za uspeh veliko večje.

Potem ko so organizirani ustrezni svèti ter imajo bratje in sestre vse priložnosti, da lahko prispevajo, se lahko oddelčni in kolski voditelji premaknejo preko samega vzdrževanja organizacij. Svoja prizadevanja lahko usmerijo na iskanje načinov, ki bodo omogočili, da bo v njihovem oddelku življenje boljše. Oddelčni svèti vsekakor lahko preučijo takšne teme, kot so ulično nasilje, varnost otrok, urbano onesnaževanje ali akcije za čisto okolje skupnosti. Škof lahko oddelčne svète vpraša: »Kako lahko v naši skupnosti kaj spremenili?« Takšno široko razmišljanje in sodelovanje pri izboljševanju skupnosti so prave stvari za svete iz poslednjih dni.

Kako se posvetujejo apostoli

Zadnjih osem let in pol sem služil kot član svèta dvanajstih mož. Prihajamo iz različnih socialnih okolij in v svèt dvanajstih apostolov prinašamo najrazličnejše izkušnje v Cerkvi in v svetu. Ni tako, da bi na sestankih samo posedali in čakali, da nam bo predsednik Howard W. Hunter rekel, kaj naj naredimo. Odprto se posvetujemo in drug drugega poslušamo z globokim spoštovanjem zaradi sposobnosti in izkušenj, ki jih bratje prinesejo v svèt. Pogovarjamo se o zelo raznolikih zadevah, od cerkvenega vodenja do svetovnih dogodkov, in to

počnemo iskreno in odprto. Včasih se o zadevah pogovarjamo cele tedne, preden sprejmemo odločitev. Med razpravo vedno ne soglašamo. Toda ko je odločitev sprejeta, smo vedno tako enotni kot neomajni.

Na svètih poslušajte in razmišljajte

To je čudež cerkvenih svètov: da drug drugega poslušamo in da poslušamo Duha! Če na cerkvenih svètih drug drugega podpiramo, začnemo spoznavati, kako Bog lahko vzame navadne moške in ženske in iz njih napravi izjemne voditelje. Najboljši voditelji niso tisti, ki na smrt delajo, ker vse poskušajo narediti sami; najboljši voditelji so tisti, ki sledijo Božjemu načrtu in se na *svètih posvetujejo*.

»Pridite,« je Gospod rekel v prejšnjem razdobju preko preroka Izaije, skupaj premislimo (gl. Iz 1:18). V tem razdobju pa je to svarilo ponovil, ko je rekel, naj skupaj premislimo, da bomo razumeli (gl. NaZ 50:10).

Zapomnimo si, da je osnovni svèt Cerkev družinski svèt. Očetje in matere bi morali marljivo udejanjati načela, o katerih sem govoril o njihovem medsebojnem odnosu in v odnosu do otrok. Če tako delamo, lahko naš dom postanejo nebesa na Zemlji.

Bratje in sestre, skupaj delajmo kot še nikdar prej v našem skrbništvu, da bi našli načine, da bi učinkoviteje uporabljali čudežne moči svètov. Prosim vas, da premislite vse, kar sem o tej témi povedal prejšnji oktober, vključno s tem, kar sem rekel danes. Pričujem, da lahko uresničimo vso moč razodetega Božjega načrta za evangelijsko vodenje pri našem delovanju, če se posvetujemo. Naj nas Bog blagoslovi, da bomo enotni, ko bomo krepili Cerkev in naše člane, molim v imenu Jezusa Kristusa, amen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- V kakšnem smislu sta Cerkev in družina nadaljevanje predzemeljskega svèta v nebesih?
- Na kaj bi se morali »v prvi vrsti osredotočiti na kolskih in oddelčnih sestankih«?
- Kaj je »duhovna sinergija«?
- Ali lahko navedete nekaj težav, na katere bi se lahko ustrezno osredotočili kolski in oddelčni svèti?
- Glede na starešino Ballarda, kaj v svojem svètu delajo najboljši cerkveni voditelji?

POMEMBNOST POVERJANJA

»Izberi pa iz vsega ljudstva sposobne može, ki se bojijo Boga, zanesljive ljudi, ki sovražijo podkupovanje; postavi jim jih za načelnike čez tisoč, čez sto, čez petdeset in čez deset ljudi! Ti naj vsak čas sodijo ljudstvu; vse večje zadeve naj prinašajo tebi, vse manjše zadeve pa naj razsojajo sami. Olajšaj si breme, naj ga nosijo s teboj!« (2 Mz 18:21–22)

NAČELO VODENJA

Pametni voditelji načelo poverjanja uporabijo za pomoč tem, ki jih vodijo, da bi dosegli pravične cilje in postali bolj podobni Jezusu Kristusu.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Pametni voditelji pomembne naloge in odgovornosti poverijo tem, ki jih vodijo.

PRVO POGLAVJE PAMETNI VODITELJI POMEMBNE NALOGE IN ODGOVORNOSTI POVERIJO TEM, KI JIH VODIJO.

RAZLAGA

Jezus Kristus je med svojim zemeljskim služanjem učencem poveril odgovornosti in jim dal polnomočje. Na primer, apostole je pooblastil, rekoč: »Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, demone izganjajte.« (Mt 10:5–8)

Apostol Pavel je zapisal: »In on je dal, da so nekateri apostoli, drugi preroki, spet drugi oznanjevalci evangelija, spet drugi pastirji in učitelji, da se sveti usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa.« (Ef 4:11–12)

Starešina Neal A. Maxwell, član zbora dvanajsternih, je pojasnil, da so po Kristusovem vstajenju »dvanajsteri [...] spoznali, da niso poklicani, da strežejo pri mizah, temveč za razglašanje Božje besede po svetu. Zatorej so naloge za blagor drugih modro poverjali. Tako so potrebam grških vdov – ki so bile prave – zadostili, a vseeno za to dvanajsteri niso žrtvovali višjih ciljev.« (gl. Apd 6:1–7) (*We Will Prove Them Herewith*, 1982, str. 110)

Prerok Joseph Smith je zgledno udejanjal načelo poverjanja. Starešina Spencer J. Condie, član prvega zbora sedemdeseterih, je zapisal: »Prerokova velika moč je bila v njegovi sposobnosti, da je

poverjal in v teh, ki so bili ob njem, razvijal voditeljske spretnosti.« (v Conference Report, mar. – apr. 1990, str. 35 oziroma *Ensign*, maj 1990, str. 28) Starešina Dallin H. Oaks iz zbora dvanajsternih je rekel: »Škof mora biti več poverjanja, ali pa se bo zlomil pod bremeni svojih obveznosti oziroma bo potr, ko bo videl, da jih veliko ni izpolnil.« (v Conference Report, apr. 1997, str. 29 oziroma *Ensign*, maj 1997, str. 22)

Cerkveno in družinsko vodenje je lahko tako radostno kot zahtevno. Sveti Duh voditelje krepi in jih poživlja, toda pametni voditelji obveznosti poverjajo ljudem, katerim služijo, zato ker voditelji vsega ne zmorejo sami in ker ljudje napredujejo bolj, kadar sodelujejo.

Starešina James E. Faust je, ko je bil član dvanajsternih, učil: »Eno prvih načel, ki se ga moramo zavedati, je, da Gospodovo delo napreduje preko zadolžitve. Voditelji prejema in dajejo zadolžitve. To je pomemben del nujnega načela poverjanja.« (v Conference Report, okt. 1980, str. 50 oziroma *Ensign*, nov. 1980, str. 34)

Starešina Neal A. Maxwell, takrat član predsedstva sedemdeseterih, je omenil naslednje razloge, zaradi katerih voditeljem poverjanje včasih ne uspe:

»1. To bi resnično raje storili sami.

2. V resnici ne želimo tratiti svojega časa in talentov zato, da bi druge usposabljali za to, da bodo lahko v pomoč.

3. Druge neradi prosimo za pomoč, pri tem pa pozabljamo, da je prejetje pomoči ravno toliko del evangelija kot dajanje pomoči.

4. Radi imamo občutek, da nekoliko trpimo, saj nam to daje lažen vtis, da smo plemeniti.

5. Pravimo, da nas, če bomo nalogo poverili, skrbi »nadzor nad kakovostjo« in včasih so za to podani tehtni razlogi, medtem ko nas drugič v bistvu ne skrbi, da bi bila naloga opravljena preslabo, ampak predobro.«

Starešina Maxwell je svetoval: »Občutku, ki se nas včasih polasti, da nas bodo dolžnosti izčrpale, [...] se vsaj delno lahko izognemo. [...] Če bi pogosteje poverjali zadolžitve, bi drugi, vključno z našimi otroki, lahko bolj napredovali, s čimer bi zmanjšali bremena, ki jih nosimo po nepotrebem.« (*Wherefore Ye Must Press Forward*, 1977, str. 99–100)

Starešina Sterling W. Sill je, ko je bil pomočnik dvanajsterih, zapisal: »Voditelj ne izgubi svojega vpliva, niti odgovornosti, če slednjo poverja. [...] Tistega, kateremu je dal zadolžitve, mora preverjati, usposabljati, spodbujati in nadzorovati. [...] Poverjanje brez nadzora je neodgovorno.« (*Leadership*, 1958, str. 213)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učence prosite, naj razložijo besedo *poverjati*. (»Nekomu predati del svojih zadolžitve.«) Pogovarjajte se o tem, kako ta razlaga vpliva na cerkveno in družinsko vodenje.

Učence prosite, naj v svetih spisih poiščejo primere poverjanja. Povedo naj nekaj primerov uspešnega poverjanja v družini ali cerkvi. Pogovarjajte se o tem, zakaj je poverjanje tako pomemben del družinskega in cerkvenega vodenja.

Učence razdelite v majhne skupine. Vsaka skupina naj se pogovori o prednostih in slabostih poverjanja. O svojih ugotovitvah naj poročajo, nato pa se v razredu o njih pogovarjate.

Učence prosite, naj premislijo, kako pomembno je poverjanje za uspešno vodenje. Predlagajte jim,

naj opazujejo, kako cerkveni in družinski vodje poverjajo zadolžitve. Pomislijo naj, katere zadolžitve voditelji lahko in katerih ne smejo poverjati in zakaj.

Pogovarjajte se o nekaj lastnostih uspešnih poveriteljev. Na primer, tisti, ki uspešno poverjajo:

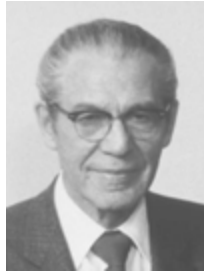
- ljudem dajejo jasne in določene zadolžitve.
- povedo, kaj morajo opraviti, vendar ne razložijo do potankosti, kako naj to storijo.
- ljudem dajejo pooblastila, da lahko opravijo poverjene naloge.
- po potrebi ljudi usposobijo, da si pridobijo spretnosti, ki jih potrebujejo za uspeh.
- na razpolago dajejo orodja in sredstva, ki jih ljudje potrebujejo za uspeh.
- ljudi primerno nadzorujejo pri njihovem delu, da izvršijo naloge.
- kadar ljudje dobro delajo, jih iskreno spodbujajo in bodrijo.
- so na razpolago, da svetujejo in usmerjajo.
- ljudem dajejo priložnosti, da poročajo o nalogi, za katero so zadolženi.

Pogovarjajte se o tem, kako lahko voditelji poskrbijo, da bodo poverjene zadolžitve opravljene. Učenci naj preberejo odlomek iz druge Mojzesove knjige 18:27–39. Pogovarjajte se o vprašanjih, kot so:

- Kakšne pomisleke je imel Jitro glede Mojzesovega vodenja?
- Kako se je Mojzes na Jitrove besede odzval?
- Kaj se lahko iz te Mojzesove izkušnje naučimo o vodenju?

Preberite naslednjo izjavo predsednika Ezra Tafta Bensona, ko je bil še predsednik zbora dvanajsterih: »Organizacija, v kateri delamo, je Gospodova organizacija. Opravka imamo s prostovoljnimi delavci – z Očetovimi otroki, katere ima rad ne glede na njihove napake in šibkosti. Pri poverjanju ne sme biti prisile, pritiska ali ustrahovanja. Če hočemo biti uspešni, si moramo prizadevati in pridobiti Duha, da bomo poverjali pametno.« (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974, str. 130)

UČITELJEVI VIRI

*predsednik N. Eldon Tanner
prvi svetovalec Prvega
predsedstva*

*»Sporočilo – vodimo, kot je
vodil Odrešenik«, New Era,
jun. 1977, str. 4–7*

Če hočemo biti v Cerkvi Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni uspešni voditelji oziroma učitelji (in ti dve besedi bom uporabljal izmenično), je pomembno, da vsak v polnosti spozna in razume, da je Božji duhovni otrok in da so tisti, katere vodi, prav tako Božji duhovni otroci. Prav tako je pomembno, da tisti, katere vodi, vedo in razumejo, da so Božji duhovni otroci in da je to spoznanje v njihovem življenju pomembno. Uvideti morajo, da Boga zaanje skrbi, da jim želi, da bi živeli tako, kot bi morali, in da je pripravljen odgovoriti na njihove molitve ter jim, če bodo le prisluhnili, pomagati povsod, kjer je mogoče.

Nekdo je rekel, da vodenje vzbudi pogum. Konec koncev je to položaj, kjer drzno stopamo spredaj, kjer hodimo prvi, stojimo pred drhaljo, občestvom, brezizrazno množico na tisoče ljudi ali strmečim pogledom enega samega dvomljivca.

Vsak je voditelj oziroma vpliva na življenja drugih, četudi se tega ne zaveda. Vprašanje je: Kakšen voditelj bo? Kakšen vpliv bo imel?

Vsak posameznik se mora glede tega, kakšen bo, odločiti sam. Odločen bi moral biti, da bo tak, ki bo tako kot Jezus lahko rekel: »Pridi, hodi za menoj in delaj, kar vidiš mene delati,« vedoč, da utira pot resnice in pravičnosti. K temu bi morali strmeti vsi voditelji.

Če hočemo voditi, kot je vodil Jezus, se moramo soočiti z mnogimi izzivi. Eden prvih korakov pri premagovanju teh izzivov je, da spoznamo, da je Kristus vzor pravilnega vodenja; in tisto, kar o njegovem življenju in naukih piše v svetih spisih, postanejo učni primeri božanskega vodenja. Če hočemo voditi, kot je vodil on, je pomembno, da svete spise preučujemo in jih razumemo ter da jih v življenju uporabljamo. Nefi je rekel, da bi se morali »[primerjati] z vsemi svetimi spisi«, (1 Ne 19:23), Gospod pa je rekel Gospod, da moramo

živeti po vseh besedah, ki pridejo iz Božjih ust (gl. NaZ 84:44).

V odlomku iz tretje Nefijeve knjige piše:

»In blagor vsem, ki jih preganjajo zaradi mojega imena, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

In blagor vam, ko vas bodo ljudje zasramovali in preganjali in zaradi mene lažno govorili zoper vas vse vrste hudega; kajti zelo se boste radostili in silno boste veseli, kajti veliko bo vaše plačilo v nebesih; kajti tako so preganjali preroke, ki so bili pred vami.

Resnično, resnično, povem vam, dajem vam, da ste sol zemlje; če pa sol izgubi okus, s čim se bo zemljo osolilo? Sol ne bo odtlej dobra za nič drugega, kakor da se jo zavrže in jo ljudje poteptajo pod nogami.

In glejte, postavo in zapovedi mojega Očeta sem vam dal, da boste verjeli vame in da se boste pokesali svojih grehov in prišli k meni s strtim srcem in skesanim duhom. Glejte, zapovedi imate pred seboj in postava je dopolnjena.

Pridite torej k meni in bodite odrešeni; kajti resnično vam povem, če ne boste spolnjevali mojih zapovedi, ki sem vam jih zapovedal v tem času, ne boste v nobenem primeru stopili v nebeško kraljestvo.« (3 Ne 12:10–13, 19–20)

Ko je Kristus prišel na Zemljo, da bi človeštvo odrešil, da bi se lahko spet vrnilo živeti z nebeškemu Očetu, ni rekel: »Ta zakon bom spoštoval, tista tega pa ne bom.« Glede zapovedi ni rekel: »To bom storil; tega ne bom storil.« Ne glede na preizkušnje ter bolečine in trpljenje v vrtu Getsemani je zdržal do konca in dal svoje življenje, da bi človek imel nesmrtnost in večno življenje.

Tako zelo pomembno je, da se naučimo ubogati in spolnjevati Božje zapovedi. Pravimo, da ubogljivost ni znamenje suženjstva, temveč je znamenje izvrstnih voditeljskih lastnosti.

Nekaterim ljudem ne uspe, da bi postali veliki voditelji, ker se niso naučili slediti navodilom – naukom Jezusa Kristusa. Če torej hočemo voditi, kot je vodil Jezus, se moramo najprej naučiti slediti, tako kot je on sledil nebeškemu Očetu. V mislih moramo ohraniti tiste večne cilje, o katerih sem govoril, in mu kot Božji duhovni otroci postajati vedno bolj podobni, dokler ne bomo

popolni. V Kristusa ne le verjemimo, temveč mu tudi sledimo! Častimo ga in bodimo vedno ubogljivi njegovim naukom!

Ko so Josepha Smitha vprašali, kako da zna tako dobro voditi ljudstvo, je odgovoril: »Učim jih prava načela, nakar vodijo sami.« To je bistvo Gospodovega načina vodenja, pod pogojem, da moramo biti prepričani, da prava načela poučujemo s pričevanjem in razumevanjem evangelija. Razumevanje evangelijskih načel omogoča neskončno več svobode in rasti kot pa le usposabljanje v postopkih.

Neki človek je, ko so ga vprašali o razliki med najemnikom in pastirjem, razložil, da najemnik ovce žene, medtem ko jih pastir vodi. Nekdo je rekel: »Ljudje so kot špageti: če se postaviš prednje in jih vlečeš, bodo sledili, a če jih potisneš od zadaj, se ne bodo premaknili.«

Cerkveni voditelj je obenem tudi učitelj in eno največjih orodij za poučevanje z zgledom, orodje, ki ga je Kristus vedno uporabljal. Neki modrec je nekoč rekel: »Tvoja dejanja govorijo tako glasno, da ne slišim, kaj praviš.« Čeprav se tega nemara ne zavedamo, postane tisto, kar poučujemo z zgledom, prepričljivejše, kakor tisto, kar poučujemo namerno in po navodilih, in bo na opazovalca vedno pustilo veliko globlji vtis.

Če hočemo biti učinkoviti voditelji ali učitelji, moramo pokazati ljubezen in dejansko čutiti ljubezen do tistih, ki jih želimo učiti. Nobena moč ni tako spodbujajoča kot moč ljubezni. Kristus je imel rad vse – šibke, grešne, pravične. Včasih so tisti, ki najbolj potrebujejo ljubezen, prav tisti, za katere se zdi, da si jo najmanj zaslužijo. Četudi nam nemara ni všeč oziroma ne odobravamo tega, kar nekdo počne, moramo temu posamezniku še vedno izkazovati ljubezen.

Voditelj mora biti v takih trenutkih potrpežljiv in razumevajoč. Ne more vedno ravnati v naglici in se nikdar ne sme odzvati premočno. Vsi ljudje ne morejo hoditi tako hitro kot on. Predsednik Joseph F. Smith je rekel:

»Pretirana nepotrpežljivost in mrko razmišljanje sta za voditelja skorajda neodpustna in včasih je potrebno saj toliko poguma za to, da čakamo, kot za to, da ukrepamo. Lahko torej upamo, da

voditelji Božjega ljudstva in tudi sami ljudje ne bodo imeli občutka, da morajo vselej takoj najti rešitev na vsako vprašanje, ki zmoti nemoteno smer njihovih načinov.« (*Gospel Doctrine*, Deseret Book Co., 1939, str. 156)

Drugi pomemben korak pri vodenju je poverjanje. Poverjencem je treba dati smiselno odgovornost. Naloga voditelja je, da poveri odgovornost. Vsak posameznik mora poverjeno odgovornost sprejeti in se predati, da bo opravil naloge, kot je bil poučen. Dobiti mora pooblastila kot tudi odgovornost. Zapisano je, da je Sokrat rekel: »Glede vsake dolžnosti, ki mi dodelite, bi prej raje tisočkrat umrl, kot pa je ne opravil.«

Voditelj ne bi nikdar smel opraviti zadolžitve tistega, kateremu jo je določil. Predsednik Harold B. Lee je rekel: »Storijo naj vse, kar je v njihovi moči, vi pa bodite v ozadju in jih učite, *kako* naj delajo.« Mislim, da je v tem skrivnost napredka, da ljudem dodeljujemo zadolžitve in jih nato učimo, *kako* te zadolžitve *izpolniti*.«

Pustite jim svobodo, da opravijo naloge. Nikoli jih ne grajajte, ampak hvalite njihov uspeh in spodbujajte trud.

Vsakomur moramo dati vedeti, kako zelo pomemben je njegov poklic. Voditelj ne sme nikoli biti nekdo, o katerem se govori ali misli kot o šefu, ampak, kot je učil Odrešenik, nekdo, ki služi z ljudmi. Rekel je: »Največji med vami bodi vaš strežnik,« (Mt 23:11) in nam dal velik zgled, ko je učencem umil noge. Prav tako je rekel: »Kdor se bo poviševal, bo ponižan in kdor se bo poniževal, bo povišan.« (Mt 23:12)

Spomnim se, da je predsednik Heber J. Grant pogosto rekel, da nikdar ne bi nikomur zadal naloge, naj stori nekaj, česar sam ne bi bil pripravljen storiti.

Dobrega voditelja skrbi blagor podrejenih oziroma teh, ki jim služi. Kot minister v vladi pokrajine Alberte sem moral sprejeti veliko težkih odločitev. Vedno sem se spraševal: »Kaj je najboljše za pokrajino, za ljudi, katerih se to tiče in za zaposlene na ministrstvu?« Prav tako sem se o težkih vprašanih pogovarjal z voditelji iz različnih področij ministrstva, še posebej s tistimi, na katera so vplivala, ter jim dal občutek, da sprejemajo vsaj

del odgovornosti, za tem pa sem se po nasvet vedno zatekel h Gospodu, nasvet prejel in tako lahko sprejel odločitve, ki jih sicer ne bi mogel.

Kot voditelji moramo razumeti, da je Gospod rekel, da je njegovo delo in njegova slava to, da prinese človeku nesmrtnost in večno življenje (gl. Moses 1:39). Prav tako je rekel, da smo zastopniki, da opravljamo Gospodove dolžnosti, in da je vse, kar storimo po Gospodovi volji, Gospodovo delo (gl. NaZ 64:29).

Da, kot voditelji opravljamo njegove dolžnosti in s poučevanjem pravih načel bi morali vso pozornost posvetiti osebnemu napredku vsakega posameznika in ga poskušati voditi, da bi se pripravil na nesmrtnost in večno življenje. To bi morali delati z zgledom in navodili in biti nato pripravljeni, da bi mu pomagali in ga pri njegovih prizadevanjih podprli, vendar pa bi mu morali pustiti samostojno sprejemanje odločitev in odločanje glede na svobodno voljo, ki je njegov dar.

Zapomnimo si Gospodove besede Josephu Smithu glede skrbništva, da Gospod od vsakega, ki mu je skrbništvo zaupano, zahteva, da za svoje delo odgovarja, tako v času kot v večnosti (gl. NaZ 72:3).

Ko voditelj določi zadolžitev, bi morala biti ta povsem jasna, s točno določeno odgovornostjo, nakar bi moral posameznik svobodno delovati in zadolžitev izvršiti v določenem času, v katerem se pokaže napredek oziroma končno poročilo. Vedno bi moral odgovarjati voditelju in to, da bo odgovarjal, vedno tudi pričakovati.

V cerkveni upravi je osnovno orodje za presojanje odgovornosti osebni razgovor. Če je odnos med obema, ki v razgovoru sodelujeta, tak, kakršen bi moral biti, ta izkušnja, v kateri imata priložnost za samooceno in je pogovor odprt ter spodbuden, obema lahko zelo koristi. To je idealna zasedba za nudenje in sprejemanje pomoči in podpore.

Moje izkušnje v vladi in poslovnem svetu so poudarjale to veliko potrebo po primernem poverjanju pooblastil, spremljanju napredka in prejemanju poročil.

Lahko premislimo sedem korakov, katerim je pri poverjanju sledil Kristus.

Prvič, organizacija cerkve, ki jo je Jezus ustanovil, je bila postavljena v okviru poverjanja pooblastil.

Drugič, Jezus pri poverjanju nalog le-teh ni predstavil kot lahke, ampak kot zanimive in kot izziv.

Tretjič, Jezus je dal tem, ki jih poklical, vedeti in v celoti razumeti, kakšne so njihove dolžnosti.

Četrtrič, Jezus je v poverjenca popolnoma zaupal, kot je njegov oče zaupal vanj.

Petič, Jezus je bil tem, katere je poklical, predan in je v zameno pričakoval njihovo predanost.

Šestič, Jezus je od teh, katerim je poveril dolžnosti, veliko pričakoval, in je bil pripravljen veliko dati.

Sedmič, Jezus je učil, da bi moral ta, ki vodi, slediti napredku in prejemati poročila od teh, katerim je zadolžitve poveril, ter v duhu ljubezni hvaliti in grajati, kadar je potrebno. [...]

George Washington je v poslovnem nagovoru sodržavljanom opozarjal, naj ne mislijo, da imajo lahko čudovito demokracijo brez globoke in vztrajne vere v Boga. [...]

Winston Churchill je poudaril: »Zavedati se moramo, da je plamen krščanske morale naš največji vodnik. [...] Izpolnjevanje duhovnih dolžnosti v vsakodnevem življenju je bistvena za naše preživetje.«

V samem bistvu [...] govorijo isto – naše edino upanje, da bi dosegli veličino, je v Kristusovem zgledu. Če hočemo biti veliki voditelji, moramo torej delati naslednje:

Prvič, obračati se moramo k Odrašeniku kot k popolnem zgledu vodenja.

Drugič, sprejeti moramo vlogo učitelja in služabnika.

Tretjič, prava načela moramo iskati v svetih spisih.

Četrtrič, moliti moramo za vodstvo, prisluhniti in se odzvati.

Petič, posameznikom moramo pomagati razviti njihovo lastno neodvisnost.

Šestič, posameznike moramo glede njihovega dela klicati na odgovornost.

Sedmič, primerno moramo izraziti hvaležnost.

Osmič, biti moramo zgled, ki se sklada s tem, kar učimo.

Devetič, poslušati moramo glas predsednika Cerkev, ki je Božji prerok, ter slediti njegovim nasvetom in zgledu.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kaj mora, glede na predsednika Tannerja, voditelj storiti, poverja ustrezno?
- Kako bi moral voditelj ljudem določiti zadolžitve in razložiti, kako naj te zadolžitve izvršijo?
- Kakšno vlogo glede odgovornosti bi morali imeti osebni razgovori? Kakšne so predpostavke za dober osebni razgovor?

NAČELA SPREJEMANJA ODLOČITEV

Resnično vam povem, ljudje se morajo marljivo zavzemati za to, kar je dobro in veliko narediti po svoji lastni volji in udejanjati pravičnost.

Kajti moč imajo, s katero se lahko odločajo sami. In če bodo ljudje delali dobro, nikakor ne bodo ob svoje plačilo (gl. NaZ 58:26–28).

NAČELO VODENJA

Za Kristusu podobno vodenje je potrebno imeti sposobnost sprejemanja dobrih odločitev.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Voditelji se morajo znati pametno odločati.

PRVO POGLAVJE VODITELJI SE MORAJO ZNATI PAMETNO ODLOČATI.

RAZLAGA

»Sprejemanje odločitev je verjetno najpomembnejša stvar, kar jih ljudje počno,« je učil predsednik Ezra Taft Benson, ko je bil še predsednik zbora dvanajsternih, »nič se ne zgodi, dokler nekdo ne sprejme odločitve. [...]

Potrebno sposobnost in presojo za sprejemanje odločitev na srečo lahko pridobimo.« (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974, str. 145) Za predloge predsednika Bensaona o tem, kako se naučimo sprejemati pametne odločitve, pogledajte v »Pomoč pri preučevanju«.

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pogovarjajte se o zamisli, da morajo voditelji sprejemati pametne odločitve, da bi ljudem pomagali priti h Kristusu. Pojasnite, da lahko vsi izboljšamo svoje sposobnosti za sprejemanje pametnih odločitev.

Izpostavite nekaj točk, ki se vam zdijo pomembne za sprejemanje voditeljskih odločitev (gl. »Pomoč pri preučevanju«) in se o njih pogovarjajte v razredu.

Razred razdelite v majhne skupine. Vsaka skupina naj si izmisli domnevno situacijo, v kateri mora cerkveni ali družinski vodja sprejeti odločitev. (Na primer, da je škofovstvo zaskrbljeno, ker

člani oddelka na sestanke ne prihajajo pravočasno, ali da družina ne ve, kam bi šli na počitnice.)

Vsaka skupina naj svoje izmišljeno situacijo zamenja z drugo skupino. Skupine prosite, naj uporabijo načela sprejemanja odločitev, o katerih ste se pogovarjali, in sprejmejo odločitev ter načrt za ukrepanje. Vsaka skupina naj pove svojo odločitev in načrt ter razloži, kako je do tega prišla.

UČITELJEVI VIRI

*Predsednik Ezra Taft Benson
predsednik zbora dvanajstih
apostolov*

*»Predlogi za sprejemanje
odločitev«, v God, Family,
Country: Our Three Great
Loyalties, 1974, str. 143–153*

Naše odločitve so iz nas naredile to, kar smo. Našo večno usodo bodo določile odločitve, ki jih bomo še sprejeli.

Pametne odločitve so stopnice do napredka. So opeke, s katerimi v življenju gradimo. Odločitve so sestavine uspeha. Tako za posameznike kot za ustanove označujejo pot napredka. Razum posameznika ali skupni razum zbora, komisije ali odbora direktorjev odloča, kakšno bo trenutno stanje in prihodnja smer posameznika ali ustanove.

Pametne odločitve bodo kazale pot do napredka.

Živimo v hudobnem svetu. Odkar pomnimo, nasprotnik še nikdar ni bil tako dobro organiziran in nikoli prej zanj ni delalo tako veliko poslancev. Kot ljudje se soočamo s težkimi dnevi – dnevi nujnih odločitev tako za mlade kot za stare.

V Cerkvi Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni se soočamo s pomembnimi odločitvami. Naše ljudstvo – glave družin, starši, otroci – morajo sprejemati pomembne odločitve. Potrebna je pomoč in pomoč je na voljo.

Kot cerkev imamo odrešilne resnice in uredbe, ki bodo članom človeške rase prinesle odrešitev in povzdignjenje. Zatorej je najpomembnejše, da cerkveni voditelji sprejemajo prave odločitve in ljudi, za katere so odgovorni, vodijo po poteh resnice in pravičnosti, k dovršitvi naših ciljev, vendar tudi naše družine, oddelke, kole, misijone, Cerkev in svet.

Da bomo lahko sprejemali pravilne odločitve, kakor jih je Kristus, moramo najprej vsi živeti tako, da iztegnemo roko in pridemo do tiste nevidne moči, brez katere pri sprejemanju odločitev nihče ne more dati od sebe najboljšega.

Ena največjih odločitev tega obdobja je bila, ko se je fant Joseph Smith odločil, da bo sledil opominu v Jakobovem pismu: »Če pa komu od vas manjka modrosti, naj jo prosi od Boga, ki jo vsem rad daje in ne sramoti – in dana mu bo. Prosi pa naj v veri, ne da bi kaj dvomil; kdor dvomi, je namreč podoben morskemu valu, ki ga veter dviga in premetava.« (Jak 1:5–6)

Odrešitev milijonov moških in ženski v tem razdobju polnosti časov je odvisna od te odločitve! V mislih moramo imeti, da so posamezniki pomembni, in da lahko odločitve, ki jih sprejemajo, močno vplivajo na življenja drugih.

Poleg nebeških virov je pomembno tudi, da spoznamo, da sta posameznikov trud in iznajdljivost potrebna ne le za reševanje vsakdanjih teža, ampak tudi zato, da prineseta rast in napredek tistim, od katerih se zahteva, da sprejemajo odločitve.

Obstaja nekaj vodilnih načel, ki bodo cerkvenim voditeljem pomagala tako v zasebnem življenju kot pri pomembni odgovornosti vodenja drugih, da bodo dosegli svoj končni cilj – povzdignjenja v Božje kraljestvo.

Največje opravilo vsakega življenja je sprejemanje odločitev. Medtem ko je eden največjih Božjih darov človeku svobodna volja oziroma pravica do odločitev, je človeku dal tudi odgovornost za te odločitve. Lahko se odločamo med dobrim in zlim. Svoje življenje sami usmerjamo proti uspehu ali neuspehu. Ne le, da si lahko izberemo končne cilje, ampak lahko v veliko primerih tudi sami določimo in odločimo o načinih, kako bomo do teh ciljev prišli, in s svojo delavnostjo oziroma pomanjkanjem le-te, določimo, kako hitro bomo te cilje dosegli. Za to sta potrebna osebni trud in energija, a brez nasprotij ali sporov vseeno ne bo šlo.

Sprejemanje odločitev je verjetno najpomembnejša stvar, kar jih ljudje počno. Nič se ne zgodi, dokler nekdo ne sprejme odločitve. Celotni svet je nastal zaradi Božjih odločitev. Bog je rekel, da je v začetku ustvaril nebo in zemljo. Rekel je, naj bo svetloba, in bila je svetloba, ter da naj med vodami nastane nebesni svod, in tako se je zgodilo (gl. Moses 2:1, 3, 6).

Na srečo si potrebno sposobnost in presojo za sprejemanje odločitev lahko pridobimo. Določene metode in delovanje nam vsem lahko prinesejo večje sposobnosti v vsakdanjih, vsakotedenskih, vsakomesečnih priložnostih za sprejemanje odločitev.

Strokovnjaki na tem področju predlagajo in uporabljajo nekaj osnovnih načel. Na sploh pri sprejemanju odločitev poznamo pet osnovnih korakov:

1. Opredelitev težave, njene razsežnosti in pomembnosti:
 - a) Za kakšne vrste težavo gre?
 - b) Kaj je njen ključen dejavnik?
 - c) Do kdaj jo je potrebno rešiti?
 - d) Zakaj jo rešiti?
 - e) Kaj vse bo potrebovalo zato, da se jo bo rešilo?
 - f) Kaj pridobimo s tem, če jo rešimo?
2. Zbiranje podatkov, njihova razčlenitev in uporaba.
3. Razvijanje in tehtanje možnih rešitev, da bi prišli do zaključkov.
4. Načrtno in nadzorovano udejanjanje odločitve.
5. Ocena rezultatov odločitve in dejanja.

Odločitve bi morale temeljiti na pravilnih načelih in dejstvih. Temeljito poznavanje načel in dejstev glede raznovrstnih težav ponavadi pripelje do preproste in prave odločitve. Na primer, temeljito poznavanje dejstev glede nudenja dobrodelne pomoči bo škofa, ko o njih premišljuje v povezavi s temeljnimi načeli nudenja pomoči, v določenem primeru pripeljalo do pravega odgovora. Ena najbistvenjših sestavin sprejemanja odločitev je torej, da smo z dejstvi seznanjeni ter da razumemo in smo seznanjeni z osnovnimi in glavnimi načeli.

Naslednji primer: škof lahko začuti, da bi moral njegov oddelek bolje opravljati tempeljsko delo. Kako se bo glede te težave odločil? Najprej bo moral pridobiti dejstva tako, da bo spraševal in prejemal odgovore na številna vprašanja. Koliko tempeljskih dovolilnic imajo člani mojega oddelka? Kako je to število porazdeljeno med vélike duhovnike, [...] starešine in sestre? [...] Kako se moj oddelek [...] primerja z drugimi oddelki kola? Četudi je primerjava dobra, ali je to dovolj dobro? Kako pomembno je pravzaprav to delo? (gl. Mal 4:5–6) Zakaj bi bila vsa Zemlja udarjena s prekletstvom, če Elija Tišbéjec ne bi prišel s ključi pečatenja, ki jih je imel?

Po tem, ko bi se o težavi in rešitvi pogovoril s svetovalcema ter voditeljem skupine vélikih duhovnikov in morda s celotnim izvršnim svetom veje, bi se škof odločil, kako ukrepati. Zapisal bi različne postopke, s katerimi namerava izvršiti ukrepe, za katere se je odločil, z delom bi pričel tako, da bi pripravil zadolžitve in razdelil odgovornosti, in nato ne bi pozabil preveriti vsega, kar je storil.

Na osebni ravni bo preprosto sprejeti odločitev, da zavrnemo ponujeno cigareto ali alkoholno pijačo, če imamo dejstva, če razumemo bistvena načela in pojme Besede modrosti in če smo se v mislih že odločili, da se bomo držali tega božanskega razodetega načela in ga podprli.

Torej, če nekdo načelo razume, bo, ko bo soočen s težavo [spolne] morale, že samodejno vedel, kaj je pravilna odločitev. Vse, kar bo v tistem kritičnem trenutku potreboval, bo trdnost, da bo sprejel odločitev, za katero že ve, da je pravilna.

Eden najboljših način, da voditelji načela razumejo, je, da temeljito poznajo in razumejo svete spise ter ustrezni priročnik. Večina situacij se je

primerila že kdaj prej, nemara celo večkrat, in načrt ter postopek za reševanje težave je že določen. Zatorej je vedno pametno, da se sklicujemo na in poznamo z obstoječa, zapisana navodila ter cerkvena odgovora na vprašanja, ki se pojavijo.

Odločitve bi morale biti pravočasne. Včasih nedoločnost o določeni temi dejansko pomeni odločitev za nasprotno. Moramo se odločiti. Elija Tišbéjec je rekel starodavnemu Izraelu: »Doklej boste omahovali na dve strani? Če je Bog Gospod, hodite za njim; če pa je Báal, hodite za njim!« (1 Kr 18:21)

Jozue je to načelo zagovarjal, ko je zbral vse starešine in sodnike izraelskih rodov v Sihemu in jim goreče rekel, naj se odločijo danes. Rekel je: »Če pa je slabo v vaših očeh, da bi služili Gospodu, si izberite danes, komu hočete služiti: ali bogovom, katerim so služili vaši očetje onstran reke, ali bogovom Amoréjcev, v katerih deželi prebivate. Jaz in moja hiša pa bomo služili Gospodu.« (Joz 24:15)

Nekateri ljudje se nameravajo odločiti, vendar tega nikdar ne storijo. Nameravajo prebarvati skedenj, popraviti ograjo, odpeljati stare naprave ali odstraniti staro lopo, ampak čas za odločitev ne napoči nikoli.

Nekateri se v zasebnem življenju soočamo s podobnimi situacijami. Nameravamo plačati polno desetino, spolnjevati Besedo modrosti, s hišnim poučevanjem začeti na začetku meseca. Toda brez dejanske odločitve, ki ji sledijo dejanja, minejo tedni in meseci in se nič ne zgodi. S tovrstnimi dobrimi nameni lahko odplavamo v večnost. Pomanjkanje odločitev postane naša odločitev, da *ne bomo* storili tistih dobrih stvari, ki smo jih nameravali storiti. Gospod je to šibkost v svojih otrocih očitno poznal, saj je rekel, naj, če mu verjamemo, delamo, dokler še traja dan (gl. NaZ 64:25).

Pridobite dejstva – nato pa se hitro odločite. Kot izgovor za odlašanje z odločitvami se ne zanašajte na stare izjave, ki jih uporabljajo nekateri, kot je na primer: »To je potrebno prespati.« Med spanjem ne sprejemamo odločitev. Vendar niti ne delajte prehitrih zaključkov oziroma ne sodite prenašlo. Pridobite dejstva, prepričajte se o temeljnih načelih in pretehtajte posledice. Nato se odločite!

Prerok Joel je prav tako poznal načelo pravočasnosti, kot bi ga morali tudi današnji duhovniški voditelji, kajti prav tako kakor takrat je hudobija tudi danes skoraj povsod. Potrebne so premišljene odločitve. Joel je rekel: »Pošljite srp, kajti žetev je zrela; pridite, teptajte, ker je stiskalnica polna, [...] kajti velika je njihova hudobija. Množice, množice v dolini odločite! Kajti blizu je dan Gospodov v dolini odločitve.« (Jl 4:13–14)

Odločitve, o katerih je Joel govoril, so odločitve, ki vodijo v večno povzdignjenje. Pomagajmo tako, da pokažemo pot.

Pametne odločitve ponavadi pridejo po vloženem delu, trudu in prizadevanju v duhu molitve. Gospodov odgovor na neučinkovito prizadevanje Oliverja Cowderyja je jasen, ko pravi, da mora stvari najprej preučiti v svojih mislih in potem vprašati, ali je prav. In če je prav, da bo Bog naredil, da mu bo v prsih zagorelo in bo tako čutil, da je prav. (gl. NaZ 9:8)

Začnimo torej z besedami, da je iskreno iskanje nebeškega Očeta in vera, da bo odgovoril na molitve, temelj tolažbe, na katerem gradimo. Joseph Smith je tudi rekel, da Gospod ne bo zajemal vode iz suhega vodnjaka, zato moramo storiti svoj del. Prizadevanje, da bi našli pravilno odločitev, včasih terja veliko energije, preučevanja in potrpežljivosti.

Sledi nekaj učinkovitih nasvetov, ki so voditeljem lahko v pomoč pri tem, kaj storiti.

1. Ali težavo jasno razumemo? Vse prepogosto voditelji ne razložijo, o čem se odloča. Težavo je potrebno jasno zapisati na papir.

2. Ali navedena težava resnično obstaja? Ali voditelj išče pokazatelje oziroma vzroke? Na primer, kolski predsednik je zaskrbljen zaradi hišnega poučevanja v kolu in želi sprejeti nekaj odločitev, da bi slednje izboljšal. Zapisi kažejo, da se v kolu vsak mesec obiše manj družin. Kolski predsednik je bil na hišne učitelje jezen, pri tem pa ni opazil, da s škofi in voditelji zborov k hišnemu poučevanju in njegovi pomembnosti ni redno in primerno pristopal. Resnična težava ni bila v tem, da bi bilo hišnih poučevanj premalo; težava je bila v pomanjkljivem sporazumevanju med kolskim predsednikom in njegovimi podrejenimi. Čim je kolski predsednik težavo prepoznal in jo odpravil, se je hišno poučevanje v kolu izjemno izboljšalo.

3. Ali imamo glede neke težave prave »občutke«? V Cerkvi smo za navdih dojemljivi in bi si zanj morali prizadevati. Nebeški Oče nam bo dal vedeti, če je težava, s katero se soočamo, takšna, za katero je potrebna odločitev. Navdih je pomemben dejavnik sprejemanja odločitev.

4. Težavo opredelite. Težavo je treba raziskati in razdeliti na dele. Zdrava pamet nam naroča, naj vse, o čemer je potrebno odločiti, zapišemo in navedemo vsako malenkost. Celotno stanje ocenite in se čim bolj oprite na pretekle in sedanje izkušnje. Bodite odprtih misli.

5. Preučite možnosti, ki jih imate na razpolago. Sodnik Benjamin Nathan Cardozo iz vrhovnega sodišča v Združenih državah je rekel: »V vsakem od nas je nagnjenost, ki združuje in usmerja misli in dejanja.« Pozorno je potrebno preučiti določena dejstva in jih zapisati po vrstnem redu po pomembnosti, kot lahko najbolje presodimo. Glavna skrb mora biti, kako bo odločitev vplivala na svete.

6. Molite in se postite za navdih. »Posvetuj se z Gospodom v vseh svojih dejanjih in usmerjal te bo v dobro.« (Al 37:37) Po primerni preučitvi stanja kot zadnji korak pred odločitvijo nastopita molitev in post. Prisluhnite, da boste dobili odgovor. Prepogosto molimo, ne da bi poslušali.

7. Odločitev sprejmite. »Sprejemanje odločitev je osamljeno delo,« je rekel moj dobri prijatelj Clarence B. Randall, nekdanji vodja družbe Inland Steel Company, »in večja je stopnja odgovornosti, večja je osamljenost.« Po tem ko bomo sledili ravnokar naštetim šestim korakom, se bo večina odločitev duhovniških bratov izkazala za pravilne.

8. Določite, kako boste tako odločitev dosegli. Odločitvi morajo slediti dejanja. Navesti moramo korake za uresničenje in dati zadolžitve.

9. Preverjajte in ocenjujte. Neki dobri brat je rekel: »Če je odločitev prišla po navdihu, zakaj bi jo potem morali oceniti? Okoliščine se spreminjajo in s spremembo pride čas za pregled in vsaj nekajkrat tudi čas, da postopek sprejemanja odločitev spet začnemo znova. Pri vsakem delu mora biti del postopka tudi preverjanje, ali se delo opravlja.

Naši sodelavci bodo v svojem poklicu sprejemali boljše odločitve, če bodo teh devet korakov upoštevali. Toda zapomnite si, da Gospod, čeprav

nam bo pri sprejemanju odločitev pomagal, od nas pričakuje, da naredimo domačo nalogo.

Na kakšne načine lahko preverimo predlagane ukrepe – pri odlašajočih odločitvah? Tu jih je šest:

1. Ali lahko zaustavi oziroma škoduje duhovnemu oziroma moralnemu napredku?

2. Ali lahko ustvari žalostne in nemirne spomine?

3. Ali je v nasprotju z razdetimi Božjimi zapovedmi? Gospod je dejal, da ga njegova obljuba zavezuje, če delamo, kar nam je naročil, če pa tega ne delamo, obljube nimamo (gl. NaZ 82:10).

4. Ali lahko škoduje posamezniku, družini ali skupini?

5. Ali bi zaradi odločitve, glede na Božje zapovedi, postali boljši posamezniki oziroma družabniki? Na primer, če živimo po Zakonu modrosti, nam je obljubljeno, da bomo našli modrost in velike zaklade spoznanj, in sicer skrite zaklade (gl. NaZ 89:19).

6. Ali bi zaradi tega konkretnega dejanja lahko bili blagoslovljeni? V nebesih je bil pred stvarjenjem tega sveta nepreklicno odrejen zakon, ki pogojuje vse blagoslove, in vsak Božji blagoslov dobimo zato, ker smo poslušni zakonu, ki ga pogojuje (gl. NaZ 130:20–21).

Na koncu naj voditeljem predstavim naslednjih deset predlogov, ki jim bodo pri sprejemanju pametnih odločitev v pomoč:

1. Pri sprejemanju odločitev prosite Gospoda za vodstvo.

2. Ali po tem, ko ste odločitev sprejeli, začutite, kako vam v prsih zagori?

3. Ali je v skladu z besedami prerokov – torej, s predsedniki Cerkve, še posebej z živim predsednikom?

4. Nekatere odločitve so preprosto stvar dobre presoje in so preprosto sprejete. Na primer, Gospod v Nauku in zavezah bratom pove, da mu je vseeno, ali potujejo po kopnem ali morju, le da potujejo (gl. NaZ 61:22).

5. V redkih primerih odločitve ni moč sprejeti takoj, zato ker Gospod želi tistega, ki odločitev

sprejema, opozoriti še na druge dejavnike. V takem primeru mora človek čakati na Gospoda, oziroma, kot bi rekel Gospod: »[Bodite mirni] in spoznajte, da sem jaz Bog.« (gl. Ps 46:11)

6. Pri izjemno pomembnih odločitvah lahko s postom in molitvijo pridobimo večje duhovno razumevanje.

7. Čeprav je ponavadi priporočljivo, da poskusimo videti dolgoročne posledice odločitev, nas bo Gospod občasno navdihnil, da sprejmemo le začasne odločitve, ki bodo vodile do posledic, ki jih pozna le on. Pri sprejemanju takšnih odločitev ne bi smeli nikdar oklevati. Wilford Woodruff (četrti predsednik Cerkve) je moral sprejeti veliko takšnih odločitev, pri katerih si je rekel, da ne ve zakaj, ampak da je Gospod tako zapovedal. (gl. Moses 5:6)

8. Predsednik Harold B. Lee v knjigi *Decisions for Successful Living* (Odločitve za uspešno življenje; str. 45) razlaga o pogovoru z nekim cerkvenim voditeljem, ki se včasih, ko poskuša sprejeti odločitev o določeni stvari, vpraša: »Kaj bi na mojem mestu storil Jezus?« To seveda pomeni, da mora človek zaradi preučevanja in pravičnega življenja Jezusa dovolj dobro poznati, da si lahko resno postavi tako vprašanje.

9. Vedno moramo poskrbeti, da se pri sprejemanju odločitev posvetujemo z Duhom. Drugače rečeno, vrata moramo pustiti priprta, če bi Duh narekoval drugačno pot od te, po kateri bi šli sami. Brigham Young je nekoč dejal, da je želel nekaj storiti, vendar mu je Duh narekoval drugače.

10. Vedno je dobro, da vemo, kako so v podobnih primerih odločitve sprejemali drugi cerkveni voditelji. To je razlog, vsaj deloma, zakaj je prerok Joseph hranil zapise z različnih sestankov. Zatorej moramo preučevati zapise, preroke in cerkveno zgodovino.

Opravljamo delo, ki ne more propasti – najsi gre za sprejemanje odločitev ali kaj drugega – če naredimo svoj del. Gospod ne bo dovolil, da nam ne bi uspelo. To je njegovo delo. Poklicani smo delati z njegovimi otroki in ima jih rad. Delujemo po njegovem programu in polnomočju in on nas

bo povečal – da, kadar bo potrebno tudi preko naših naravnih sposobnosti. To vem in Bogu sem za to neprecenljivo spoznanje in blagoslov hvaležen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Katere besede predsednika Bensaona nam pomagajo razumeti, kako pomembne so pametne odločitve za večno življenje?
- Kateri od petih osnovnih korakov pri sprejemanju odločitev se vam zdi za voditeljevo rast najpomembnejši? Svoj odgovor razložite. (Opomba: Če boste to vprašanje uporabili v razredu, vprašajte nekaj, kar je manj osebno, kot na primer: »Zakaj je vsak od teh petih korakov pomemben za sprejemanje odločitev?«)
- Zakaj je pomembno, da odločitve temeljijo na »pravilnih načelih in dejstvih«?
- Kako lahko svoje odločitve preverimo, da bi videli, če so pravilne?

VODENJE USPEŠNIH SESTANKOV

»In cerkev je njihove sestanke vodila po delovanju Duha in po moči Svetega Duha; ker jih je moč Svetega Duha vodila bodisi k pridiganju oziroma k opominjanju oziroma k molitvi oziroma k prošnjam oziroma k petju, se je tako zgodilo.« (Mor 6:9)

NAČELO VODENJA

Namen cerkvenih in družinskih sestankov bi moral biti, da ljudje s pomočjo slednjih postanejo bolj podobni Kristusu.

POGLAVJI LEKCIJE

1. Cerkevne in družinske sestanke imamo zato, da bi ljudem pomagali doseči vredne cilje in priti k Jezusu Kristusu.
2. Tega, kako načrtovati in voditi učinkovite sestanke, se lahko naučimo.

PRVO POGlavJE CERKVENE IN DRUŽINSKE SESTANKE IMAMO ZATO, DA BI LJUDEM POMAGALI DOSEČI VREDNE CILJE IN PRITI K JEZUSU KRISTUSU.

RAZLAGA

Jezus Kristus se je med svojim služenjem na Zemlji pogosto sestal z učenci in drugimi (gl. Mt 5:1, Mr 2:2, Lk 4:14–15; Jn 6:3). Prav tako se je s tistimi, ki so mu sledili, po vstajenju sestal v krajih iz Mormonove knjige (gl. 3 Ne 12). V našem razdobju je Josephu Smithu naročil, naj se pogosto sestajajo (gl. NaZ 20:55).

Ko je bil škof Rober L. Simpson svetovalec v predsedujočem škofovstvu, je rekel: »Ko si prizadevamo, da bi spoznali Boga Očeta in njegovega Sina Jezusa Kristusa, se moramo dobro seznaniti s cerkvenimi standardnimi deli, se po navodilih sodobnih prerokov udeleževati sestankov, da bi nam srca in misli lahko navdali nauki o resnici in duh pričevanj drugih ter občasno nas samih, kadar smo poklicani ali kadar tako občutimo. Tako razvijamo pričevanje – prepričanje o tem, da Bog obstaja.« (*The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, najboljši govori leta na Univerzi Brigham Younga, 31. mar. 1964, str. 3)

Predsednik Spencer W. Kimball je učil:

»Izogibajte se navadi, da bi imeli na nedeljo preveč sestankov. Poskrbite, da bodo redni sestanki

ki duhovni in čim učinkovitejši. Ni potrebno, da se sestanki odvijajo hitro in v naglici, kajti lahko jih načrtujemo tako, da bomo brez težav dosegli svete namene.« (v Conference Report, apr. 1981, str. 62 ali *Ensign*, maj 1981, str. 45)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Učence vprašajte: Zakaj imamo v Cerкви in v družini tako veliko sestankov? Ali lahko poveste nekaj razlogov, zakaj so nekateri sestanki učinkovitejši od drugih?

Preberite naslednjo izjavo predsednika Ezre Tafta Bensona: »Redna prisotnost na cerkvenih sestankih prinaša blagoslove, ki jih drugače ne morete prejeti.« (v Conference Report, apr. 1985, str. 56 ali *Ensign*, maj 1986, str. 44) Učence prosite, naj naštejejo nekaj pomembnih cerkvenih sestankov in pojasnijo, kako nam udeleževanje teh sestankov lahko prinese blagoslove.

Učencem povejte, da imamo obvezne sestanke in sestanke, ki so nam v pomoč, vendar niso obvezni. So sestanki, na katerih častimo, in sestanki, na katerih načrtujemo dejavnosti. So obvezni in neobvezni sestanki. So sestanki, ki so odprti za javnost, in drugi, katerih se lahko udeležujejo le tisti, ki izpolnjujejo merila osebne vrednosti. Pojasnite, da jih voditelji, ki te sestanke vodijo, lahko uporabijo, da bi ljudem pomagali doseči vredne cilje in priti h Kristusu. (gl. Razlago) Pri

načrtovanju in vodenju sestankov ter dejavnosti bi morali biti voditelji previdni, da ne posegajo v dom, ki je najučinkovitejši kraj za poučevanje in učenje evangelija.

DRUGO POGlavJE TEGA, KAKO NAČRTOVATI IN VODITI UČINKOVITE SESTANKE, SE LAHKO NAUČIMO.

RAZLAGA

Cerkveni voditelji načrtujejo in vodijo različne sestanke. Ti so lahko namenjeni čaščenju, poučevanju ali načrtovanju. Preroki iz poslednjih dni učijo, da bi se morale družine tedensko sestajati na družinskih večerih. Starši in otroci se tam spodbujajo, da bi živeli po evangelijskih načelih ter se pogovarjajo o družinskih zadevah.

Prvi koraki pri načrtovanju dobrih sestankov vključujejo razumevanje njihovega pomena. Na primer, škof, ki načrtuje zakramentni sestanek, bi moral razumeti, da je namen tega sestanka zakrament, čaščenje, poučevanje evangelija, izvajanje uredb, kot je potrditev, skrb za oddelčne posle in duhovna krepitev članov. Potem ko voditelji pomen določenega sestanka razumejo, lahko razmišljajo o najboljšem načinu, kako bi ga dosegli.

Starešina M. Russell Ballard iz zbora dvanajsterih je glede sestankov na splošno svetoval naslednje:

- »Poskrbite, da se zapisani dnevni red [...] osredotoča predvsem na ljudi in ne na programe.«
- »Nameni sestankov bi morali biti jasni, pričelnjati in končati pa bi se morali točno.«
- »Dovolj časa namenite pogovoru o potrebah ljudi.«
- »Potem, ko pozorno in iskreno prisluhnete predlogom [tistih, ki so prisotni], sprejmite odločitev oziroma nalogo, ki jo bo moč končati v določenem in izmerljivem poteku dejanj.«
- »Glede sprejemanja takšnih odločitev molite.«
- Nekoga določite, »da za vsako nalogo prevzame odgovornost in da se ob dogovorjenem času 'vrne in poroča'.«
- »Ko naloge razdelite, naj bi se o njih normalno pogovarjali v smislu 'kaj in ne 'kako'; to pomeni, da bi moral tisti, ki nalogo sprejme, biti

odgovoren za končni rezultat in ne za postopek, po katerem naj nalogo izvaja.«

(gl. *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family*, 1997, str. 124–125).

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Uporabite Razlago in lastne izkušnje ter se pogovarjajte o tem, kako načrtovati in voditi učinkovite cerkvene in družinske sestanke. Razred razdelite v majhne skupine. Vsaka skupina naj eno stran napiše načrt, ki jim bo pomagal pri načrtovanju in vodenju sestankov. Skupine prosite, naj svoj načrt pojasnijo.

UČITELJEVI VIRI

*predsednik Boyd K. Packer
trenutni predsednik zbora
dvanajstih apostolov
Nezapisani red stvari, govor
na Univerzi Brighamia
Younga, 15. okt. 1996*

Danes vam govorim kot učitelj. Odražam vpliv učitelja, ki sem ga poznal pred več kot petdesetimi leti. Kot se pogosto zgodi, se vpliv tega učitelja ni osredotočal na predmet, ki ga je učil. Dr. Schaefer je bil profesor matematike na Univerzi države Washington v Pullamu v Washingtonu. Na pogled ni bil videti nič posebnega. Ne spominjam se njegovega imena, vendar ne bom nikdar pozabil prvih besed, ki jih je rekel na prvi dan, ko smo se spoznali.

Bilo je med drugo svetovno vojno. Imeli smo usposabljanje za pilote in bili na poslani na univerzo, namenoma, kot so nam povedali, da bi imeli zgoščeno predavanje o vremenoslovju, vremenu, upravljanju, fiziki, aerodinamiki in drugih tehničnih predmetih. Naslov »eksplozivno predavanje« se nam ni zdel preveč vzpodbuden za študente pilote. Boljša bi bila beseda *intenziuno*.

Pritisk je bil zelo velik, saj bi bili tisti, ki predavanj ne bi opravili uspešno, izključeni iz pilotskega programa. Tekmoval sem s kadeti, od katerih jih je veliko hodilo na fakulteto; nekateri so prej opravili tudi zahtevne treninge, medtem ko sem jaz šele prišel iz srednje šole.

Dr. Schaefer nas je le v nekaj tednih moral poučiti vse od matematičnih osnov do diferencialnih računov. Mislim sem, da je vse brezupno, vse do teh prvih minut pri prvem predmetu. Predavati je začel z razglasom: »Medtem ko ste mnogi od vas prejeli nekaj visokošolske izobrazbe in celo nadaljevalne tečaje o tem, o čemer se bomo učili sedaj, sem tu, da poučujem začetnike. Vse, ki témo že poznate, prosim, bodite potrpežljivi, medtem ko bom poučeval osnove tiste, ki je ne.« Njegove besede so me opogumile in še bolj način, kako je poučeval, zato sem tečaj opravil s precejšnjo lahkoto. Sicer mi verjetno ne bi uspelo.

Ko sem se odločil, da bom postal učitelj, me je zgled dr. Schaeferja navdihnil, da sem po svojih najboljših močeh kar se da razumljivo poskušal poučevati osnove, preproste resnice. Spoznal sem, kako zelo težko je stvari poenostaviti.

Nekaj let po vojni sem se vrnil na Univerzo Washington State in poiskal dr. Schaeferja. On se me seveda ni spomnil. Bil sem le eden izmed na stotine kadetov na njegovih predavanjih. Zahvalil sem se mu za to, kar me je naučil. Matematiko in diferencialne račune sem od takrat že davno pozabil, nisem pa pozabil njegovega zgleada, ki ga je dajal kot učitelj.

Torej, sledeč temu zgledu, bi vam danes rad povedal nekaj o Cerkvi. Stvari, ki vam jih bom povedal, niso razložene v svetih spisih, čeprav se nanašajo na načela, o katerih sveti spisi učijo.

Načelo je večna resnica, zakon, pravilo, ki ga lahko povzamete, da vam pomaga pri sprejemanju odločitev. Na splošno se načel ne razlaga do potankosti. To vam pušča svobodo, da se lahko po svoje prilagodite večni resnici, zasidranemu načelu.

Stvari, ki vam jih bom razložil, niso razložene niti v priročnikih oziroma učbenikih. Četudi bi bile, večina od vas teh priročnikov nima – ne priročnikov za Melkizedekovo duhovništvo ali Društvo za pomoč ali kaj drugega – ker jih dobijo le voditelji.

Spregovoril bom o tem, čemur pravim »nezapisan red stvari«. Moja lekcija bi bila lahko naslovljena »Preproste stvari, ki bi jih o Cerkvi moral vedeti vsak član«. Čeprav gre za zelo preproste stvari, pa so ne glede na to zelo pomembne! Nekako predvidevamo, da preproste stvari vsak že

pozna. Če jih poznate, ste se o njih poučili z opazovanjem in izkušnjami, kajti nikjer niso zapisane in nikjer se jih ne poučuje. Torej, ko nadaljujemo, če ste med temi, ki vedo vse, bodite potrpežljivi, medtem ko bom poučeval tiste, ki vsega ne vedo – in si privoščite kratek spanec.

Osnovni temelj spoznanja in pričevanja se nikdar ne spremeni – pričevanje, da Bog Oče živi, da Jezus je Kristus, da nas Sveti Duh navdihuje, da je prišlo do obnove, da nam je bila razodeta polnost evangelija in enaka organizacija, kot je obstajala v prvotni Cerkvi. Te stvari se poučujejo povsod in vedno – v razredih, v svetih spisih, v priročnikih in učbenikih – pri vsem, kar počnemo.

Tudi temeljne nauke in navodila o cerkveni organizaciji lahko najdemo v svetih spisih. Poleg tega pa glede delovanja Cerkve obstaja še en vir znanja: Učimo se z izkušnjami in opazovanjem. Če se učite o nezapisanih stvareh, o nezapisanem redu stvari, boste postali bolj usposobljeni za voditelja – in boste voditelj postali. Najpomembnejši voditeljski položaji so doma – oče, mati, žena, mož, starejši brat in sestra.

V Cerkvi pa so voditeljski položaji in priložnosti za učenje na voljo bolj, kot kjer koli drugje na Zemlji.

Četudi stvari, o katerih bom govoril, niso zapisane, se jih da zelo hitro naučiti. Bodite pozorni na nezapisani red stvari in se zanj zanimajte in spoznali boste, da se vam bo povečala sposobnost in vrednost za Gospoda.

Preden vam dam nekaj primerov tega nezapisanega redu stvari, naj vas spomnim, kar je rekel Gospod Bog, da je njegova hiša hiša *reda* (gl. NaZ 132:18; poudarek dodan). Svojemu preroku pa je rekel: »In glejte, naj bo v vsem tem, kar delate, *modrost* in *red*; kajti ne zahteva se, da bi človek tekel hitreje, kot ima moči. In spet, potrebno je, da bi bil marljiv, da bo tako osvojil nagrado; zato naj bo v vsem, kar delate, *red*.« (Moz 4:27)

Pavel je Korinčanom rekel, da naj »vse [...] poteka spodobno in urejeno« (gl. 1 Kor 14:40, poudarek dodan). K temu se bomo vrnili čez trenutek.

Stvari, o katerih vam bom povedal, niso tako stroge, da bi Cerkev, če jih do potankosti ves čas ne izpolnjujemo, zaradi tega razpadla. Vseeno pa

dajejo zgled, merilo o spodobnosti in urejenosti in bodo naše sestanke in delo v razredih izboljšale, kakor tudi dejavnosti. Če jih poznate in razumete, vam bodo močno izboljšale življenje.

Sestanke bi morali voditi tako, da bodo člani pri soočanju z življenjskimi izzivi duhovno osvežili in jih ohranili uglašene z Duhom. Ustvariti moramo pogoje, v katerih bodo člani lahko po navdihu reševali svoje težave. Obstajajo preproste stvari, ki pri tem lahko pomagajo, in stvari, ki to ovirajo. Alma je učil, »da se po majhnih in preprostih rečeh dogajajo velike reči in preprosto v veliko primerih zmede modre« (Al 37:6).

Kot prvo ponazoritev tega nezapisanega reda stvari preprosto podajam naslednje: Ta, ki na sestanku predseduje, bi moral sedeti na podiju, in sicer poleg tistega, ki vodi. Malce težko je na sestanku predsedovati iz občestva. Predsedujoči je odgovoren za vodenje sestanka in ima pravico ter odgovornost, da prejme navdih, in je lahko navdihnjen, da spremeni ali popravi nekaj, kar se na sestanku dogaja. To velja bodisi, kadar gre za sestanek pomožne organizacije, ki mu predsedujejo sestre, ali za kateri drug naš sestanek.

Novi kolski predsednik bo včasih vprašal: »Ali moram na podiju sedeti na vsakem kolskem sestanku? Mar ne smem sedeti s svojo družino? Odgovarjam: »Medtem ko predsedujete, morate sedeti na podiju.« Mika me, da bi rekel, vendar ne rečem: »Sam nimam tega privilegija, zakaj bi ga imeli vi?«

Drugi primer: Če opazujete Prvo predsedstvo, boste opazili, da prvi svetovalec vedno sedi na predsednikovi desni in drugi svetovalec na njegovi levi. To je prikaz tega, da stvari delamo »spodobno in urejeno«, kot pravi Pavel. Ne vedno, vendar praviloma velja, da predsedujoči uradnik govori na koncu sestanka. Nato se lahko poda razlaga ali popravek. To sem velikokrat doživel ob zaključku sestankov: »Torej, brat ali sestra, nekdo je rekel to in to in prepričan sem, da je mislil in to.«

Drugi poduk: Ne stremimo k cerkvenim poklicem, niti ne prosimo, da bi bili razrešeni. Na cerkvene položaje smo poklicani po navdihu. Četudi nas pokličejo na neroden način, klica ni pametno zavrniti. Predpostavljati moramo, da nas je poklical Gospod. Peti člen vere pravi, da moramo biti »[poklicani] od Boga s preroštvom

in s polaganjem rok tistih, ki so pooblašteni označiti evangelij ter opravljati evangelijske uredbe«.

Če vam kakšna okoliščina otežuje, da bi nadaljevali s služenjem, se lahko prosto posvetujete z voditeljem, ki vas je poklical. Ne moremo poklicati samega sebe, niti samih sebe ne moremo razrešiti. Včasih voditelj ali učitelj v odličnosti predsedujočega položaja tako uživa, da celo po tem, ko že dolgo služi noče biti razrešen. To je znamenje, da je razrešitev nastopila pravočasno.

Delati bi morali to, za kar smo poklicani. Poklic in razrešitev bi morali sprejeti preko istega polnomočja.

Ko je bil predsednik J. Reuben Clark poklican za drugega svetovalca Prvega predsedstva, potem ko je že veliko let služil kot prvi svetovalec, je na svečanem zasedanju, kjer se je zbralo novo Prvo predsedstvo, rekel: »Pri služenju Gospodu ne gre za to, *kje* služite, ampak kako. V Cerкви Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni vsakdo stopi na položaj, na katerega je primerno poklican, položaj, za katerega si nihče ne prizadeva, niti ga ne zavrne.« (v Conference Report, apr. 1951, str. 154; podarek dodan) Cerkev se je o nezapisanem poteku stvari naučila zelo dragoceno lekcijo.

Pred leti sem spoznal, da si sami ne izberemo, kje bomo služili – le odzovemo se na klic. Kmalu po poroki sem bil poklican za pomočnika kolskega tajnika. Škof me ni hotel razrešiti iz poklica učitelja evangelijskega nauka. Povedal mi je, da lahko kot učitelj dajem veliko več kot pa pri dokaj neznatnih nalogah, ki sem jih prejel kot pomočnik kolskega tajnika. Toda po nezapisanem redu stvari je vedel, da predseduje kolski predsednik in da ima njegov poklic prednost.

Ne morem vam povedati vsega, kar sem se v tem poklicu naučil. Spoznal sem, kako deluje predsedstvo. Bil sem priča razodetjem pri poklicih in razrešitvah kolskih in oddelčnih uradnikov. Ko sem gledal kolskega predsednika, sem z opazovanjem in izkušnjami naučil mnogih stvari, ki jih ni v priročniku. V tem poklicu sem prvič spoznal člane dvanajsterih in druge brate, ki so prišli na konferenco. To je bil čas usposabljanja o nezapisanem redu stvari.

Nekoč sem bil na letalu s predsednikom Kimballom, ki je, mislim da, devetnajst let služil kot kolski tajnik. Na letalu je bil tudi neki član,

ki je takrat živel v tistem kolu. Rekel mi je: »Če bi vedel, da bo naš kolski tajnik nekoč postal predsednik Cerkve, bi se do njega obnašal veliko bolje.«

Brat Kimball je dejansko služil kot drugi svetovalec kolskega predsedstva, ko se je kolski tajnik preselil. Poklicali so tajnika in ta tajnik se je preselil. Zadolžitve je prevzel brat Kimball. Brat Melvin J. Ballard je prišel na konferenco in rekel: »Ne bi smel biti hkrati drugi svetovalec in kolski tajnik. Odloči se, kaj bi bil raje.«

Brat Kimball ni bil navajen, da se je lahko glede tega sam odločil. Želel je, da bi mu brat Ballard povedal, kaj naj stori, vendar je ta rekel: »Ne, ti se odloči!« Brat Kimball je tako rekel: »Imam pisalni stroj. (Tistikrat so zelo redki imeli pisalni stroj.) Poznam sistem. Mislim, da lahko prispevam več, če ostanem kolski tajnik.« In tako se je zgodilo.

V tistem času je kolski tajnik prejemal majhno plačo, majhen mesečni dohodek, predvidevam, da za nakup zalog. Sestra, ki ga je dobro poznala, mu je pisala in rekla: »Spencer, presenetil si me – da sprejmeš poklic le zato, ker vključuje denar.« Nato je rekla: »Če v dveh mesecih ne spremeniš svojega odnosa, boš od Cerkve odpadel.« No, časovno se je malo uštel!

Naj vam sedaj dam neki primer: Starešina Harold B. Lee je nekoč predsedoval na naši kolski konferenci. Med sestankoma smo bili povabljeni domov k predsedniku Zundellu na kosilo. Z Donno sva prispela malce pozno, ker sva šla prej domov pogledat svoje majhne otroke. Starešina Lee je prišel k avtu, da bi nekaj vzel ven, ravno ko sva prispela. Prepričan sem, da sva bila zelo vidno ganjena, ker sva lahko govorila in se rokovala z apostolom. Pokazal je proti hiši in o kolskem predsedstvu, ki je bilo tam zbrano, rekel: »To so veliki možje. Nikdar se ne pozabita učiti od mož, kakršni so ti.« In apostol me je naučil o nezapisanem redu stvari.

Tako veliko se lahko naučite, če opazujete izkušene voditelje v oddelkih in kolih, v katerih živite. Tako veliko se lahko naučite, če prisluhnete starejšim bratom in sestram, ki imajo v šoli nezapisanega celo življenje izkušenj.

Naslednji poduk: Obstaja red glede tega, kam se obrnemo po nasvet ali blagoslove. To je preprosto – gremo k staršem. Ko ti niso več na razpolago,

gremo lahko, če potrebujemo blagoslov, k svojemu hišnemu učitelju. Za nasvet se obrnete na svojega škofa. Lahko se odloči in vas pošlje k svojemu nadrejenemu – kolskemu predsedniku. Toda ne obračamo se ne generalne osebnosti. Ne pišemo jim za nasvet niti ne predpostavljamo, da bo nekdo, ki ima višji položaj, lahko dal bolj navdihnen blagoslov. Če bi se te majhne stvari v Cerkvi naučili, bi imeli veliko moč.

Predsednik Joseph F. Smith je učil, da če so doma boleznin in četudi so prisotni »apostoli ali celo člani Prvega predsedstva Cerkve, [...] je tam oče. On ima pravico in dolžnost, da predseduje.« (*Gospel Doctrine*, str. 286)

Obstaja nekdo, ki je pooblaščen »zadnja postaja«, do katere pridemo, ne da bi šli do škofa, kolskega predsednika, generalne osebnosti ali koga drugega v črti polnomočja. Ta je v molitvi k nebeškemu Očetu. Če bomo to delali, bomo v večini primerov svoje težave rešili sami.

Naslednje načelo: Razodetje v Cerkvi gre navpično. Ponavadi se omeji na upravljaljske ali geografske meje oziroma omejitve, ki so dodeljene poklicanemu. Na primer, škof, ki poskuša rešiti težavo, ne bo prejel razodetja tako, da se posvetuje s škofom drugega oddelka ali kola, s katerim je v sorodstvu ali s katerim nemara dela v pisarni.

Izkušnje so me naučile, da razodetje pride od zgoraj in ne s strani. Ne glede na to, kako izkušen ali koliko star ali kako bolj duhoven je lahko nekdo s strani, je bolje iti gor po pravih kanalih.

Načelo: Glavna lastnost dobrega voditelja je, da zna dobro slediti. Na sestanku s škofi me je novi škof, ki se je še lovil, nekoč vprašal: »Kako naj ljudi pripravim do tega, da mi bodo sledili? Devet sester sem poklical za predsednico Osnovne, pa nobena ni sprejela.« Na sestanku je bil prisoten dober humor in prijeten duh, kar je omogočalo idealne pogoje za poučevanje. Odgovoril sem, da dvomim, da je katero od teh devetih sester »poklical« on. On jih je lahko zgolj vprašal oziroma prosil.

Povedal sem mu, da bi, če bi iskreno molil in se s svetovalecema posvetoval, kdo naj predseduje Osnovni, prva sestra poklic sprejela. Mogoče je v razgovoru odkril kakšen razlog, zakaj ni priporočljivo ali ni pravi čas, da bi ta sestra služila, in je ni poklical. Vendar zagotovo ne več kot ena ali

dve. Če je tako veliko sester zavrnilo poklic, nekaj ni bilo v redu – nezapisani red.

Ker je bil na sestanku prisoten tako dober duh, sem mu rekel: »Škof, še nekaj vem o vas. Niste dobri pri tem, da bi sledili, kajne? Mar niste takšni, da vedno podvomite v to, kar kolski predsednik prosi svoje škofe?« Drugi škofje v sobi so se začeli hihitati in prikimavati – prav takšen je bil. Zasmel se je in rekel, da je nemara res. Rekel sem: »Morda je razlog, zakaj vaši člani ne sledijo svojemu voditelju, ta, ker vi ne sledite svojim. Bistvena lastnost voditelja v Cerkvu je, da znajo iskreno in zvesto slediti. Tak je pač red stvari – nezapisani red stvari.«

Ko sem bil mlad, je na našo konferenco prišel starešina Spencer W. Kimball in povedal naslednjo izkušnjo. Ko je bil kolski predsednik v Saffordu v Arizoni, se je v kolu odprlo prosto mesto v poklicu nadzornika mladeničev, kot se je poklic takrat imenoval. Tisti dan je odšel iz pisarne, se sprehodil nekaj korakov po ulici in se zapletel v pogovor z nekim lastnikom podjetja. Rekel je: »Jack, ali bi hoteli biti nadzornik kolske organizacije mladeničev?«

Jack je odgovoril: »Av, Spencer, bodite no resni!«

Spencer je odgovoril: »Saj sem. Čudovito se razumete z mladino.« Poskušal ga je prepričati, vendar ga je možak zavrnil.

Kasneje tega dne, potem ko se je jezil nad neuspehom in ko se je končno le spomnil, kaj je rekel Jakob v Mormonovi knjigi – »ko sem predhodno prejel nalogo od Gospoda« – se je vrnil k Jacku. Rekel mu je »brat« in ga poklical s priimkom ter rekel: »V kolskem poklicu imamo prosto mesto. Pogovarjal sem se s svetovalcema; o tem smo kar nekaj časa molili. V nedeljo smo skupaj pokleknili in vprašali Gospoda za navdih o tem, kdo bi moral biti poklican na ta položaj. Prejeli smo razodetje, da bi morali biti poklicani vi. Kot Gospodov služabnik vam sedaj dajem poklic.«

Jack je dejal: »No, Spencer, če že praviš tako...«

»Točno tako vam pravim.«

Veste, kaj se je zgodilo. Pomaga, če sledite pravemu redu stvari, in sicer nezapisanemu redu.

Na mizi imam pismo brata, ki ga zelo močno moti, da v poklic ni bil poklican na primeren

način. Poklic je sprejel in je pripravljen služiti, vendar pravi, da se njegov škof poprej ni posvetoval z njegovo ženo in tudi drugače ni ravnal ustrezno.

Ko mu bom odgovoril, ga bom poskušal poučiti o nekaterih nezapisanih stvareh, ki se nanašajo na malce potrpežljivosti s tem, kako v Cerkvu ureja stvari. V prvem razdelku Nauka in zaveza je Gospod opomnil vsakogar, naj govori v imenu Boga Gospoda, Odrešenika sveta (gl. NaZ 1:20). Mislim, da bom izpostavil, da bo nekega dne mogoče postal škof, preobremenjen s težavami v oddelku in z dodatnimi bremenimi osebnih skrbi in mu predlagal, naj sedaj daje to, kar bi kasneje tudi sam z veseljem prejemal.

Naslednja stvar reda: Škofje naj načrtovanja sestankov ne prepuščajo članom. Priprave pogreb ali misijonarskih slovesov ne prepuščajte družinam. To ni pravi red stvari, da bi člani ali družine pričakovali, da bodo odločali o tem, kdo bo govoril in kako dolgo. Predlogi so seveda na mestu, vendar jim škof ne bi smel predati načrtovanja sestanka. Skrbi nas, da gredo naši sestanki v napačno smer.

Pogrebi so lahko in morajo biti duhovno najbolj izraziti. Postajajo neuradna družinska srečanja pred člani oddelka. Duha pogosto odbijejo šaljivi dogodki ali šale, če bi bil čas lahko namenjen poučevanju o stvareh Duha, o svetih stvareh.

Kadar družina vztraja, da na pogrebu govori več družinskih članov, poslušamo o preminulem namesto o odkupni daritvi, vstajenju in tolažilnih obljubah, ki nam jih razodevajo sveti spisi. Ni torej narobe, če na pogrebu spregovorijo družinski člani, a če že, bi morale biti njihove besede v skladu z duhom sestanka.

Bratom sem povedal, da bom, če bo na dan mojega pogreba kdo govoril o meni, [vstal] in jih popravil. Pridigati moramo evangelij. Ne vem za noben sestaneček, na katerem bi bilo občestvo od govornika bolj pripravljeno sprejemati razodetja in navdih, kakor je to na pogrebu. Ta privilegij nam je odvzet, ker ne poznamo reda stvari – nezapisanega reda stvari – ki se nanašajo na upravljanje Cerkve in sprejemanje Duha.

Naši škofje ne bi smeli zapravljeti sestankov. To velja tudi pri poslavljanju od misijonarjev. Močno smo zaskrbljeni, da so sedaj to postala nekakšna

srečanja pred oddelčnimi člani. Globina duhovnega usposabljanja in poučevanja, ki bi jo lahko imeli, se izgubi. Pozabili smo si zapomniti, da gre za zakramentni sestanek in da predseduje škof.

Veliko je stvari, ki bi jih lahko rekel o takih stvareh, kot so najboljša nedeljska oblačila. Ali veste kaj »najboljša nedeljska« pomeni? Včasih je bilo vedno tako. Sedaj pa na sestankih, tudi na zakramentnih sestankih, vidimo vedno več neuradnih, celo mlahavih oblek, kar vodi v neuradno in mlahavo obnašanje.

Moti me, da na programu za zakramentni sestanek vidim, da bodo sodelovali Liz in Bill in Dave. Mar ne bi morali biti Elizabeth in William in David? Še bolj me moti, da se nas prosi, naj v velikem zboru podpremo Bucka ali Butcha ali Chucka. Pravim le, ali v tako pomembnem zapisu ne moremo imeti polnega imena in priimka? Izgubljamo uradnost, dostojanstvo – in to za zelo veliko ceno. Nekaj je na Pavlovih besedah, ko je rekel, da stvari delamo »spodobno in [po] redu«.

Torej, veliko bi vam rad povedal o nezapisanem redu stvari, toda to so stvari, ki se jih morate naučiti sami. Ko bi vas le lahko postavili v okoliščine, kjer bi začeli opazovati, se začeli usposablјati, tedaj bi vedeli, kako naj bi Cerkev delovala in zakaj tako deluje. Spoznali boste, da sloni na načelih, ki so zapisana v svetih spisih. Če boste le nenehno ohranili v mislih besede življenja, vas bo Gospod blagoslovil in vam v tistem trenutku, ko boste potrebovali, dal, kaj morate reči in kaj morate narediti (gl. NaZ 84:85). Poučite se o tem velikem vzorcu – o naukih, ki se jih naučimo le z opazovanjem in sodelovanjem.

Kmalu po tem, ko je bila Španija odprta za pridiganje evangelija, sem bil v Barceloni. Dva od prvih misijonarjev, ki sta bila poslana v Španijo, sta bila poslana v Barcelono, da bi mesto odprla za oznanjevanje. Predsednika Smitha Griffina sta prosila za štirideset stolov. Takrat je bil v Parizu in nivedel, zakaj potrebujeta štirideset stolov, ko nimata članov. Omahoval je glede stroškov, vendar se je odločil, da bo misijonarja spodbudil. Zato je odobril štirideset stolov.

Ko smo prispeli na sestanek ki je bil v zgornjih prostorih poslovne stavbe, je bilo vseh štirideset stolov zasedenih. Ljudje so stali. Starešini sta poskrbeli, da je sestanek vodil njun prvi spreobrnjenec,

moški srednjih let, ki je prodajal ribe. Opazovali smo, ko sta ga učila, kaj naj stori, in včasih sta vstala in mu kaj prišepnila.

Brat Byish je nervozno, z njuno pomočjo prišel do konca sestanka. In ko je stal, da bi zaključil, se je nadenj spustil Gospodov Duh in poučeval je z veliko močjo in to kar nekaj časa. Bilo je navdihneno pričevanje, nepozaben trenutek. Dve mladi starešini, ki sta bila oba spreobrnjenca iz Južne Amerike, sta se naučila nekaj o nezapisanem redu stvari. Cerkev v Barceloni sta postavljala v pravem redu. Sedaj so v tistem mestu štirje koli.

Tako je to. Gospod uporabi preproste svete, nazive in nadzornike, da njegovo delo peljejo naprej.

*Mar ni čudno, da principi in kralji
in klovni, ki skačejo v cirkuški halji,
in preprosti ljudje, kot sva jaz in ti,
da mi gradniki smo večnosti?*

*Vsakemu dana orodja je torba,
knjiga pravil in stvar okrogla,
in vsak v življenju svojem gradi
opeke spotike al' kamen trdni.*

– R. L. Sharpe, »Stumbling–Block or Stepping Stone«

Cerkev bo šla naprej in gre naprej le zato, ker se uradniki in navadni ljudje učijo z opazovanjem, s poučevanjem in z izkušnjami. Predvsem pa se učimo zato, ker nas spodbuja Duh. Nekega dne boste Cerkev seveda vodili vi, ki ste sedaj mladi. Če se boste v vmesnem času učili in poučevali o nezapisanem redu stvari, bo Gospodova moč z vami do konca, da boste lahko koristni služabnik.

Pričujem, da je to njegova Cerkev, Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, in kot je rekel Gospod, da bi vsi lahko govorili v imenu Boga Gospoda, Odrešenika sveta! (gl. NaZ 1:20)

Nad vas kličem njegove blagoslove in vam pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kako se glede Cerkve poučimo o pomembnih stvareh, ki jih ni v svetih spisih ali v cerkvenih priročnikih?
- Zakaj mislite, da Gospodovemu delu bolj koristimo, če se poučimo o »nezapisanem redu stvari«?
- Zakaj mora ta, ki na sestanku predseduje, med sestankom sedeti na podiju?

- Zakaj ni primerno, da bi cerkveni voditelj prosil, če je lahko razrešen poklica?
- Zakaj naj škof glede neke težave v svojem oddelku po nasvet ne bi hodil k škofu drugega oddelka?
- Kdo bi moral načrtovati zakramentne sestanke, kjer bodo govorili odhajajoči misijonarji in njihova družina? Zakaj?

NOTRANJI VPOGLED

»Pravim vam, mar se tisti dan lahko ozrete k Bogu s čistim srcem in čistimi rokami? Pravim vam, mar lahko pogledate navzgor, ker bo na vašem obličju vklesana Božja podoba?« (Al 5:19)

NAČELO VODENJA

Notranji vpogled voditeljem pomaga ljudi pripeljati k Jezusu Kristusu.

POGLAVJE LEKCIJE

1. Notranji vpogled je pri cerkvenih in družinskih vodjih pomemben.

PRVO POGlavJE NOTRANJI VPOGLED JE PRI CERKVENIH IN DRUŽINSKIH VODJIH POMEMBEN.

RAZLAGA

Voditelji bi morali redno premišljevati o svoji vrednosti, da bi jih vodil Sveti Suh, in o tem, kako dobro se držijo jasnih voditeljskih načel. Sveti spisi učijo o pomembnosti notranjega vpogleda. Nefi se je spraševal: »In zakaj bi moral zavoljo svojega mesa popustiti grehu? Da, zakaj bi moral podleči skušnjavam, da bi imel zlodej mesto v mojem srcu, da bi napravil konec mojemu miru in prizadel mojo dušo? Zakaj sem jezen zavoljo svojega sovražnika?« (2 Ne 4:27) Alma je ljudi v Zarahemli vprašal: »Ali ste se duhovno rodili v Bogu? Ali je vaše obličje prevzelo njegovo podobo? Ali ste v srcu izkusili to mogočno spremembo? [...]

»In sedaj glejte, povem vam, bratje moji, če ste se v srcu spremenili in če ste začutili, da želite peti pesem o ljubezni odkupljenja, vas bi vprašal, ali lahko tako občutite sedaj?« (Al 5:14, 26) Mladi Joseph Smith je, ko se mu je angel Moroni prikazal prvič, premišljeval o svojih »šibkostih in hibah« in molil k Bogu za odpuščanje (gl. Joseph Smith – History 1:28–33).

Tudi sodobni preroki in cerkveni voditelji učijo o pomembnosti notranjega vpogleda. Predsednik Gordon B. Hinckley, je, ko je bil svetovalec Prvega predsedstva, svetoval: »Vsak zakramentni sestanek bi moral biti duhovna gostija. To bi moral biti čas sprostitev in notranjega vpogleda, čas za petje pesmi in čaščenje Gospoda, čas za obnovev

zavez med z nebeškim Očetom in čas za spoštljivo in hvaležno poslušanje Gospodove besede.« (v Conference Report, okt. 1982, str. 66 oziroma *Ensign*, nov. 1982, str. 47)

Starešina Russell M. Nelson iz zbora dvanajstih apostolov je učil: »Pameten ribič redno pregleduje svoje mreže. Če bi odkril kakšno raztrganino, bi jo brez odlašanja popravil. Star pregovor pravi, da tega, 'kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.' Podobna navodila dajejo zapisana razodetja. Gospod je rekel: 'Spomni se torej, od kod si padel, spreobrni se in opravljaj prvotna dela!' (Raz 2:5)

Če smo pametni, bomo osebno trdnost integritete preverjamo vsak dan. Prepoznamo vsakršno šibkost in jo odpravimo. To je resnično naša dolžnost. [...]

Molitev na skrivnem je pravi čas za notranji vpogled. Jutranja molitev lahko vključuje priprošnjo za poštenost, čistost, krepost oziroma preprosto za to, da bi pomagali drugim. Hiter pregled teh lastnosti lahko naredimo tudi zvečer. Molimo za ohranitev duhovne integritete in nato na tem delamo. Če odkrijemo kakršno koli napako, moramo takoj začeti s postopkom izboljševanja, kar bo zaščitilo nadaljnji razpad naše ogrožene duhovne lastnosti.

Najbolje se ocenimo v več majhnih korakih, če se vprašamo naslednja vprašanja:

- Kaj naredimo, kadar storimo napako? Ali zmotno priznamo in se opravičimo, ali pa zanikamo in okrivimo druge?

- Kaj naredimo, kadar smo v skupini, v kateri podpirajo neprimerne misli ali dejavnosti? Ali zmote podpremo s tišino ali pa zagovarjamo svoje stališče?
- Ali smo svojim delodajalcem popolnoma zvesti ali pa jim nismo povsem zvesti?
- Ali spoštujemo nedeljo, ubogamo besedo modrosti in spoštujemo očeta in mater?
- Kako se odzovemo, kadar slišimo, da se kleveta Gospodove maziljence? Ali spoštujemo vse [zapovedi]? Ali delamo izjeme in svoje obnašanje pojasnujemo razumsko, da bi zadovoljili vnaprej postavljene želje?
- Ali držimo besedo? Ali je našim obljubam moč zaupati? [...]

Pravilna diagnoza je bistvena za primerno zdravljenje. Gospod nam je dal čudovito zagotovilo: 'In ker si videl svojo šibkost, boš postal močan.' (Etr 12:37) Toda želja, da bi bili močni, nas ne bo napravila močne. Za okrepitev šibke integritete moram imeti vero in delati.

Poznamo postopek samoobnovitve, ki mu rečemo kesanje.« (Integrity of Heart, *Ensign*, avg. 1995, str. 21)

PREDLOG ZA POUČEVANJE

Pojasnite, kaj *notranji vpogled* pomeni (»pregled lastnih misli in občutkov«, *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. izdaja, 1993, Introspection«, str. 615). Pogovarjajte se, zakaj je notranji vpogled pri cerkvenih in družinskih vodjih pomemben.

Učencem recite, naj iz svetih spisov naštejemo nekaj primerov notranjega vpogleda (gl. 1 Kr 19:4–13; Mt 4:1–11 in primeri v »Razlagi«). Pogovarjajte se o tem se, kako notranjemu pogledu pogosto sledijo blagoslovi.

Učencem preberite nekaj izjav predsednika Gordona B. Hinckleyja v razlagi o notranjem vpogledu na zakramentnih sestankih. Pogovarjajte se o nekaj vprašanjih, ki jih starešina Russell M. Nelson predlaga, naj si jih zastavimo.

Učencem povejte, da je za voditelje pomembno, da premišljujejo o svojem odnosu z Gospodom, o odgovornostih, o ljudeh, katerim služijo itn.

Z učenci se pogovarjajte o vprašanjih, o katerih se lahko sprašujemo, ko razmišljamo o svoji vrednosti in o voditeljskem poklicu. Svetujte jim, naj razvijejo navado premišljevanja o takih vprašanjih.

UČITELJEVI VIRI

predsednik Spencer W. Kimball

predsednik Cerkve

»Jezus – popolni voditelj«, Ensign, avg. 1979, str. 5–7

O izjemnem vodenju Gospoda Jezusa Kristusa lahko povemo veliko več, kot bi lahko zapisali v en sam članek ali knjigo, toda poudaril bi rad le nekaj lastnosti in sposobnosti, ki jih je prikazal v taki popolnosti. Te iste sposobnosti in lastnosti so pomembne za vse nas, če želimo kot voditelji trajno uspeti.

Nespremenljiva načela

Jezus je vedel, kdo je in zakaj je prišel sem, na naš planet. To pomeni, da je njegovo vodenje temeljilo na moči in ne na negotovosti ali šibkosti.

Jezus je deloval na podlagi nespremenljivih načelih oziroma resnic in ne na sprotne izmišljevanju pravil. Njegov način vodenja tako ni bil le pravilen, ampak tudi stalen. Tako veliko današnjih posvetnih voditeljev je kot kameleonov; svoje nazore in načela prilagajajo okoliščinam – kar njihove družabnike in pripadnike le zmede, ker niso prepričani, po kateri poti gredo. Kdor se moči oklepa za ceno načel, je na koncu pripravljen storiti skorajda vse, da bi ohranil svojo moč.

Jezus je velikokrat rekel: »Pridite, hodite za menoj.« Njegov način je bil »delaj, kot delam jaz«, in ne »delaj, kar ti rečem«. Njegova prirojena izjemnost mu je omogočala, da bi se pokazal z dih jemajočim nastopom, a s tem bi svoje privrženec pustil daleč za seboj. Hodil in delal je s tistimi, katerim je služil. Ni bil nedostopni voditelj. Ni se bal tesnih prijateljev, ni se bal, da bi s tem, ko bi jih pustil blizu, razočaral svoje pripadnike. Srž pravega vodenja ne more drugače povzdigniti drugih, kakor če smo s tistimi in služimo tem, katere naj bi vodili.

Jezus je ohranil svojo krepost in tako je, kadar je bil med ljudmi, dopuščal, da se dotaknejo roba njegovih oblačil, krepost lahko pritekla iz njega (gl. Mr 5:24–34).

Razumevanje drugih

Jezus je bil voditelj, ki posluša. Ker je druge ljubil s popolno ljubeznijo, je prisluhnil, ne da bi jih gledal z viška. Velik voditelj ne posluša le drugih, temveč tudi svojo vest in Božji šepet.

Jezus je bil potrpežljiv, spodbujajoč, ljubeč voditelj. Ko je Peter potegnil meč in z njim zamahnil po služabniku velikega duhovnika ter mu odrezal uho, je Jezus rekel: »Spravi meč v nožnico.« (Jn 18:11) Jezus je brez jeze in vznemirjenja mirno pozdravil služabnikovo uho (gl Lk 22:51). Njegova graja Petru je bila prijazna, ampak odločna.

Ker je imel Jezus svoje privrženke rad, jih je jemal kot sebi enake, bil z njimi prijazen in odkritosrčen. Petra je včasih pogrjal, ker ga je imel rad, in Peter, ki je bil velik človek, se je zaradi graje lahko učil. V knjigi pregovorov je čudovit verz, ki si ga moramo zapomniti vsi:

»Uho, ki posluša opominjanje življenja, bo prebivalo med modrimi.

Kdor zavrača vzgojo, zametuje svojo dušo, kdor pa sprejema opomin, bogatí srce.« (Prg 15:31, 32)

Kdor lahko sprejema »opominjanje življenja«, je pameten voditelj oziroma pameten privrženec. Peter je to lahko storil, ker je vedel, da ga ima Jezus rad, in tako je Jezus lahko Petra pripravljajal za zelo visoko mesto oziroma odgovornost v kraljestvu.

Za Jezusa je bil greh nesprejemljiv, obenem pa je greh lahko videl, da izhaja iz globokih in neizpolnjenih potreb grešnika. To mu je omogočalo, da je lahko obsodil greh, ne da bi obsodil posameznika. Svojo ljubezen do drugih lahko pokažemo celo takrat, kadar smo jih poklicani grajati. Če hočemo videti vzroke za neuspeh in šibkosti, moramo biti sposobni pogledati dovolj globoko v življenje drugih.

Nesebično vodenje

Odrešenik je bil nesebičen voditelj. Sebe in svoje potrebe je postavil na drugo mesto in služil drugim bolj, kot je zahtevala dolžnost – ne utrudno, ljubeče in učinkovito. Zelo veliko težav

v današnjem svetu izvira iz sebičnosti in osredotočenosti nase, zaradi česar preveč ljudi za izpolnitev svojih želja življenju in drugim postavlja ostre zahteve. To je neposredno nasprotje načel in delovanja, katera je tako popolno udejanjal naš popolni zgled voditelja, Jezus iz Nazareta.

Jezusovo vodenje je poudarjalo pomembnost zanimanja za druge, ne da bi jih hotel nadzorovati. Pri privrženecih je upošteval svobodno voljo. Celó on sam se je moral v tistih najpomembnejših trenutkih prostovoljno odločiti, da bo šel skozi Getsemani in na Kalvarijo, na križ. Učil nas je, da brez prave svobode ni napredka. Ena od težav manipulativnega vodenja je, da ne izvira iz ljubezni do drugih, temveč iz potrebe po izkoriščanju drugih. Takšni voditelji se osredotočajo na lastne potrebe in želje in ne na potrebe drugih.

Jezus je imel popolno predstavo o težavah in ljudeh. Skrbno je veliko vnaprej lahko izračunal vpliv besed, ne le na tiste, ki so ga lahko slišali v tistem trenutku, temveč tudi na tiste, ki jih bodo brali dva tisoč let kasneje. Kako pogosto posvetni voditelji hitijo, da bi rešili težave tako, da bi zaustavili trenutno bolečino, s čimer ustvarijo večje težave in bolečino v prihodnosti.

Odgovornost

Jezus je vedel, kako svoje učence vključiti v življenjski proces. Za njihov razvoj jim je dal pomembne in posebne zadolžitve. Drugi voditelji so hoteli biti tako samozadostni, da so poskušali vse narediti sami, kar pa drugim prinese le malo napredka. Jezus svojim privrženecem dovolj zaupa, da jim daje svoje delo, tako da lahko napredujejo. To je ena od največjih lekcij njegovega vodenja. Če druge ljudi odrinemo na stran, zato da bi nalogo opravili hitreje in učinkoviteje, bomo nalogo nemara res dobro opravili, toda pri teh, ki nam sledijo, ne bo rasti in napredka, ki pa je tako pomemben. Ker Jezus ve, da ima to življenje namen in da smo bili na ta planet postavljeni zato, da se bomo izkazali in rasli, rast zato postane eden največjih življenjskih ciljev in sredstev. Kadar ljudje naredijo napako, jim lahko ljubeče in koristno svetujemo, kako naj se poboljšajo.

Jezus se svojim privrženecem ni bal postavljati zahtev. Njegovo vodenje ni bilo ponižujoče ali

blago. Imel je pogum, da je Petru in drugim rekel, naj pustijo ribiške mreže in hodijo za njim, in to ne po koncu ribiške sezone ali po naslednjem ulovu, temveč zdaj! Danes! Jezus je ljudem dal vedeti, da v njih in njihove zmožnosti verjame in tako jim je odkrito pomagal, da so nove dosežke opravili kar najbolje. Tako veliko posvetnih voditeljev je zaničljivih do človeštva, saj z ljudmi delajo, kot da je zanje treba pozorno skrbeti in jih za večno obvarovati pred svetom. Jezus je v svoje privržence verjel, ne le zaradi tega, kar so bili, temveč tudi zaradi tega, kaj vse so imeli zmožnost postati. Medtem ko so drugi na Petra gledali kot na ribiča, je Jezus v njem lahko videl močnega verskega vodjo – pogumnega, neomajnega – ki bo svoj pečat pustil na velikem delu človeštva. Drugim, ki jih imamo radi, lahko pomagamo napredovati tako, da jim dajemo primerne, a zahtevne zadolžitve.

Jezus je ljudem dajal resnice in naloge, ki so bile primerne njihovim zmožnostim. Ni jim naložil več, kot so zmogli, a dal jim je dovolj, da so imeli izziv. Jezus je skrbel za osnovne stvari človeške narave in za to, da je prinesel trajne spremembe, ne le lepotnih.

Odgovornost

Jezus je učil, da nismo odgovorni le za svoja dejanja, temveč tudi za misli. Pomembno je, da si to zapomnimo. Živimo v obdobju, ki poudarja »zavarovanje, ne glede na krivdo« – in da tudi v obnašanju drugih ljudi »ni krivde«. Odgovornost brez trdnih načel seveda ni mogoča. Dober voditelj si bo zapomnil, da odgovarja tako Bogu, kot tem, ki jih vodi. S tem, ko zahteva odgovornost od sebe, je tako v boljšem položaju, da lahko vidi, da so drugi odgovorni za svoje obnašanje in delovanje. Ljudje so nagnjeni k temu, da delujejo po merilih, ki jih postavlja voditelj.

Pameten izkoristek časa

Jezus je tudi učil, kako pomembno je, da svoj čas uporabimo pametno. To ne pomeni, da ne smemo imeti prostega časa, kajti moramo imeti čas za premislek in obnovo, toda časa ne smemo zapravljati. Zelo pomembno je, kako razpolagamo s časom, kar lahko počnemo dobro, ne da bi se razburjali ali bili pretirano uradni. Časa ne moremo povrniti. Ko trenutek mine, resnično mine. Tiranija nepomembnih stvari je v tem, da izpodrinejo ljudi

in trenutke, ki so resnično pomembni. Malenkosti držijo pomembne stvari za talca in vendar tako pogosto dopustimo, da se ta tiranija nadaljuje. Pametno razpolaganje s časom je v resnici pametno razpolaganje s seboj.

Posvetno vodenje

Tiste posameznike, ki jih imamo najraje, jih občudujemo in spoštujemo kot voditelje človeške družine, tako obravnavamo točno zato, ker v marsičem posebejajo lastnosti, ki jih je imel Jezus v življenju in pri vodenju.

Obratno pa so bili tisti voditelji v zgodovini, ki so bili s svojim vplivom na človeštvo najbolj tragični, takšni točno zato, ker so jim v skoraj vseh pogledih manjkale lastnosti Moža iz Galileje. Kjer je bil Jezus nesebičen, so bili oni sebični. Kjer se je Jezus zavzemal za svobodo, so se oni zavzemali za nadzor. Kjer se je Jezus zavzemal za služenje, so se oni zavzemali za družbeni položaj. Kjer je Jezus skrbel za resnične potrebe drugih, so se oni zavzemali le za lastne potrebe in želje. Kjer se je Jezus zavzemal za napredek svojih učencev, so oni hoteli z navadnimi ljudmi le manipulirati. Kjer je Jezusa navdajalo usmiljenje, ki ga je vodila pravičnost, sta njih tako pogosto navdajali strogo in nepravičnost.

Vsi najbrž ne bomo postali popoln zgled vodje, a vsi se lahko resno potrudimo, da bi se temu velikemu idealu kar najbolj približali.

Naše zmožnosti

Eden največjih naukov Moža iz Galileje, Gospoda Jezusa Kristusa, je, da vsi v sebi nosimo neskončne zmožnosti. Ko nas je Jezus spodbujal, naj postanemo popolni, kot je popoln nebeški Oče, se nam ni posmehoval ali nas dražil. Povedal nam je veliko resnico o naših možnostih in potencialu. Ta resnica je skoraj preveč osupljiva, da bi jo dojeli. Jezus, ki ni mogel lagati, nam je dal znamenje, naj na poti k popolnosti stopimo naprej.

Nismo še popolni, kot je bil Jezus, toda če nas ti, ki so okrog nas, ne bodo videli, kako se trudimo in izboljšujemo, nas ne bodo mogli videti kot zgled in nas glede tega, kar morajo delati, ne bodo jemali povsem resno.

Vsak od nas ima več priložnosti za dobra dela in za to, da je dober, kot jih sploh kdaj izkoristimo. Te

priložnosti so povsod okrog nas. Ne glede na trenutno učinkovitost in velikost kroga našega vpliva, bomo lahko, če bomo svoje delo vsaj malo izboljšali, ta krog povečali. Veliko posameznikov čaka na dotik in ljubezen, če bomo le dovolj poskrbeli, da bi se pri svojem delu izboljšali.

Zapomniti si moramo, da so ti navadni smrtniki, ki jih videvamo na parkiriščih, v pisarnah, v dvigalih in drugje, tisti del človeštva, katerega nam je Bog namenil, da jih imamo radi in jim služimo. Ne bo nam kaj dosti koristilo, če bomo govorili o vsesplošnem bratstvu človeštva, če ne bomo na te, ki so okrog nas, gledali kot na svoje brate in sestre. Če se zdi naš delček človeštva neblesteč in tako zelo majhen, se spomnimo Jezusove prilike, v kateri nas opominja, da mogočnost ni vedno stvar velikosti ali obsega, temveč kakovosti posameznikovega življenja. Če bomo dobro izkoristili svoje talente in priložnosti okrog nas, Bog tega ne bo spregledal. In tistim, ki dobro izkoriščajo priložnosti, ki so jim dane, bo dano še več!

V svetih spisih veliko čudovitih primerov vzornih voditeljev, ki za razliko od Jezusa niso bili popolni, a so bili vseeno zelo učinkoviti. Vsem nam bo v veliko pomoč, če jih bomo brali, in sicer pogosto. Pozabljamo, da nam sveti spisi podajajo stoletja izkušenj v vodenju, in še pomembneje, dajejo nam trdna načela, na katerih mora pravo vodenje sloneti, za to da je lahko uspešno. Sveti spisi so za vsakogar, ki hoče biti voditelj, priročnik z navodili.

Popolni voditelj

Ne bom se opravičeval, ker bom vsem tistim, ki si kot voditelji želijo uspeti, podal nekaj dosežkov Jezusa Kristusa.

Če želimo biti tako zelo uspešni, je tu naš vzorec. Vse oplemenitene, popolne in lepe lastnosti zrelosti, moči in poguma najdemo v eni sami osebi. Ko je velika, zlobna drhal, oborožena do zob, prišla, da bi ga zaprli, se je odločno obrnil k njim in rekel: »Koga iščete?«

Drhal je preplašeno zamrmrala njegovo ime: »Jezusa Nazarečana.«

»Jaz sem [on],« jim je Jezus iz Nazareta odgovoril ponosno, pogumno – in z močjo: vojaki »so stopili nazaj in padli na tla.«

In drugič jih je vprašal: »Koga iščete?« in ko so spet rekli, da njega, je rekel: »Rekel sem vam, da sem jaz. Če torej mene iščete, pustite te (njegove učence), naj odidejo.« (Jn 18:4–8)

Mogoče je najpomembnejše, kar lahko o Jezusu Kristusu rečem, bolj pomembno od vsega, kar sem rekel, in sicer da živi. Resnično pooseblja vse vrline in lastnosti, o katerih nam govorijo sveti spisi. Če to lahko spoznamo, potem poznamo osrednjo resničnost o človeku in vesolju. Če te resnice in resničnosti ne sprejmemo, ne bomo imeli trdnih načel oziroma najvišjih resnic, po katerih bi živeli svoje življenje v sreči in služanju. Drugače rečeno, zelo težko bomo postali pomembni voditelji, če ne priznamo dejanskosti popolnega voditelja, Jezusa Kristusa in mu pustimo, da je luč, zaradi katere lahko vidimo pot!

POMOČ PRI PREUČEVANJU

- Kaj je predsednik Kimball rekel o voditeljih, ki zato, da bi se prilagodili okoliščinam, spremenjajo svoje nazore?
- Zakaj je pomembno, da voditelji služijo tem, ki jih vodijo.
- Koga še bi voditelji moral poslušati poleg teh, ki jih vodijo?
- Kaj, česar drugi voditelji ne morejo, lahko dosežejo voditelji, ki imajo radi te, ki jih vodijo?
- V kakšnem smislu je manipulativno vodenje služenje sebi? Zakaj je za cerkvene in družinske vodje narobe, če služijo sebi?
- Kako ljudem koristi, če jim voditelji poverjajo zadolžitve?
- Kaj voditelje o tem, kako gledati na ljudi, ki jih vodijo, uči Jezus Kristus?
- Komu so voditelji odgovorni?
- Kaj predsednik Kimball misli s »tiranijo nepomembnih stvari«?
- Izberite posvetnega voditelja, ki ga občudujete, in primerjajte dogodke, v katerih je ta človek pokazal nekaj voditeljskih lastnosti Jezusa Kristusa.
- Kako lahko po besedah predsednika Kimballa postanemo boljši voditelji?

CERKEV
JEZUSA KRISTUSA
SVETIH
IZ POSLEDNJIH DNI

SLOVENIAN

